

รูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้
กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา
จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

Teacher Development Model To Improve Student's English
Communication Skills Using Professional Learning Community,
Thapsakaewitthaya School, Prachuap Khiri Khan Province

กุลรติ ทับทิมทอง

Kunrati Thapthimthong

วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

Master of Education Thesis in Educational Administration
Phetchaburi Rajabhat University

2565

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

ชื่อวิทยานิพนธ์ รูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้
กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัด
ประจวบคีรีขันธ์

ผู้วิจัย นางกุลรดี ทับทิมทอง

สาขาวิชา การบริหารการศึกษา

ปีการศึกษา 2565

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

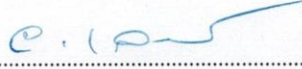
คณะกรรมการสอบ

.....ที่ปรึกษาหลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปัญญา ทองนิล)

.....ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา บุญสง)

.....ที่ปรึกษาร่วม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ เลนะนันท์)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปัญญา ทองนิล)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ เลนะนันท์)

.....กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
(ดร.ไพรัช มณีโชติ)

มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา บุญสง)
คณบดีคณะครุศาสตร์

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เสนา กลิ่นงาม)
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

ชื่อวิทยานิพนธ์ รูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้
กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
ผู้วิจัย นางกุลสตรี ทับทิมทอง สาขาวิชา การบริหารการศึกษา พ.ศ. 2565 อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปัญญา ทองนิล อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ เสนะนันท์

บทคัดย่อ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่มีความสำคัญและความจำเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากคนทั่วโลก
นิยมใช้ในการติดต่อสื่อสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบันซึ่งเป็นโลกแห่งยุคสังคมข่าวสาร โดยการวิจัยครั้งนี้
มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษา 1) รูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน
โดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ 2) ผลการใช้รูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะ
การสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โดยใช้การวิจัยเชิง
ปฏิบัติการ กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ครู จำนวน 4 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 6
โรงเรียนทับสะแกวิทยา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 178 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้
คือ 1) คู่มือการใช้รูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้
กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ และ 2) แบบประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้
ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าทีแบบจับคู่

ผลการวิจัยพบว่า

1. รูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้
กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ประกอบด้วย
5 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) การวางแผน 2) การดำเนินการ 3) การประสานเสริมพลัง 4) การนิเทศติดตาม
และ 5) การสะท้อนผล ผลการประเมินรูปแบบพบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.75$, S.D. =
0.35)

2. การศึกษาผลการใช้รูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของ
นักเรียน โดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ พบว่า นักเรียนมีทักษะด้านการสื่อสาร
ภาษาอังกฤษ และมีระดับคะแนนทางทักษะด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น คิดเป็นร้อยละ
ความก้าวหน้า เท่ากับ 44.38

ข้อค้นพบจากการวิจัย พบว่า รูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ทำให้ครูสามารถสอนนักเรียนให้ใช้
ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นผู้บริหารโรงเรียนควรพัฒนาครูและส่งเสริมให้ครูพัฒนาทักษะ
การสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนอย่างต่อเนื่อง

คำสำคัญ รูปแบบการพัฒนาครู กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

Thesis Title: Teacher Development Model to Improve Students' English Communication Skills Using Professional Learning Community, Thapsakaewitthaya School, Prachuap Khiri Khan Province

Researcher: Mrs. Kunrati Thapthimthong **Major:** Educational Administration **Year:** 2022 **Advisor:** Asst.Prof.Dr.Panya Thongnin **Co-Advisor:** Asst.Prof.Dr. Aphichat Lenanan

Abstract

English is a vital and important international language. Most people around the world use it to communicate, especially in the information society era at present. The objectives of this research were to study: 1) teacher development model to improve students' English communication skills using a professional learning community process; and 2) the result of using the teacher development model to improve students' English communication skills using the professional learning community process. The action research methodology was used in this study. The target groups were 4 teachers and 178 students in grades 1 – 6 at Thapsakaewitthaya School, first semester of the academic year 2021. The research instruments were: 1) the manual of using the teacher development model to improve students' English communication skills by using the community process of professional learning; and 2) English communication skill assessment form. The statistic used for data analysis were percentage, mean, standard deviation, and paired samples t-test.

The research results were as follows:

1. The model of teacher development to improve students' English communication skills by using a professional learning community process consisted of 5 components: 1) planning, 2) operation, 3) empowerment, 4) supervision and 5) reflection. The results of the model evaluation revealed that the overall level was at the highest level. ($\bar{X} = 4.75$, S.D. = 0.35).

2. The results of using the teacher development model to improve students' English communication skills by using a professional learning community process showed that the students' English communication skills had a 44.38% progression.

This research finding showed that the model of teacher development to improve students' English communication skills by using a professional learning community process enables teachers to teach students to use English effectively. Therefore, school administrators should develop teachers and encourage them to continually improve students' English communication skills.

Keywords: Teacher Development Model, Professional Learning Community, English communication skills

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงลงได้ด้วยดี เพราะได้รับความกรุณาเป็นอย่างสูงจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปัญญา ทองนิล อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ เสนะนันท์ อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม รองศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา บุญส่ง ประธานกรรมการสอบ และดร.ไพรัช มณีโชติ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ที่กรุณาช่วยเหลือ ให้คำปรึกษา แนะนำตรวจสอบ แก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณทุกท่านเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์นิภา เพชรสม อาจารย์ ดร. นวรัตน์ ประทุมตา สาขาวิชาวิจัยและวัดผลประเมินผล อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี ดร. มังกรแก้ว ดรณศิลป์ ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาประจวบคีรีขันธ์ เขต 1 นางวรรณมา พวงนิลศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาประจวบคีรีขันธ์ ดร.ประสงค์ กลิ่นบรม ผู้อำนวยการชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบางสะพานวิทยา ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือ นอกจากนี้ อาจารย์ ดร. เอื้อมพร โตภาณุรักษ์กุล อาจารย์ ดร.ดำรง ตุ่มทอง อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี นางสุนันท์ ประสพผล ผู้อำนวยการเชี่ยวชาญ โรงเรียนอนุบาลทับสะแก เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือ

ขอขอบคุณ นายสุชาติ หุทธิพิย์ ผู้อำนวยการโรงเรียนทับสะแกวิทยา คณะครูโรงเรียนทับสะแกวิทยา อำเภอทับสะแก จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาประจวบคีรีขันธ์ ที่ให้ความช่วยเหลือ สนับสนุน แนะนำ และเป็นกำลังใจมาโดยตลอดจนงานสำเร็จลุล่วงด้วยดี

สิ่งที่เป็นคุณค่าหรือประโยชน์อันพึงมีจากรายงานการวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยขอน้อมบูชาพระคุณของบิดา มารดา ครู อาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่าน ที่ได้ให้ชีวิต สติปัญญาและคุณธรรม ความดีอันมีค่ายิ่งในการดำเนินชีวิตของผู้วิจัย ด้วยความสำนึกในพระคุณเป็นอย่างสูง

กุลรตี ทับทิมทอง

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ.....	(3)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	(4)
กิตติกรรมประกาศ.....	(5)
สารบัญ.....	(6)
สารบัญตาราง.....	(8)
สารบัญภาพ.....	(9)
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
คำถามของการวิจัย.....	4
วัตถุประสงค์การวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	8
ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย.....	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
แนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบ ความหมาย และประเภทของรูปแบบ.....	10
แนวคิดการพัฒนาครูโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ.....	18
การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ.....	52
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	62
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	66
ขั้นตอนที่ 1 การพัฒนารูปแบบการพัฒนาครู เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัด ประจวบคีรีขันธ์.....	66
ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาผลการใช้รูปแบบการพัฒนาครู เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัด ประจวบคีรีขันธ์.....	70

สารบัญ (ต่อ)

บทที่ (ต่อ)	หน้า
4 ผลการวิจัย.....	80
ขั้นตอนที่ 1 ผลการพัฒนารูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์.....	80
ขั้นตอนที่ 2 ผลการศึกษาการใช้รูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์.....	87
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	89
สรุปผลการวิจัย.....	89
การอภิปรายผล.....	92
ข้อเสนอแนะ.....	95
บรรณานุกรม.....	96
ภาคผนวก.....	104
ภาคผนวก ก หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย.....	105
ภาคผนวก ข ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence : IOC).....	116
ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	121
ภาคผนวก ง คู่มือรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์.....	126
ภาคผนวก จ แผนการจัดการเรียนรู้.....	151
ภาคผนวก ฉ แบบทดสอบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน.....	204
ประวัติผู้วิจัย.....	210

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2.1	แสดงสรุปองค์ประกอบชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ..... 29
2.2	แสดงสังเคราะห์องค์ประกอบชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ..... 33
2.3	เกณฑ์การประเมินทักษะในการสื่อสาร..... 58
2.4	วิธีการวัดและการประเมินผลการสื่อสาร..... 61
4.1	ผลการประเมินความถูกต้องเหมาะสมของรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะ การสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ 80
4.2	ผลการประเมินความถูกต้องเหมาะสมทางภาษาของรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนา ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ด้านการวางแผน..... 81
4.3	ผลการประเมินความถูกต้องเหมาะสมทางภาษาของรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนา ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัด ประจวบคีรีขันธ์ ด้านการดำเนินการ..... 82
4.4	ผลการประเมินความถูกต้องเหมาะสมทางภาษาของรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนา ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัด ประจวบคีรีขันธ์ ด้านการประสานเสริมพลัง..... 84
4.5	ผลการประเมินความถูกต้องเหมาะสมทางภาษาของรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนา ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัด ประจวบคีรีขันธ์ ด้านการนิเทศติดตาม..... 85
4.6	ผลการประเมินความถูกต้องเหมาะสมทางภาษาของรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนา ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัด ประจวบคีรีขันธ์ด้านการสะท้อนผล..... 86
4.7	แสดงผลระดับคะแนนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน..... 87
5.1	ผลการประเมินความถูกต้องเหมาะสมทางภาษาของรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนา ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัด ประจวบคีรีขันธ์..... 91
5.2	แสดงผลระดับคะแนนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน..... 91

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1.1	กรอบแนวคิดในการวิจัย..... 8
3.1	ขั้นตอนการนำรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของ นักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ สู่การปฏิบัติ..... 71

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันโลกมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วอันเนื่องมาจากกระแสโลกาภิวัตน์ และการพัฒนาอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยีส่งผลกระทบต่อ การเปลี่ยนแปลงต่างๆ รอบตัว จึงต้องมีการวางแผนการพัฒนาในด้านต่างๆ ที่มุ่งเน้นไปที่ทักษะในการดำรงชีวิต เพื่อพร้อมรับการเปลี่ยนแปลง ทั้งภาครัฐและภาคเอกชน มีการกำหนดแบบแผนนโยบายต่างๆ ที่สอดคล้องและพร้อมรับกับการเปลี่ยนแปลง เพื่อให้สังคมสามารถปรับตัวและพัฒนาตนเองไปพร้อมกับสถานะใหม่ บุคคลที่จะต้องดำเนินชีวิตไปพร้อมกับการเปลี่ยนแปลงนี้ คือ เยาวชนที่ต้องใช้ทักษะต่างๆ ในการดำเนินชีวิต ควบคู่ไปกับนวัตกรรมและเทคโนโลยีให้เกิดประสิทธิภาพในการพัฒนาประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้า ตามวิสัยทัศน์ของแผนการศึกษาแห่งชาติที่ต้องการให้คนไทยทุกคนได้รับการศึกษาและเรียนรู้ตลอดชีวิต อย่างมีคุณภาพ ดำรงชีวิตอย่างมีสุข สอดคล้องกับหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงและการเปลี่ยนแปลงของโลกในศตวรรษที่ 21 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560 : ฉ) หน่วยงานด้านการจัดการศึกษาถือเป็น แก่นนำสำคัญที่จะช่วยให้เยาวชนเรียนรู้และมีทักษะในการดำเนินชีวิต สามารถขับเคลื่อนการพัฒนา ในทุกๆ ด้านให้เป็นไปโดยราบรื่น ท่ามกลางสภาพปัญหา และการจัดการศึกษาในด้านต่างๆ

การจัดกระบวนการเรียนรู้ของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนดให้วิชาภาษาอังกฤษจัดอยู่ในหมวดของวิชาภาษาต่างประเทศ เพราะเนื่องจากปัจจุบัน ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและมีความจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน ด้วยเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลในหลาย ๆ ประเทศ การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ และการสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรม วิสัยทัศน์ของชุมชนโลก และความหลากหลายทางวัฒนธรรม (หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช, 2551 : 15)

ดังนั้น การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ จึงไม่ใช่เพียงแค่สร้างความแข็งแกร่งในการใช้ ภาษาต่างประเทศเท่านั้น หากยังมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ นอกจากนี้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศยังมุ่งเน้นให้ผู้เรียนฝึกทักษะการคิด การจัดการ การเผชิญและ การประยุกต์ความรู้มาใช้ การมีทักษะดังกล่าวนี้ถือเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาทักษะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษด้วย (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกระทรวงศึกษาธิการ, 2551 : 3)

นอกจากนี้เป็นที่ยอมรับกันในวงกว้างแล้วว่า สังคมไทยทุกวันนี้ต้องเร่งพัฒนาทักษะ ในการพูดภาษาอังกฤษให้สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อพร้อมรับมือความเปลี่ยนแปลง ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตข้างหน้า อย่างไรก็ตามในปัจจุบันปัญหานักเรียนขาดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

รวมถึงขาดความมั่นใจในตนเอง อันเนื่องมาจากบุคลิกภาพส่วนตัว ความกลัวจะพูดสำเนียงไม่ดี ขาดความรู้เรื่องไวยากรณ์ หรือการใช้คำในบริบท รวมถึงขาดคลังคำที่มากพอ (กรมวิชาการ, 2554)

การจะแก้ปัญหาที่กล่าวมานี้ได้ ควรพัฒนากระบวนการจัดการเรียนการสอน ที่สอดคล้องกับปัญหาและความต้องการของครูทุกคนภายในกลุ่มสาระ ซึ่งการจะพัฒนาให้ได้ผลนั้น ในปัจจุบันใช้ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (Professional Learning Community) เป็นเครื่องมือสำคัญ โดยชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพเป็นกระบวนการสร้างความเปลี่ยนแปลงการเรียนรู้จากการปฏิบัติงานของกลุ่มบุคคลที่มารวมตัวกันเพื่อทำงานร่วมกันและสนับสนุนซึ่งกันและกัน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียน ร่วมกันวางเป้าหมายการเรียนรู้ของผู้เรียน และตรวจสอบสะท้อนการปฏิบัติงานทั้งในส่วนบุคคลและผลที่เกิดขึ้นโดยรวมผ่านกระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การวิพากษ์วิจารณ์ การทำงานร่วมกัน การร่วมมือร่วมพลัง โดยมุ่งเน้นและส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้อย่างเป็นองค์รวม โดยมีการดำเนินการอย่างน้อย 5 ประการ ดังนี้ 1) มีเป้าหมายร่วมกันในการจัดการเรียนรู้/การพัฒนาผู้เรียนให้พัฒนาอย่างเต็มศักยภาพ 2) มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้จากหน้างาน/สถานการณ์จริงของชั้นเรียน 3) ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องร่วมเรียนรู้และรวมพลัง/ส่งเสริมให้เกิดการสร้างความเปลี่ยนแปลงตามเป้าหมาย 4) มีการวิพากษ์สะท้อนผลการพัฒนาผู้เรียน และ 5) มีการสร้าง HOPE ให้ทีมงาน อันประกอบด้วย (1) honest & humanity ซึ่งเป็นการยึดถือข้อมูลจริงซึ่งเกิดขึ้นและให้ความเคารพกันอย่างจริงจัง (2) option & openness เป็นการเลือกสรรสิ่งที่ดีที่สุดให้กับผู้เรียน และพร้อมเปิดเผยหรือเปิดใจเรียนรู้จากผู้อื่น (3) patience & persistence เป็นการพัฒนาความอดทนและความมุ่งมั่นพยายามจนเกิดผลสำเร็จอย่างชัดเจน (4) efficacy & enthusiasm เป็นการสร้างความเชื่อมั่นในผลของวิธีการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และมีความกระตือรือร้นที่จะพัฒนาตนเองอย่างเต็มศักยภาพ (เรวัต ชัยเชาวรัตน์, 2558 : 25)

อย่างไรก็ตาม การรวมตัวการเรียนรู้และการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ย่อมเป็นไปได้ยากที่จะทำได้เพียงลำพังหรือเพียงนโยบาย เพื่อให้เกิดการขับเคลื่อนทั้งระบบโรงเรียน จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพที่สอดคล้องกับธรรมชาติทางวิชาชีพร่วมในโรงเรียน ย่อมมีความเป็นชุมชนที่สัมพันธ์กันอย่างแน่นแฟ้น (Senge, 1990 : 26) และไม่อาจปฏิเสธได้ว่า ครูต้องร่วมกันสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ซึ่งเป็นกระบวนการสร้างการเปลี่ยนแปลงโดยเรียนรู้จากการปฏิบัติงานของกลุ่มบุคคลที่มารวมตัวกันเพื่อทำงานร่วมกันและสนับสนุนซึ่งกันและกัน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2560) ดังนั้น คุณลักษณะสำคัญที่ทำให้เกิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ซึ่งโรงเรียนใดมีชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพแล้ว นอกจากจะต้องประกอบด้วยสมาชิก ซึ่งเป็นกลุ่มบุคคลดังที่กล่าวไปแล้วนั้น การรวมตัวกันของสมาชิกชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพยังต้องประกอบด้วยคุณลักษณะที่สำคัญซึ่งจะทำให้เกิดชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพได้อย่างหลากหลาย อย่างไรก็ตาม สามารถสรุปคุณลักษณะที่สำคัญซึ่งทำให้เกิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพได้

5 ประการ คือ 1) การมีบรรทัดฐานและค่านิยมร่วมกัน (Shared values and vision) 2) การร่วมกันรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของนักเรียน (Collective responsibility for students learning) 3) การสืบสอบเพื่อสะท้อนผลเชิงวิชาชีพ (Reflective professional inquiry) 4) การร่วมมือร่วมพลัง (Collaboration) และ 5) การสนับสนุนการจัดลำดับโครงสร้างและความสัมพันธ์ของบุคลากร (Supportive conditions structural arrangements and collegial relationships) (Hord, Roussin & Sommers, 2009 : 18) ดังที่ ซีระเกียรติ เจริญเศรษฐศิลป์ อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ได้มอบนโยบายให้กับคณะกรรมการดำเนินงานในการประชุมเชิงปฏิบัติการเตรียมการอบรม “PLC : Professional Learning Community) ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ” ในวันที่ 2 มีนาคม 2560 ว่า กระทรวงศึกษาธิการ มีแนวทางในการส่งเสริมให้มีการอบรม PLC : Professional Learning Community หรือชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพให้กับครูและผู้บริหารสถานศึกษาทั่วประเทศ ซึ่งแนวคิดของการอบรม PLC คือ การนำคนมาอยู่รวมกันจนเกิดการเรียนรู้และแบ่งปันความรู้ซึ่งกันและกันระหว่างผู้เข้าร่วมอบรม จนกระทั่งเกิดการสะท้อนความคิดในด้านต่าง ๆ ที่จะเป็นแนวทางในการพัฒนา อย่างไรก็ตาม เพื่อไม่ให้เป็นการเพิ่มภาระให้กับครูและไม่ให้เกิดการใช้เวลาในการอบรม PLC มาก จนกระทั่งครูไม่มีเวลาสอนนักเรียนในชั้นเรียน จึงจะกำหนดให้ครูสามารถนำชั่วโมงการอบรม PLC ไปรวมกับจำนวนชั่วโมงการสอนนักเรียนที่จะใช้เป็นเกณฑ์ในการเลื่อนวิทยฐานะตามหลักเกณฑ์ใหม่ นอกจากนี้ การอบรม PLC ถือเป็นการพัฒนาบุคลากรโดยเริ่มจากล่างขึ้นบน (Bottom Up) อย่างแท้จริง

ผู้วิจัยได้ศึกษาปัญหาการจัดการเรียนรู้ในวิชาภาษาอังกฤษของโรงเรียนทับสะแกวิทยา พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในด้านทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ (งานทะเบียนและวัดผล โรงเรียนทับสะแกวิทยา, 2562 : 6) ต้องหาวิธีการแก้ไขโดยเร่งด่วน ซึ่งจากการศึกษาแนวคิดที่เกี่ยวข้อง พบว่า การเปลี่ยนวิธีการจัดการเรียนรู้ของครู ควรใช้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพเป็นเครื่องมือสำคัญให้ครูรวมตัวกันเป็นชุมชน (community) ทำหน้าที่เป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลงและขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลงในระดับการปฏิบัติการเรียนรู้ ซึ่งเป็นการปฏิรูปที่เกิดขึ้นภายในโรงเรียนและห้องเรียน คือการร่วมกันดำเนินการเพื่อให้การปฏิบัติการเรียนรู้ดำเนินการคู่ขนานและเสริมแรงกันทั้งภายในและภายนอก อีกทั้งยังเป็นการรวมกลุ่มบุคคลที่มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในประเด็นที่แต่ละคนให้ความสนใจเกี่ยวกับการพัฒนาด้านการศึกษา จึงกล่าวได้ว่าชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพ (Powerful Tool) ซึ่งจะทำให้การสื่อความหมายระหว่างกลุ่มบุคคลที่มีกลุ่มเป้าหมายเดียวกันพูดคุยแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกันจนเกิดการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ (Effective Communication) เนื่องจากชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพเป็นกระบวนการที่มีความต่อเนื่องในการทำงานของนักการศึกษาที่มีการดำเนินการภายใต้วงจรของการวิจัยปฏิบัติการ เพื่อก่อให้เกิดการสืบเสาะแสวงหาความรู้ และการพัฒนาการทำงานอย่างต่อเนื่อง (วิจารณ์ พานิช, 2555) ซึ่ง DuFour (2004) ได้สรุปถึงความสำคัญไว้ว่า สิ่งแวดล้อม

ที่เหมาะสมที่สุดสำหรับการสอนทักษะชีวิตและทักษะการทำงานแห่งศตวรรษที่ 21 คือ ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (Professional Learning Community) หรือ PLC ซึ่งเมื่อโรงเรียนเกิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพภายในโรงเรียนแล้ว โรงเรียนจะพัฒนาอันจะนำไปสู่การเป็นวัฒนธรรมแห่งการเรียนรู้ที่ฝังลึกในโรงเรียนต่อไป

จากความเป็นมาและความสำคัญดังกล่าว ผู้วิจัยในฐานะครูสอนวิชาภาษาอังกฤษจึงมีความสนใจที่จะพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยใช้กระบวนการชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ซึ่งเป็นการวิจัยเพื่อปรับปรุงหรือพัฒนาการปฏิบัติงานในบริบทของการปฏิบัติงานจริง โดยอาศัยความร่วมมือของครูในฐานะผู้ปฏิบัติ (Practitioner) และผู้วิจัยที่ทำงานร่วมกับกลุ่มครูเพื่อช่วยเหลือในการพัฒนาการปฏิบัติงานและเพื่อให้ได้องค์ความรู้ที่นำไปสู่ผลการวิจัยที่สามารถนำไปปฏิบัติได้จริง ทั้งนี้เพื่อให้ได้กระบวนการที่ครูสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาสมรรถภาพการจัดการเรียนการสอนของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันจะนำไปสู่การแก้ปัญหาและพัฒนาการจัดการเรียนการสอนและการเรียนรู้ของผู้เรียนได้อย่างยั่งยืนต่อไปในอนาคต

คำถามของการวิจัย

1. รูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีลักษณะอย่างไร
2. ผลการใช้รูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. เพื่อพัฒนารูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
2. เพื่อศึกษาผลการใช้รูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษารูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีขอบเขตการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรเป้าหมาย

ประชากรเป้าหมายในการวิจัย ได้แก่

1.1 ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนทับสะแกวิทยา อำเภอทับสะแก จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 4 คน

1.2 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/5 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 29 คน

1.3 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/5 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 31 คน

1.4 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/5 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 35 คน

1.5 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 33 คน

1.6 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 30 คน

1.7 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/1 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 20 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มุ่งศึกษารูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับองค์ประกอบชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ดังนี้

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ รูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ประกอบด้วย 1) การวางแผน 2) การดำเนินการ 3) การประสานเสริมพลัง 4) การนิเทศติดตาม 5) การสะท้อนผล

2.2 ตัวแปรตาม คือ ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน ประกอบด้วย 1) การออกเสียง 2) คำศัพท์ สำนวนและโครงสร้างภาษา 3) เนื้อหา 4) ความคล่องแคล่ว 5) การแสดงท่าทางและน้ำเสียงประกอบการพูด

3. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าโดยพิจารณาจากหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ซึ่งเลือกมา 8 หน่วยการเรียนรู้ หน่วยละ 2 ชั่วโมง รวม 16 ชั่วโมง ดังนี้

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 Asking for / giving directions

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 At the market

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 Clothes shop

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 Restaurant

หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 Make an Appointment

หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 Cooking

หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 Telephone

หน่วยการเรียนรู้ที่ 8 Birthday Party

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 ดำเนินการสอน จำนวน 8 สัปดาห์ ๆ ละ 2 วัน ๆ ละ 1 ชั่วโมง รวมเป็นระยะเวลา 16 ชั่วโมง

นิยามศัพท์เฉพาะ

ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ หมายถึง การที่บุคลากรในโรงเรียนร่วมกันเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ และนำมาถ่ายทอดซึ่งกันและกันเพื่อนำความรู้ ความคิดที่เกิดขึ้นใหม่มาพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดประสิทธิภาพในการเรียนรู้

รูปแบบชุมชนแห่งการเรียนรู้ หมายถึง รูปแบบของกระบวนการ การรวมตัว ร่วมใจ ร่วมทำ และร่วมเรียนรู้ ร่วมกันของครู ผู้บริหาร และผู้เรียน โดยผู้บริหารเป็นผู้ดูแลสนับสนุน ครูเป็นผู้นำ ร่วมกันบนพื้นฐานวัฒนธรรมความสัมพันธ์แบบกัลยาณมิตร มีวิสัยทัศน์ คุณค่า เป้าหมาย และภารกิจ ร่วมกัน โดยทำงานร่วมกันเป็นทีม เรียนรู้ที่ครูเป็นผู้นำร่วมกัน และผู้บริหารแบบผู้ดูแลสนับสนุนสู่ การเรียนรู้และพัฒนาวิชาชีพ เปลี่ยนแปลงคุณภาพตนเองสู่คุณภาพการจัดการเรียนรู้ที่เน้นความสำเร็จ หรือประสิทธิผลของผู้เรียนเป็นสำคัญ ขั้นตอนของกระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้ 1) การวางแผน 2) การดำเนินการ 3) การประสานเสริมพลัง 4) การนิเทศ ติดตาม และ 5) การสะท้อนผล

การวางแผน หมายถึง การประชุม วางแผนในการกำหนด ค่านิยม พันธกิจและวิสัยทัศน์ เป้าหมาย มีข้อตกลงร่วมกัน มีคู่มือ แผนงาน โครงการ กระบวนการร่วมมือในการกำหนดนโยบาย เชื่อมโยงการขับเคลื่อนการศึกษา มีการเผยแพร่ เปิดโอกาสให้หน่วยงานอื่นทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง กำกับติดตาม ประเมินผลการดำเนินงาน และปรับปรุงแก้ไขร่วมกัน เพื่อเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับกระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพแล้วนำไปสู่การปฏิบัติ

การดำเนินการ หมายถึง การดำเนินการกำหนดแผนงาน ปฏิทินการทำงาน กำหนดบทบาท หน้าที่ความรับผิดชอบปฏิบัติการสอนร่วมกัน สะท้อนผลการปฏิบัติงานอย่างสร้างสรรค์ จัดระบบ ข้อมูลสารสนเทศเพื่อการบริหารและการจัดการศึกษาที่มีความถูกต้องชัดเจนตรงตามความต้องการ ในการใช้งานอย่างต่อเนื่องและยั่งยืนทางวิชาชีพ เพื่อส่งเสริมการปฏิบัติงานของโรงเรียนและทีมงาน ให้มีประสิทธิภาพ จนเกิดเจตจำนงในการทำงานร่วมกันอย่างสร้างสรรค์ เพื่อให้บรรลุผลที่การเรียนรู้ ของผู้เรียน

การประสานเสริมพลัง หมายถึง การส่งเสริม สนับสนุนบุคลากรในโรงเรียนร่วมกัน วิเคราะห์สภาพการจัดการเรียนการสอนและร่วมกันแก้ไขปัญหา ร่วมกันประเมินผลการปฏิบัติงาน มีคุณธรรม เอื้ออาทรต่อกัน ไว้วางใจกัน สร้างเครือข่ายชุมชนแห่งการเรียนรู้สู่สังคม ชุมชนมีบรรยากาศ ความเป็นกัลยาณมิตร มีการเสริมสร้างพลังเชิงบวกซึ่งกันและกัน

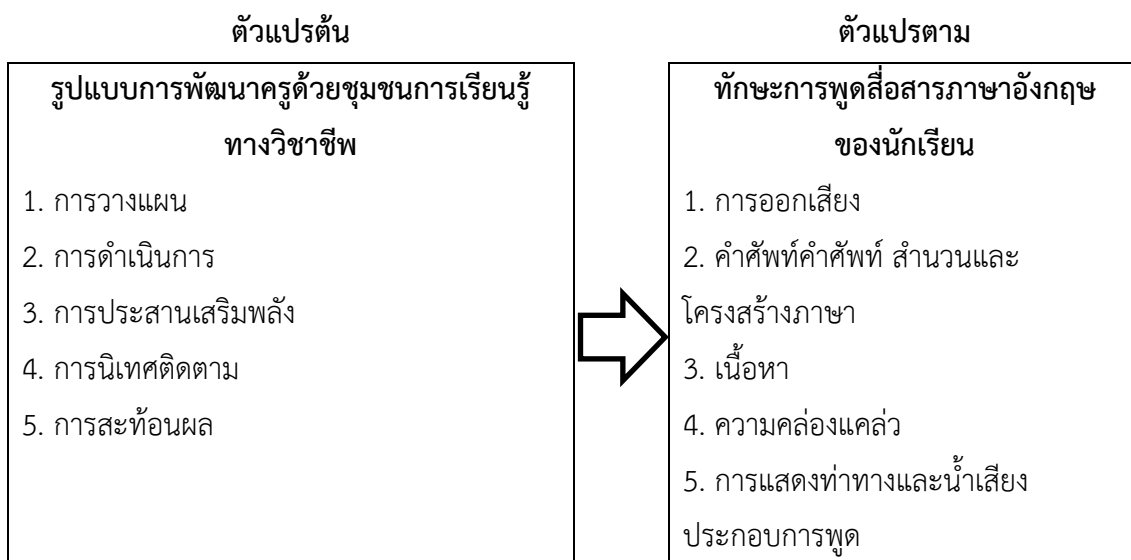
การนิเทศติดตาม หมายถึง การจัดระบบการนิเทศภายใน ให้คำแนะนำ ดูแลช่วยเหลือ เพื่อนร่วมงานโดยยึดหลักการทำงานร่วมกัน สามารถโค้ชผู้ร่วมงานในการลงมือทำงานร่วมกัน มีภาวะการเป็นผู้นำร่วมกัน เป็นทั้งผู้นำและผู้ตามในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ที่ขับเคลื่อนด้วยการนำร่วมกัน กระจายอำนาจ สร้างแรงบันดาลใจ ยอมรับความเป็นผู้นำร่วมกัน ยึดหลักการทำงานให้เกิดประสิทธิภาพ ภายใต้ความถูกต้องและหลักคุณธรรม มีความเคารพซึ่งกันและกัน

การสะท้อนผล หมายถึง การเรียนรู้ แสวงหาข้อมูลข่าวสารเพื่อพัฒนาวิชาชีพของตนเอง อยู่เสมอ มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์ทางวิชาชีพเป็นประจำและต่อเนื่อง วิเคราะห์ให้ผู้เรียน ใช้สื่อการจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีที่หลากหลาย เพื่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างเท่าทันการเปลี่ยนแปลง และนำผลการปฏิบัติงานไปปรับปรุงและพัฒนา

การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ หมายถึง การเสริมสร้างความเข้าใจและความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและสนทนาในชีวิตประจำวันของนักเรียนได้ตอบ ในหัวข้อต่างๆ ตามที่ครูผู้สอนกำหนดในแผนการเรียนหรือนอกเหนือจากที่ครูกำหนด ซึ่งประกอบด้วย การให้ข้อมูลเกี่ยวกับเส้นทาง การซื้อขายของและการบอกราคา การสั่งเมนูอาหาร การรับสายและการพูดขอสายในโทรศัพท์ และการอธิบายขั้นตอนในการประกอบอาหาร ตลอดจนการแสดงความคิดเห็นหรือสนทนาเรื่องใด ๆ เป็นภาษาอังกฤษให้ครูผู้สอนและเพื่อน ๆ เข้าใจและยอมรับได้ โดยประเมินความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจากองค์ประกอบ ดังนี้

1. การออกเสียง คือ สามารถออกเสียงได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงมีเสียงเน้นหนัก ในคำหรือประโยคอย่างสมบูรณ์
2. คำศัพท์ สำนวนและโครงสร้างภาษา คือ ใช้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างภาษา ถูกต้อง และเหมาะสม
3. เนื้อหา คือ มีเนื้อหาถูกต้องเหมาะสม มีรายละเอียดครบถ้วนสมบูรณ์ที่เกี่ยวข้องกับ เนื้อเรื่องหรือหัวข้อสนทนา
4. ความคล่องแคล่ว คือ ความต่อเนื่องและพูดได้อย่างเป็นธรรมชาติคล่องแคล่วสื่อสาร ได้ชัดเจน
5. การแสดงท่าทางและน้ำเสียงประกอบการพูด คือ แสดงท่าทางและพูดด้วยน้ำเสียงที่เหมาะสมกับบทบาทและสถานการณ์

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ประโยชน์ของการวิจัย

1. เป็นแนวทางให้แก่ครูผู้สอนในการปรับปรุงความสามารถในการใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนให้ดียิ่งขึ้น
2. เป็นแนวทางให้แก่ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อนำผลการวิจัยไปพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพของวิชาการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเรื่อง รูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบ ความหมาย และประเภทของรูปแบบ
 - 1.1 ความหมาย และความสำคัญ
 - 1.2 องค์ประกอบของรูปแบบ
 - 1.3 ลักษณะของรูปแบบที่ดี
 - 1.4 การพัฒนารูปแบบ
2. แนวคิดการพัฒนาครูโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ
 - 2.1 ความเป็นมาและความสำคัญของชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ
 - 2.2 ความหมายของชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ
 - 2.3 องค์ประกอบของชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในบริบทสถานศึกษา
 - 2.4 ระดับของชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ
 - 2.5 ประโยชน์ของชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ
 - 2.6 การพัฒนาครูโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ
 - 2.7 กระบวนการดำเนินการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ
3. การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ
 - 3.1 ความหมายของการสื่อสาร
 - 3.2 แนวคิดการสอนการสื่อสารภาษาอังกฤษ
 - 3.3 หลักการในการสอนการสื่อสาร
 - 3.4 ขั้นตอนการสอนการสื่อสาร
 - 3.5 การวัดและประเมินผลทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 4.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

แนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบ ความหมาย และประเภทของรูปแบบ

ความหมายและความสำคัญ

รูปแบบเป็นสิ่งที่สร้างและพัฒนาขึ้นไว้เป็นแนวทางในการทำงานอย่างใดอย่างหนึ่ง มีนักวิชาการได้ให้ความหมายไว้ ดังนี้

คัมภีร์ สุดแท้ (2553 : 18) กล่าวว่า รูปแบบ หมายถึง สิ่งที่สร้าง หรือพัฒนาขึ้น แสดงให้เห็นถึงองค์ประกอบสำคัญ ๆ ของเรื่องให้เข้าใจง่ายขึ้น เพื่อใช้เป็นแนวทางในการดำเนินงานต่อไป

ปัญญา ทองนิล (2553) ได้กล่าวว่า รูปแบบ หมายถึง โครงสร้างที่เกิดจากทฤษฎีประสบการณ์ การคาดการณ์ นำเสนอในรูปของข้อความหรือแผนผัง

ณัฐศักดิ์ จันทรผล (2552 : 125) รูปแบบ หมายถึง โครงสร้างโปรแกรม แบบจำลองหรือตัวแบบที่จำลองสภาพความเป็นจริงที่สร้างขึ้นจากการลดทอนเวลาและเทศะ พิจารณามีสิ่งใดบ้างที่จะต้องนำมาศึกษาเพื่อใช้ทดแทนแนวคิดหรือปรากฏการณ์ใดปรากฏการณ์หนึ่ง โดยอธิบายความสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่าง ๆ ของรูปแบบนั้น ๆ

มาลี สืบกระแสด (2552 : 108-109) รูปแบบมีสองลักษณะ คือ รูปแบบจำลองของสิ่งที่เป็นรูปธรรม เช่น ระบบการปฏิบัติงาน และรูปแบบที่เป็นแบบจำลองของสิ่งที่เป็นนามธรรม เช่น เครื่องคอมพิวเตอร์ เป็นต้น รูปแบบอาจแสดงความสัมพันธ์ด้วยเส้นโยงแสดงในรูปแผนภาพหรือเขียนในรูปสมการคณิตศาสตร์ หรือสมการพหุคูณหรือเขียนเป็นข้อความ จำนวน หรือภาพ หรือแผนภูมิหรือรูปสามมิติ

ทิตินา แคมมณี (2550) ได้กล่าวอธิบายความหมายของรูปแบบไว้ว่า รูปแบบ หมายถึง เครื่องมือทางความคิดที่บุคคลใช้ในการสืบสอบหาคำตอบ ความรู้ ความเข้าใจในปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น โดยสร้างมาจากความคิด ประสบการณ์ การใช้อุปมาอุปไมย หรือจากทฤษฎี หลักการต่าง ๆ และแสดงออกในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง

วิลเลอร์ (Willer, 1967 : 125) กล่าวว่ารูปแบบเป็นการสร้างมโนทัศน์ (Conceptualization) เกี่ยวกับชุดของปรากฏการณ์ โดยอาศัยหลักการ (Rational) ของระบบรูปนัยและ (Formal system) และมีจุดมุ่งหมายเพื่อการทำให้เกิดความกระจ่างชัดของนิยาม ความสัมพันธ์ และประพจน์ที่เกี่ยวข้อง

ฟลอกเตอร์ และพอล (Procter and Paul, 1978 : 174) ให้ความหมายคำคำนี้ไว้ใน Longman Dictionary of Contemporary English โดยสรุปแล้วจะมี 3 ลักษณะใหญ่ คือ Model ที่หมายถึง สิ่งซึ่งเป็นแบบย่อส่วนของจริงความหมายนี้ตรงกับภาษาไทยว่า แบบจำลอง เช่น แบบจำลองของเรือดำน้ำ เป็นต้น Model ที่หมายถึง สิ่งของหรือคนที่นำมาใช้เป็นแบบอย่างในการดำเนินการบางอย่าง เช่น ครูแบบอย่าง นักเดินแบบหรือแม่แบบในการวาดภาพศิลป์ เป็นต้น Model ที่หมายถึงแบบหรือรุ่นของผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ เช่น เครื่องคอมพิวเตอร์รุ่น 864X เป็นต้น

สรุปได้ว่า รูปแบบ หมายถึง ความสัมพันธ์ของ 2 ชุดตัวแปร ประกอบด้วยกระบวนการปฏิบัติงาน กับงานวิชาการที่มีความเกี่ยวข้องซึ่งกันและกัน

องค์ประกอบของรูปแบบ

มีผู้ให้แนวคิดเกี่ยวกับองค์ประกอบของรูปแบบ ดังนี้

Brown and Moberg (1980 : 16-17) ได้สังเคราะห์รูปแบบขึ้นมาจากแนวคิดเชิงระบบ (System Approach) กับหลักการบริหารตามสถานการณ์ (Contingency Approach) กล่าวว่า องค์ประกอบของรูปแบบ ประกอบด้วย 1) สภาพแวดล้อม (Environment) 2) เทคโนโลยี (Technology) 3) โครงสร้าง (Structure) 4) กระบวนการจัดการ (Management Process) และ 5) การตัดสินใจสั่งการ (Decision Making)

สมบุญ ศรีสรรหิรัญ (2547 : 354-355) ได้พัฒนารูปแบบการพัฒนาคุณลักษณะภาวะผู้นำของคณบดี จากผลการศึกษาพบว่า รูปแบบมีองค์ประกอบ 4 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) คุณลักษณะภาวะผู้นำของคณบดีที่ต้องพัฒนา 2) หลักการและแนวคิดกำกับรูปแบบ และวัตถุประสงค์ทั่วไปของรูปแบบ 3) กระบวนการพัฒนาคุณลักษณะภาวะผู้นำของคณบดี ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอน เนื้อหา การพัฒนาวิธีการและกิจกรรมการพัฒนา วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม และผลที่ต้องการ และ 4) แนวทาง การนำรูปแบบไปใช้ เงื่อนไขความสำเร็จ และตัวบ่งชี้ความสำเร็จของรูปแบบ

ชนกนารถ ชื่นเชย (2550 : 179-180) ได้พัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาต่อเนื่องในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พบว่ารูปแบบมีองค์ประกอบ 9 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) ปรัชญาและหลักการของการศึกษาต่อเนื่อง 2) กลุ่มเป้าหมายของการจัดการศึกษาต่อเนื่อง 3) จุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษาต่อเนื่อง 4) โครงสร้างระบบบริหารของการศึกษาต่อเนื่อง 5) หลักสูตรการเรียนการสอนของการศึกษาต่อเนื่อง 6) วิธีการจัดการศึกษาต่อเนื่อง 7) สื่อการศึกษาและแหล่งเรียนรู้ของการศึกษาต่อเนื่อง 8) การติดตามและประเมินผลของการศึกษาต่อเนื่อง และ 9) การเทียบระดับและเทียบโอนผลการเรียน

อัมพร พงษ์กัสนานันท์ (2550 : 274-275) ได้พัฒนารูปแบบการจัดการศึกษานอกระบบในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อส่งเสริมการศึกษาตลอดชีวิต พบว่า รูปแบบมีองค์ประกอบ 8 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) ปรัชญาและหลักการจัดการศึกษา 2) หลักสูตร 3) การจัดการเรียนรู้ 4) การประเมินผล การเรียนรู้ 5) การเทียบโอนความรู้และประสบการณ์และการเทียบระดับการศึกษา 6) การบริหาร และการจัดการศึกษา 7) กลุ่มเป้าหมาย และ 8) การมีส่วนร่วมของพ่อแม่และชุมชน

สรุปได้ว่า การกำหนดองค์ประกอบของรูปแบบว่าจะประกอบด้วยอะไร จำนวนเท่าใด มีโครงสร้างและความสัมพันธ์กันอย่างไรนั้นขึ้นอยู่กับปรากฏการณ์ ปัจจัยหรือตัวแปรต่าง ๆ ที่กำลังศึกษา ซึ่งจะออกแบบแนวคิด ทฤษฎี งานวิจัย และหลักการพื้นฐานในการกำหนดรูปแบบนั้น ๆ เป็นหลัก

ลักษณะของรูปแบบที่ดี

วาร์โรว์ (2553 : 8) กล่าวว่า ระบุว่า รูปแบบที่ดีควรมีลักษณะ ดังนี้

1. รูปแบบควรประกอบด้วยความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างระหว่างตัวแปรมากกว่าความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงธรรมดา อย่างไรก็ตาม ความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงมีประโยชน์ในช่วงของการพัฒนา
 2. รูปแบบควรนำไปการทำนายผลที่ตามมาซึ่งสามารถตรวจสอบได้ด้วยข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยเมื่อทดสอบรูปแบบแล้วถ้าปรากฏว่าไม่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์รูปแบบนั้นต้องถูกยกเลิก
 3. รูปแบบควรอธิบายโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงเหตุผลของเรื่องที่ศึกษาได้อย่างชัดเจน
 4. รูปแบบควรเป็นเครื่องมือในการสร้างความคิดรวบยอด (Concept) ใหม่ และการสร้างความสัมพันธ์ของตัวแปรใหม่ ซึ่งจะเป็นการเพิ่มองค์ความรู้ (Body of Knowledge) ในเรื่องที่กำลังศึกษา
 5. รูปแบบในเรื่องใด จะเป็นเช่นไรขึ้นอยู่กับกรอบของทฤษฎีในเรื่องนั้น ๆ
- คีฟส์ (Keeves, 1988 : 560) กล่าวว่า ระบุว่า รูปแบบที่ใช้ประโยชน์ได้ควรมีข้อกำหนด (Requirement) 4 ประการ คือ

1. รูปแบบควรประกอบด้วยความสัมพันธ์อย่างมีโครงสร้าง (Structural relationship) มากกว่าความสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องเนื่องกันแบบรวม (Associative relationship)
2. รูปแบบควรใช้เป็นแนวทางในการพยากรณ์ผลที่จะเกิดขึ้นซึ่งสามารถถูกตรวจสอบได้ โดยการสังเกตซึ่งเป็นไปได้ที่จะทดสอบรูปแบบพื้นฐานของข้อมูลเชิงประจักษ์ได้
3. รูปแบบควรจะต้องระบุหรือชี้ให้เห็นถึงผลกลไกเชิงเหตุผลของเรื่องที่ศึกษา ดังนั้น นอกจากรูปแบบจะเป็นเครื่องมือในการพยากรณ์ได้ควรใช้อธิบายปรากฏการณ์ด้วย
4. รูปแบบควรเป็นเครื่องมือในการสร้างโมทัศน์ใหม่และสร้างความสัมพันธ์ของตัวแปรในลักษณะใหม่ซึ่งเป็นการขยายในเรื่องที่กำลังศึกษา

สรุปได้ว่า ลักษณะรูปแบบที่ดีสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ต้องประกอบด้วย ความสัมพันธ์อย่างมีโครงสร้างมากกว่าความสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องเนื่องกันแบบรวม ซึ่งใช้เป็นแนวทางในการพยากรณ์ผลที่เกิดขึ้น สามารถตรวจสอบได้ด้วยการสังเกต ต้องระบุกลไกเชิงเหตุผลของเรื่องที่ต้องการศึกษา และเป็นเครื่องมือในการสร้างแนวคิดใหม่และการสร้างความสัมพันธ์ของตัวแปรที่กำลังศึกษาใหม่ได้ ซึ่งรูปแบบการพัฒนาความสามารถของนักศึกษา ครูก็ถือเป็นรูปแบบหนึ่งที่มีลักษณะที่สามารถเชื่อมโยงความรู้เดิมของนักเรียนนักศึกษาสามารถบูรณาการกับความรู้ใหม่โดยใช้การอภิปรายแลกเปลี่ยนการเรียนรู้และยืนยันความมั่นใจพร้อมกับสรุปเป็นความรู้ใหม่ได้และเชื่อมโยงอ้างอิงไปสู่การนำไปปรับใช้ในสถานการณ์ใหม่ได้อย่างมีประสิทธิภาพและรวดเร็ว

การพัฒนารูปแบบ

ได้มีผู้กล่าวถึงขั้นตอนการพัฒนารูปแบบ ดังนี้

วิลเลอร์ (Willer, 1986 : 83) กล่าวว่า การพัฒนารูปแบบโดยทั่วไปแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การสร้าง (Construct) รูปแบบ และ 2) การหาความเที่ยงตรง (Validity) ของรูปแบบ

บุญชม ศรีสะอาด (Online) ได้กล่าวถึงกระบวนการวิจัยการพัฒนารูปแบบโดยได้แบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การสร้างหรือพัฒนารูปแบบ และ 2) การทดสอบความเที่ยงตรงของรูปแบบ

บุญส่ง หาญพานิช (2546 : 112 - 118) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการบริหารจัดการความรู้ในสถาบันอุดมศึกษาไทย โดยดำเนินการวิจัย 3 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การศึกษาวิเคราะห์ และสังเคราะห์แนวความคิดเกี่ยวกับบรรณชาติความรู้ องค์ความรู้ และการจัดการจัดการศึกษาของไทย ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการบริหารจัดการความรู้ กระบวนการจัดการความรู้ โครงสร้างพื้นฐานของการบริหารจัดการความรู้ โดยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การสัมภาษณ์อธิการบดี และการสอบถามผู้บริหารระดับผู้อำนวยการขึ้นไป 2) การจัดทำร่างรูปแบบการบริหารจัดการความรู้ในสถาบันอุดมศึกษาไทย โดยนำผลสรุปจากการวิเคราะห์สาระจากการสัมภาษณ์อธิการบดีและจากการวิเคราะห์แบบสอบถาม นำมาสรุปและเป็นข้อค้นพบเพื่อใช้เป็นฐานในการสร้างร่างรูปแบบการบริหารจัดการความรู้ในสถาบันอุดมศึกษาไทย และ 3) การตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของรูปแบบการบริหารจัดการความรู้ในสถาบันอุดมศึกษาไทยโดยผู้ทรงคุณวุฒิ หลังจากนั้นจึงปรับปรุงแก้ไขรูปแบบการบริหารจัดการความรู้ตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

วิสุทธิ์ วิจิตรพัชรภรณ์ (2547 : 73-84) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาแบบกระจายอำนาจสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ตามแนวทางพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 โดยแบ่งการวิจัยออกเป็น 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การกำหนดกรอบความคิดในการวิจัย โดยศึกษาเอกสารและแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 2) การศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการศึกษาแบบกระจายอำนาจในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานโดยสัมภาษณ์ผู้บริหารสถานศึกษาต้นแบบ การปฏิรูปการเรียนรู้ ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานของสถานศึกษาและสำรวจความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน 3) การสร้างรูปแบบการจัดการศึกษาแบบกระจายอำนาจในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน 4) การศึกษาความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของรูปแบบโดยการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ และ 5) การปรับปรุงและนำเสนอรูปแบบการจัดการศึกษาแบบกระจายอำนาจ ในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน

สมบูรณ์ ศิริสรธรธีรัญ (2547 : 171) ได้ทำวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการพัฒนาคุณลักษณะผู้นำของคณบดี โดยดำเนินการวิจัยเป็น 6 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การกำหนดกรอบแนวความคิดในการวิจัย โดยศึกษาเอกสารแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 2) การศึกษาวิเคราะห์และสังเคราะห์

แนวทฤษฎีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ 3) การศึกษาและประมวลความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ 4) การพัฒนารูปแบบการพัฒนาคุณลักษณะภาวะผู้นำของคณบดี 5) การตรวจสอบและการประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของรูปแบบจากผู้ทรงคุณวุฒิ และ 6) การปรับปรุงรูปแบบและนำเสนอรูปแบบการพัฒนาคุณลักษณะภาวะผู้นำของคณบดี

กฤษณะ ผลจันทร์พรหม (2548 : 88) ได้ทำวิจัยเรื่อง การศึกษารูปแบบมหาวิทยาลัยเสมือนจริงที่เหมาะสมสำหรับสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย โดยดำเนินการวิจัยเป็น 4 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบมหาวิทยาลัยเสมือนจริง โดยศึกษาหลักการ แนวคิด ทฤษฎี จากเอกสาร ตำราบทความวิจัยฐานข้อมูล อินเทอร์เน็ตออนไลน์ทั้งในและต่างประเทศ และความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์เกี่ยวกับมหาวิทยาลัยเสมือนจริง 2) การสังเคราะห์รูปแบบ องค์ประกอบ โครงสร้างของรูปแบบมหาวิทยาลัยเสมือนจริง โดยนำข้อมูลจากขั้นตอนที่ 1 มาสร้างเป็นรูปแบบมหาวิทยาลัยเสมือนจริง 3) การพัฒนารูปแบบมหาวิทยาลัยเสมือนจริง โดยใช้กระบวนการวิจัยแบบเดลฟายเพื่อรวบรวมข้อมูลความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญ 10 คน จำนวน 3 รอบ และ 4) การทดสอบความเหมาะสมของรูปแบบมหาวิทยาลัยเสมือนจริงสำหรับสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทยที่พัฒนาขึ้นในขั้นตอนที่ 3 มาจัดทำเป็นแบบสอบถามเพื่อนำไปสำรวจความคิดเห็นของผู้บริหารสถาบันอุดมศึกษาเกี่ยวกับความเหมาะสมของรูปแบบ หลังจากนั้นจึงกำหนดรูปแบบมหาวิทยาลัยเสมือนจริงที่เหมาะสมสำหรับสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย

ชนกนารถ ชื่นชัย (2550 : 72 - 79) ได้ทำการวิจัยเรื่อง รูปแบบการจัดการศึกษาต่อเนื่องในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน โดยดำเนินการวิจัย 4 ขั้นตอน ดังนี้ 1) การวิเคราะห์และสังเคราะห์รูปแบบการศึกษาต่อเนื่องสำหรับสถาบันอุดมศึกษาเอกชน โดยศึกษาวิเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 2) การนำข้อมูลจากการศึกษามาวิเคราะห์และสังเคราะห์ เพื่อพัฒนาเป็นกรอบของรูปแบบในการจัดการศึกษาต่อเนื่องของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน 3) การศึกษาความเหมาะสมและความเป็นไปได้ โดยกลุ่มผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาต่อเนื่องในสถาบันอุดมศึกษา จำนวน 19 คน โดยใช้เทคนิคการวิจัยแบบเดลฟาย และ 4) การตรวจสอบประสิทธิภาพและความเหมาะสมของรูปแบบ การจัดการศึกษาต่อเนื่องในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนที่พัฒนาขึ้นในขั้นตอนที่ 3 มาจัดทำเป็นแบบสอบถามเพื่อนำไปใช้สำรวจความคิดเห็นของผู้บริหารสถาบันอุดมศึกษาเอกชนเกี่ยวกับความเหมาะสมขององค์ประกอบของรูปแบบการจัดการศึกษาต่อเนื่อง หลังจากนั้นจึงกำหนดรูปแบบการจัดการศึกษาต่อเนื่องจากองค์ประกอบที่พัฒนาขึ้น

พรจันทร์ พรศักดิ์กุล (2550 : 163 - 175) ได้ทำการวิจัยเรื่อง รูปแบบกระบวนการงบประมาณของโรงเรียนที่บริหารงบประมาณแบบใช้โรงเรียนเป็นฐานในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยดำเนินการวิจัยเป็น 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การกำหนดกรอบแนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการงบประมาณ โดยการวิเคราะห์เอกสารและฐานข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต 2) การศึกษา

กระบวนการงบประมาณและการมีส่วนร่วมในกระบวนการงบประมาณของสถานศึกษาที่ดำเนินการในปัจจุบัน โดยสอบถามความคิดเห็นของผู้อำนวยการสถานศึกษาและรองผู้อำนวยการสถานศึกษาที่รับผิดชอบงานงบประมาณ วิเคราะห์เอกสารงบประมาณของโรงเรียนและสอบถามความคิดเห็นของครูผู้ปกครอง คณะกรรมการสถานศึกษา ประธานคณะกรรมการสถานศึกษา 3) การจัดทำร่างรูปแบบกระบวนการงบประมาณของโรงเรียนที่บริหารงบประมาณแบบใช้โรงเรียนเป็นฐาน 4) การประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของร่างรูปแบบ โดยสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 5) การปรับปรุงรูปแบบและนำเสนอรูปแบบกระบวนการงบประมาณของโรงเรียนที่บริหารงบประมาณการใช้โรงเรียนเป็นพื้นฐาน

อัมพร พงษ์กังสนานันท์ (2550 : 108-122) ได้ทำวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษานอกระบบในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อส่งเสริมการศึกษาตลอดชีวิต โดยดำเนินการวิจัยเป็น 2 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การสร้างรูปแบบ ประกอบด้วยการศึกษาข้อมูลพื้นฐานจากทฤษฎี เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ โดยใช้เทคนิคเดลฟายแบบปรับปรุง (Modified Delphi Technique) และ 2) การประเมินรูปแบบ ประกอบด้วยการประเมินรูปแบบเพื่อศึกษาความเหมาะสมและความเป็นไปได้ในการนำรูปแบบสถานศึกษา และการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญและผู้บริหารสถานศึกษาที่มีต่อการพัฒนารูปแบบ

จากการศึกษาแนวคิดและกระบวนการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบ สามารถสรุปได้ว่าการพัฒนารูปแบบแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การสร้างหรือพัฒนารูปแบบ และ 2) การตรวจสอบความเที่ยงตรงรูปแบบ ซึ่งแต่ละขั้นตอนมีรายละเอียด ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การสร้าง หรือพัฒนารูปแบบ ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยจะสร้างหรือพัฒนารูปแบบขึ้นมาก่อนเป็นรูปแบบตามสมมติฐาน (Hypothesis Mode) โดยศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และผลการวิจัยที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ผู้วิจัยอาจจะศึกษารายกรณีหน่วยงานที่ดำเนินการในเรื่องนั้น ๆ ได้เป็นอย่างดี ซึ่งผลการศึกษานำมาใช้กำหนดองค์ประกอบหรือตัวแปรต่าง ๆ ภายในรูปแบบ รวมทั้งลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบหรือตัวแปรเหล่านั้น หรือลำดับก่อนหลังของแต่ละองค์ประกอบในรูปแบบ ดังนั้น การพัฒนารูปแบบในขั้นตอนนี้จะต้องอาศัยหลักการของเหตุผลเป็นรากฐานสำคัญ ซึ่งโดยทั่วไปการศึกษาในขั้นตอนนี้จะมีขั้นตอนย่อย ๆ ดังนี้

1. การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำสารสนเทศที่ได้มาวิเคราะห์ และสังเคราะห์เป็นร่างกรอบความคิดการวิจัย

2. การศึกษาจากบริบทจริงในขั้นตอนนี้อาจจะดำเนินการได้หลายวิธี ดังนี้

- 2.1 การศึกษาสภาพและปัญหาการดำเนินการในปัจจุบันของหน่วยงานโดยศึกษาความคิดเห็นจากบุคคลที่เกี่ยวข้อง (Stakeholder) ซึ่งวิธีศึกษาอาจจะใช้วิธีการสัมภาษณ์ การสอบถาม การสำรวจ การสนทนากลุ่ม เป็นต้น

2.2 การศึกษารายกรณี (Case Study) หรือพหุกรณี หน่วยงานที่ประสบผลสำเร็จ หรือมีแนวปฏิบัติที่ดีในเรื่องที่ศึกษา เพื่อนำมาเป็นสารสนเทศที่สำคัญในการพัฒนารูปแบบ

2.3 การศึกษาข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญหรือผู้ทรงคุณวุฒิ วิธีศึกษาอาจจะใช้วิธีการสัมภาษณ์ การสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) เป็นต้น

3. การจัดทำรูปแบบ ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยจะใช้สารสนเทศที่ได้ในข้อ 1 และ 2 มาวิเคราะห์ และสังเคราะห์เพื่อกำหนดเป็นกรอบความคิดการวิจัย เพื่อนำมาจัดทำรูปแบบ

อย่างไรก็ตามในงานวิจัยบางเรื่องนอกจากจะศึกษาตามขั้นตอนที่กล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยยังอาจจะศึกษาเพิ่มเติมโดยใช้กระบวนการวิจัยแบบเดลฟาย (Delphi Technique) หรือการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) ในการพัฒนารูปแบบก็ได้

ขั้นตอนที่ 2 การทดสอบความเที่ยงตรงของรูปแบบ ภายหลังจากที่ได้พัฒนารูปแบบในขั้นตอนแรกแล้วจำเป็นที่จะต้องทดสอบความเที่ยงตรงของรูปแบบดังกล่าว เพราะรูปแบบที่พัฒนาขึ้น ถึงแม้จะพัฒนาโดยมีรากฐานจากทฤษฎี แนวความคิดรูปแบบของบุคคลอื่น และผลการวิจัยที่ผ่านมา แต่ก็ยังเป็นเพียงรูปแบบตามสมมติฐาน ซึ่งจำเป็นที่จะต้องตรวจสอบความเที่ยงตรงของรูปแบบว่ามีความเหมาะสมหรือไม่ เป็นรูปแบบที่มีประสิทธิภาพตามที่มุ่งหวังหรือไม่ การเก็บรวบรวมข้อมูล ในสถานการณ์จริงหรือทดลองใช้รูปแบบในสถานการณ์จริงจะช่วยให้ทราบอิทธิพลหรือความสำคัญขององค์ประกอบย่อยหรือตัวแปรต่าง ๆ ในรูปแบบ ผู้วิจัยอาจจะปรับปรุงแบบใหม่โดยการตัดองค์ประกอบหรือตัวแปรที่พบว่าไม่มีอิทธิพลหรือมีความสำคัญน้อยออกจากรูปแบบ ซึ่งจะทำให้ได้รูปแบบที่มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น

การทดสอบรูปแบบอาจกระทำได้ใน 4 ลักษณะ ดังนี้

1. การทดสอบรูปแบบด้วยการประเมินตามมาตรฐานที่กำหนด การประเมินที่พัฒนาโดย The Joint Committee on Standards of Educational Evaluation ภายใต้การดำเนินงานของ Stufflebeam และคณะ ได้นำเสนอหลักการประเมินเป็นบรรทัดฐานของกิจกรรมการตรวจสอบรูปแบบ ประกอบด้วยมาตรฐาน 4 ด้าน (สุวิมล ว่องวานิช, 2549 : 54 - 56) ดังนี้

1.1 มาตรฐานความเป็นไปได้ (Feasibility Standards) เป็นการประเมินความเป็นไปได้ในการนำไปปฏิบัติจริง

1.2 มาตรฐานคั่นความเป็นประโยชน์ (Utility Standards) เป็นการประเมินการสนองต่อความต้องการของผู้ใช้รูปแบบ

1.3 มาตรฐานคั่นความเหมาะสม (Propriety Standards) เป็นการประเมินความเหมาะสม ทั้งในด้านกฎหมายและศีลธรรมจรรยา

1.4 มาตรฐานคั่นความถูกต้องครอบคลุม (Accuracy Standards) เป็นการประเมินความน่าเชื่อถือ และได้สาระครอบคลุมครบถ้วนตามความต้องการอย่างแท้จริง

2. การทดสอบรูปแบบด้วยการประเมินโดยผู้ทรงคุณวุฒิ การทดสอบรูปแบบในบางเรื่องไม่สามารถกระทำได้โดยข้อมูลเชิงประจักษ์ ด้วยการประเมินค่าพารามิเตอร์ของรูปแบบ หรือการดำเนินการทดสอบรูปแบบด้วยวิธีการทางสถิติ แต่งานวิจัยบางเรื่องนั้นต้องการความละเอียดอ่อนมากกว่าการได้ตัวเลขแล้วสรุป ซึ่งไอส์เนอร์ (Eisner, 1976 : 192-193) ได้เสนอแนวคิดของการทดสอบหรือประเมินรูปแบบโดยใช้ผู้ทรงคุณวุฒิ โดยมีแนวคิด ดังนี้

2.1 การประเมินโดยผู้ทรงคุณวุฒิ จะเน้นการวิเคราะห์และวิจารณ์อย่างลึกซึ้งซึ่งเฉพาะในประเด็นที่ถูกพิจารณา ซึ่งไม่จำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์ หรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจเสมอไป แต่อาจจะผสมผสานกับปัจจัยต่าง ๆ ในการพิจารณาเข้าด้วยกันตามวิจรรณญาณของผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อให้ได้ข้อสรุปเกี่ยวกับข้อมูลคุณภาพ ประสิทธิภาพและความเหมาะสมของสิ่งที่จะทำการประเมิน

2.2 รูปแบบการประเมินที่เป็นความชำนาญเฉพาะทาง (Specialization) ในเรื่องที่จะประเมินโดยพัฒนามาจากแบบการวิจารณ์งานศิลปะ (Art Criticism) ที่มีความละเอียดอ่อนลึกซึ้ง และต้องอาศัยผู้เชี่ยวชาญระดับสูงมาเป็นผู้วินิจฉัย เนื่องจากการวัดคุณค่าที่ไม่อาจประเมินด้วยเครื่องวัดใด ๆ และต้องใช้ความรู้ความสามารถของผู้ประเมินอย่างแท้จริง แนวคิดนี้ได้นำมาประยุกต์ใช้ในทางการศึกษาระดับสูงมากขึ้น ทั้งนี้เพราะเป็นองค์ความรู้เฉพาะสาขา ผู้ที่ศึกษาเรื่องนั้นจริงๆ จึงจะทราบและเข้าใจอย่างลึกซึ้ง ดังนั้น ในวงการศึกษาก็จึงนิยมนำรูปแบบนี้มาใช้ในเรื่องที่ต้องการความลึกซึ้งและความเชี่ยวชาญเฉพาะ

2.3 รูปแบบที่ใช้ตัวบุคคล คือผู้ทรงคุณวุฒิเป็นเครื่องมือในการประเมินโดยให้ความเชื่อถือกับผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความเที่ยงธรรม และมีคุณพินิจที่ดี ทั้งนี้มาตรฐานและเกณฑ์พิจารณาต่าง ๆ นั้น จะเกิดขึ้นจากประสบการณ์และความชำนาญของผู้ทรงคุณวุฒินั่นเอง

2.4 รูปแบบที่ยอมให้มีความยืดหยุ่นในกระบวนการทำงานของผู้ทรงคุณวุฒิตามอัธยาศัยและความถนัดของแต่ละคน นับตั้งแต่การกำหนดประเด็นสำคัญที่จะนำมาพิจารณา การบ่งชี้ข้อมูลที่ต้องการการเก็บรวบรวมข้อมูล การประมวลผล การวินิจฉัยข้อมูล ตลอดจนวิธีการนำเสนอ

3. การทดสอบรูปแบบโดยการสำรวจความคิดเห็นของบุคลากรที่เกี่ยวข้อง มักจะใช้กับการพัฒนารูปแบบโดยใช้เทคนิคเดลฟาย เมื่อผู้วิจัยได้พัฒนารูปแบบโดยใช้เทคนิคเดลฟายเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยจะนำรูปแบบที่พัฒนาขึ้นในรอบสุดท้ายมาจัดทำเป็นแบบสอบถามที่มีลักษณะเป็นแบบประมาณค่า (Rating Scale) เพื่อนำไปสำรวจความคิดเห็นของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของรูปแบบ

4. การทดสอบรูปแบบ โดยการทดลองใช้รูปแบบ การทดสอบรูปแบบโดยการทดลองใช้รูปแบบนี้ ผู้วิจัยจะนำรูปแบบที่พัฒนาขึ้นไปทดลองใช้จริงกับกลุ่มเป้าหมาย มีการดำเนินการตามกิจกรรมอย่างครบถ้วน ผู้วิจัยจะนำข้อค้นพบที่ได้จากการประเมินไปปรับปรุงรูปแบบต่อไป

บทสรุป

รูปแบบ หมายถึง กรอบความคิดทางด้านหลักการ วิธีการดำเนินงาน และเกณฑ์ต่างๆ ของระบบสามารถยึดถือเป็นแนวทางในการดำเนินงานเพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ การกำหนดองค์ประกอบของรูปแบบว่าจะประกอบด้วยอะไร จำนวนเท่าใด มีโครงสร้างและความสัมพันธ์กันอย่างไร ขึ้นอยู่กับปรากฏการณ์ ปัจจัยหรือตัวแปรต่าง ๆ ที่กำลังศึกษา ซึ่งจะออกแบบตามแนวคิด ทฤษฎี งานวิจัย และหลักการกำหนดรูปแบบนั้น ๆ เป็นหลัก ส่วนกระบวนการวิจัยเพื่อการพัฒนา รูปแบบ สามารถสรุปได้เป็น 2 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การสร้างหรือพัฒนารูปแบบ และ 2) การตรวจสอบความเที่ยงตรงของรูปแบบ

แนวคิดการพัฒนาครูโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ

ความเป็นมาและความสำคัญของชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ

ในศตวรรษที่ผ่านมามีประเทศสหรัฐอเมริกาได้ให้ความสำคัญกับชุมชนแห่งการเรียนรู้ (Professional Learning community) เป็นอย่างมากและถือได้ว่าเป็น “กลยุทธ์ที่สำคัญที่สุดต่อการพัฒนาโรงเรียน” (DuFour and Eaker, 1998 : 35) นักวิจัยหลายคนเกิดความสนใจในศักยภาพของการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ในโรงเรียนเพื่อพัฒนาการเรียนของนักเรียน (Hord, 1997 : 49)

ชุมชนแห่งการเรียนรู้เป็นแนวคิดเดียวกันกับโครงการแห่งการเรียนรู้ แต่ชุมชนแห่งการเรียนรู้จะไปศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการจัดการศึกษาในขณะที่องค์การแห่งการเรียนรู้นั้นจะนำไปพัฒนาในองค์กรต่าง ๆ อย่างหลากหลาย ซึ่งความเป็นมาของแนวคิดเกี่ยวกับองค์การแห่งการเรียนรู้สามารถศึกษาได้จากผลงานการเขียนร่วมกันระหว่างของ Argyris ศาสตราจารย์ด้านจิตวิทยาซึ่งสอนด้านการศึกษาและพฤติกรรมองค์การของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด และ Schon ศาสตราจารย์ด้านปรัชญาแห่งสถาบันเทคโนโลยีแห่งรัฐแมสซาชูเซต (Massachusetts Institute of Technology : MIT) ในปี ค.ศ. 1978 ในหนังสือชื่อ (Organization Learning : A theory of action perspectives) ซึ่งถือว่าเป็นตำราเล่มแรกขององค์การแห่งการเรียนรู้ โดยในระยะเริ่มแรกหนังสือนี้ได้ใช้คำว่า การเรียนรู้ องค์การ (Organization Learning : OL) ต่อมา Senge ผู้ก่อตั้งศูนย์การเรียนรู้องค์การ (Center for organizational learning) ในสถาบันเทคโนโลยีแห่งรัฐแมสซาชูเซต ในปี ค.ศ. 1990 ได้มีบทบาทอย่างสูงในการสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ที่ชัดเจนขึ้นและมีผลงานเป็นที่ยอมรับ และได้ใช้คำว่า องค์การแห่งการเรียนรู้ (Learning organizational) แทนคำว่า การเรียนรู้ องค์การ (Organization learning) ที่มีใช้อยู่เดิมและกลายเป็นคำที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในปัจจุบัน และเพื่อเป็นการเชื่อมโยงแนวคิดสู่การปฏิบัติ เซ็งเก้ และคณะ ได้เขียนหนังสือขึ้นอีกเล่มหนึ่งชื่อ The fifth discipline field book : strategies and tools for building a learning organization เพื่อให้

ข้อเสนอแนะสนับสนุนแนวปฏิบัติต่างๆ ที่ส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ในองค์กรในรูปแบบต่างๆ (ศักดา มัชปาโต, 2550 : 11)

Senge (1990 : 39) ศาสตราจารย์ชื่อดังในสาขาวิชาบริหารจัดการ และการศึกษาแห่ง Massachusetts Institute of Technology (MIT) ในสหรัฐได้ร่วมกับคณะทำการวิจัยเพื่อหาแนวทางฟื้นฟูบริษัทธุรกิจที่ประสบความล้มเหลวในการดำเนินกิจการหลายแห่งในสหรัฐ จึงพบว่า ตัวแปรที่เป็นปัจจัยสำคัญที่สามารถนำมาใช้ในการปรับปรุงให้การดำเนินงานภายในองค์กรของบริษัทเหล่านั้นประสบความสำเร็จได้ก็คือการประยุกต์ใช้แนวคิดเรื่ององค์การแห่งการเรียนรู้ (Learning organization) ซึ่งต่อมากล่าวการศึกษาและประยุกต์แนวคิดดังกล่าวมาใช้ในการปรับปรุงสภาพแวดล้อมด้านการงานทางการศึกษาของครูและผู้บริหารในโรงเรียน เพื่อให้สามารถนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษาของนักเรียนให้สูงขึ้น

แนวคิดเบื้องต้นขององค์การแห่งการเรียนรู้ตามที่ Senge (1990 : 38) ก็คือ “องค์การที่มีการขยายขีดศักยภาพอย่างต่อเนื่อง เพื่อสร้างอนาคตใหม่ที่ดีกว่าให้กับตนเองอยู่ตลอดเวลา” หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง “องค์การแห่งการเรียนรู้ก็คือ หน่วยงานซึ่งประกอบด้วย บุคลากรทุกระดับที่ต่างร่วมมือร่วมใจกันส่งเสริมพัฒนาศักยภาพให้แก่กัน รวมทั้งศักยภาพขององค์กรให้สูงขึ้น เพื่อให้สามารถดำเนินการให้เกิดผลประโยชน์ในระดับคุณภาพตามที่ปรารถนา”

Senge, et al. (1994 : 18 อ้างถึงใน สุเทพ พงศ์ศรีวัฒน์, 2548 : 26) ให้คำอธิบายเพิ่มเติมว่า การสร้างสรรค์ให้เกิดองค์การแห่งการเรียนรู้ที่เข้มแข็ง คือ การทำให้คนในองค์กรรู้จักเรียนรู้การทำงานร่วมกันเป็นทีมที่ดี จนสามารถยกระดับผลสำเร็จขององค์กรให้สูงยิ่งขึ้น ทั้งนี้ในกระบวนการพัฒนาให้เป็นที่มั่นงานขั้นยอดจนสามารถร่วมสร้างและร่วมขับเคลื่อนวิสัยทัศน์ร่วมกัน (shared vision) ได้นั้น สมาชิกแต่ละคนของทีมงานจะได้รับการพัฒนาความรู้และทักษะใหม่ ๆ ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน เพื่อยกระดับผลงานให้สูงขึ้น และจากการได้มีโอกาสทำงานร่วมกันเช่นนี้ ทำให้สมาชิกของทีมงานได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกันพร้อมไปกับ การเรียนรู้วิธีทำงานของตนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดย Senge ได้อธิบายทีมงานที่มีประสิทธิผล ในองค์การแห่งการเรียนรู้ว่า “เมื่อเวลาผ่านไป หลังจากสมาชิกทีมงานแต่ละคนมองเห็น และได้ประสบการณ์จากมุมมองโลกในแง่ที่แตกต่างของกันและกัน ก็จะเริ่มเกิดความเชื่อและมีสมมติฐานใหม่ขึ้น ซึ่งนำไปสู่การพัฒนาทักษะและศักยภาพของตนตามมา” ที่เรียกว่า “วงจรของ การเรียนรู้แบบลุ่มลึก” (Deep learning cycle) อันเป็นองค์ประกอบสำคัญยิ่งขององค์การแห่งการเรียนรู้ เพราะเป็นปัจจัยช่วยพัฒนาทั้งด้านศักยภาพ และสร้างกระบวนการที่ใหม่ให้แก่บุคคลและองค์การโดยรวม”

อมรา จำรูญศิริ (2554 : 59) กล่าวว่า มีคำกล่าวที่แสดงถึงความสำคัญของชุมชนแห่งการเรียนรู้ ซึ่งระบุในบทความวิชาการของ Wikipedia, the free encyclopedia ว่า “ถ้าโรงเรียนต้องการประสิทธิภาพมากขึ้น จำเป็นต้องหยุดการดำเนินงานในรูปแบบของอุตสาหกรรมแล้วสร้างสรรค์และนำ

รูปแบบใหม่มาใช้ เช่น ปรับองค์กรแห่งการเรียนรู้ เนื่องจากองค์กรแห่งการเรียนรู้เป็น “ชุมชนแห่งการเรียนรู้” ในหลายเหตุผล คำว่า “องค์กร” (Organization) “เกิดจากความเห็นหุ้นส่วนที่มีประสิทธิภาพ มีความเรียบง่าย และมีความสนใจร่วมกัน ส่วนคำว่า “ชุมชน” (Community) ให้ความสำคัญมากกว่าในด้านความสัมพันธ์ การแลกเปลี่ยนวิสัยทัศน์ และวัฒนธรรมที่เข้มแข็ง ซึ่งปัจจัยทั้งหมดนี้มีความสำคัญต่อการพัฒนาโรงเรียน ความท้าทายของนักการศึกษา คือ การสร้างชุมชนที่มีพันธสัญญาที่เรียกว่า ชุมชนแห่งการเรียนรู้ (PLC) แม้จะฟังดูง่ายตาย แต่มีความยุ่งยากในการปฏิบัติโดยละเอียด

ความหมายของชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ

Senge (1990 : 41) กล่าวว่า ชุมชนแห่งการเรียนรู้ หมายถึง องค์กรซึ่งกลุ่มบุคคลแสดงความสามารถในการสร้างสรรค์งานซึ่งเกิดผลอันเป็นที่ต้องการอย่างแท้จริงของบุคลากรและองค์กร โดยสมาชิกมีอิสระในการคิด การทำงาน และการสร้างสรรค์งานอย่างเต็มที่และเต็มความสามารถ

Hord (1997 : 97) ได้ให้ความหมายของชุมชนแห่งการเรียนรู้ (Professional Learning Community : PLC) ไว้ว่า หมายถึง โรงเรียนที่ดึงเอาผู้ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับวิชาชีพมาเรียนรู้ร่วมกันภายใต้สังคมที่สร้างขึ้นและได้รับการส่งเสริมสนับสนุน ครู และผู้บริหารให้ได้รับการเรียนรู้ที่ซับซ้อนและเข้มข้นมากขึ้น ทำให้ผู้เข้าร่วมมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน เกิดการทดสอบแนวคิด เกิดความท้าทายในการสรุปและการแปลความหมาย และการแลกเปลี่ยนข้อมูลใหม่ ๆ ซึ่งกันและกัน เมื่อคนหนึ่งเรียนรู้เอง ซึ่งถือว่าเป็นแหล่งความรู้และความคิดใหม่ และเมื่อความรู้ดังกล่าวได้รับการปฏิสัมพันธ์แลกเปลี่ยนกับเพื่อนจะเกิดความรู้และความเชี่ยวชาญหลายเท่าตัว ก่อนจะนำไปทดสอบหาประสบการณ์ชุมชนแห่งการเรียนรู้ก่อให้เกิดการกระตุ้นมากขึ้น

Dufour (2004 : 6-11) ได้ให้ความหมายของชุมชนแห่งการเรียนรู้ว่าเป็นการรวมตัวของบุคลากร โดยเฉพาะบุคลากรวิชาชีพที่มีเป้าหมายชัดเจนในการรวมตัวกัน เพื่อปฏิบัติการกิจ หรือดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ จนเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมโรงเรียน (School Culture)

วิจารณ์ พานิช (2555 : 139) กล่าวว่าชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ หมายถึง กระบวนการต่อเนื่องที่ครูและนักการศึกษาทำงานร่วมกันในวงจรของการทำงานร่วมกันมีการตั้งคำถาม และการทำวิจัยเชิงปฏิบัติการเพื่อให้บรรลุผลการเรียนรู้ที่ดียิ่งขึ้นอยู่ที่การเรียนรู้ที่ฝังลึกอยู่ในการทำงานของครูและนักการศึกษา

ฉัตรชัย ทองเจริญ (2556 : 41) ได้กล่าวว่าชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ คือ การที่บุคลากรในโรงเรียนสนใจแสวงหาความรู้ ถ่ายทอดสร้างองค์ความรู้ และใช้ประโยชน์จากองค์ความรู้และความเข้าใจใหม่ ๆ รวมทั้งบริหารจัดการ และสามารถเปลี่ยนพฤติกรรมของบุคคลภายในโรงเรียนเพื่อเพิ่มศักยภาพให้กับบุคคล และการจัดการเรียนรู้ให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผล มีการสรรหาถ่ายโอนองค์ความรู้ และบุคลากรในโรงเรียนต่างเรียนรู้วิธีเรียนรู้ด้วยกันอย่างต่อเนื่อง

ณัฐิกา นครสูงเนิน (2556 : 49-50) ได้สรุปความหมายของคำว่า ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ไว้ว่าเป็นการรวมตัวของบุคลากรทางการศึกษา ซึ่งได้แก่ ครูผู้สอน ผู้บริหาร ผู้ปกครอง บุคลากรในชุมชนอื่น ๆ และนักเรียน ในการทำกิจกรรมหรือการดำเนินการเพื่อเป้าหมายของ “การเรียนรู้” มีวัฒนธรรมองค์กรที่มีความร่วมมือ มีการทำงานเป็นทีม โดยคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของทุกฝ่าย มีระบบสื่อสารระหว่างสมาชิก โดยการรวมตัวกันอย่างสันติและต่อเนื่อง โดยสมาชิกในชุมชนเกิดแรงจูงใจภายใน (Intrinsic motivation) ในการร่วมกิจกรรม เพราะได้รับอิสระในการคิด การทำงาน และการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ ตามความต้องการที่แท้จริงของตนเองและองค์กร

ดลนภา วงษ์ศิริ (2556 : 11) ได้ให้ความหมายของคำว่า ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ว่า หมายถึง โรงเรียนที่มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันของบุคลากร โดยเฉพาะบุคลากรวิชาชีพที่มีเป้าหมายที่ชัดเจน การยอมรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน เมื่อความรู้ดังกล่าวได้รับการปฏิสัมพันธ์ แลกเปลี่ยนกันเพื่อจะเกิดความรู้และความเชี่ยวชาญหลายเท่าตัว และเป้าหมายสูงสุด คือ ผลประโยชน์ที่จะเกิดกับผู้เรียน

จุลลิตี ศรีษะโคตร (2557 : 27) ได้กล่าวว่า ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ หมายถึง การรวมตัวของบุคคลหรือกลุ่มบุคคลเพื่อร่วมกันแลกเปลี่ยนเรียนรู้อย่างสร้างสรรค์ในการพัฒนาวิชาชีพ

วรลักษณ์ ชูกำเนิด และเอกรินทร์ สังข์ทอง (2557 : 95) ได้กล่าวว่า ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ หรือ PLC หมายถึง การรวมตัว ร่วมใจ ร่วมพลัง ร่วมทำ และร่วมเรียนรู้ร่วมกันของครู และผู้บริหาร และนักการศึกษา บนพื้นฐานวัฒนธรรมความสัมพันธ์แบบกัลยาณมิตร ซึ่งมีวิสัยทัศน์ คุณค่า เป้าหมาย และภารกิจร่วมกัน โดยการทำงานร่วมกันแบบทีม เรียนรู้ที่ครูเป็นผู้นำร่วมกัน และผู้บริหารเป็นผู้ดูแลสนับสนุนสู่การเรียนรู้ และพัฒนาวิชาชีพ การเปลี่ยนแปลงคุณภาพของตนเองสู่คุณภาพการจัดการเรียนรู้ที่เน้นความสำเร็จ หรือประสิทธิผลของผู้เรียนเป็นเรื่องสำคัญ และความสุขจากการทำงานร่วมกันของสมาชิกในชุมชน

กล่าวโดยสรุป ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (Professional Learning community : PLC) หมายถึง การที่บุคลากรในโรงเรียนร่วมกันเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ และนำมาถ่ายทอดซึ่งกันและกันเพื่อนำความรู้ ความคิดที่เกิดขึ้นใหม่มาพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดประสิทธิภาพในการเรียนรู้

องค์ประกอบของชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในบริบทสถานศึกษา

เรวณี ชัยเชาวรัตน์ (2556 : 21) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในบริบทสถานศึกษาว่ามี 3 องค์ประกอบ ดังนี้

องค์ประกอบที่ 1 วิสัยทัศน์ร่วม (Shared Vision)

วิสัยทัศน์ร่วมเป็นการมองเห็นภาพเป้าหมาย ทิศทาง เส้นทาง และสิ่งที่จะเกิดขึ้นจริงเปรียบเสมือนเข็มทิศในการขับเคลื่อนชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพที่มีทิศทางร่วมกัน โดยมีวิสัยทัศน์เชิงอุดมการณ์ทางวิชาชีพพร้อมกัน คือ พัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียน เป็นภาพความสำเร็จที่

มุ่งหวังในการนำทางร่วมกัน อาจเป็นการมองโดยเริ่มจากผู้นำหรือกลุ่มผู้นำที่มีวิสัยทัศน์ทำหน้าที่เหนี่ยวนำให้ผู้ร่วมงานเห็นวิสัยทัศน์นั้นร่วมกัน หรือการมองเห็นจากแต่ละปัจเจกที่มีวิสัยทัศน์เห็นในสิ่งเดียวกัน วิสัยทัศน์ร่วมกัน ซึ่งมีลักษณะสำคัญ 4 ประการ มีรายละเอียดสำคัญ ดังต่อไปนี้

1. วิสัยทัศน์หรือการเห็นภาพและทิศทางร่วม (Shared Vision) จากภาพความเชื่อมโยงเห็นภาพความสำเร็จร่วมกันไปถึงทิศทางสำคัญของการทำงานแบบมอง “เห็นภาพเดียวกัน”

2. เป้าหมายร่วม (Shared Goals) เป็นทั้งเป้าหมาย ปลายทาง ระหว่างทาง และเป้าหมายชีวิตของสมาชิกแต่ละคนที่มีความสัมพันธ์กันกับเป้าหมายร่วมกันของชุมชนแห่งการเรียนรู้ ซึ่งเป็นความเชื่อมโยงให้เห็นถึงทิศทางและเป้าหมายในการทำงานร่วมกัน โดยเฉพาะเป้าหมายที่สำคัญ คือ พัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียน

3. คุณค่าร่วม (Shared Values) เป็นการเห็นทั้งภาพและเป้าหมาย และที่สำคัญเมื่อเห็นภาพของความเชื่อมโยงแล้ว ภาพดังกล่าวมีอิทธิพลกับการตระหนักถึงคุณค่าของตนเองและของงานจนเชื่อมโยงเป็นความหมายของงานที่เกิดจากการตระหนักของผู้สมาชิกใน PLC จนเกิดเป็นพันธะสัญญาาร่วมกัน หลอมจนเป็น “คุณค่าร่วม” ซึ่งเป็นชุมพลังสำคัญที่จะเกิดพลังในการไหลรวมกันทำงานในเชิงอุดมการณ์ทางวิชาชีพร่วมกัน

4. พันธกิจร่วม (Shared Mission) ซึ่งเป็นพันธกิจแนวทางการปฏิบัติงานร่วมกันเพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายร่วม รวมถึงการเรียนรู้ของครูในทุก ๆ ภารกิจ สิ่งสำคัญ คือ การปฏิรูป การเรียนรู้ที่มุ่งการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นหัวใจสำคัญ โดยการเริ่มจากการรับผิดชอบในการพัฒนาวิชาชีพเพื่อศิษย์ร่วมกันของครู

องค์ประกอบที่ 2 ทีมร่วมแรงร่วมใจ (Collaborative Teamwork)

ทีมร่วมแรงร่วมใจ เป็นการพัฒนามาจากกลุ่มที่ทำงานร่วมกันอย่างสร้างสรรค์ ลักษณะการทำงานร่วมกันแบบมีวิสัยทัศน์ คุณค่า เป้าหมาย และพันธกิจร่วมกัน รวมกันด้วยใจ จนเกิดเจตจำนงในการทำงานร่วมกันอย่างสร้างสรรค์ เพื่อให้บรรลุผลที่เกิดกับการเรียนรู้ของผู้เรียน การเรียนรู้ของทีมและการเรียนรู้ของครูบนพื้นฐานงานที่มีลักษณะต้องมีการคิดร่วมกัน วางแผนร่วมกัน ความเข้าใจร่วมกัน ข้อตกลงร่วมกัน การตัดสินใจร่วมกัน แนวปฏิบัติร่วมกัน การประเมินผลร่วมกัน และการรับผิดชอบร่วมกัน จากสถานการณ์หน้างานจริงถือเป็นโจทย์ร่วมเห็นและรับรู้ความรู้สึกร่วมกันในการทำงานจนเกิดประสบการณ์หรือความสามารถในการทำงาน และพลังในการร่วมเรียนรู้ร่วมพัฒนาบนพื้นฐานของพันธะร่วมกันที่เน้นความถนัดใจและการสื่อสารที่มีคุณภาพบนพื้นฐานการรับฟังและความไว้วางใจซึ่งกันและกัน อย่างไรก็ตามการที่ PLC เน้นการขับเคลื่อนด้วยการทำงานแบบทีมร่วมแรงร่วมใจที่ทำให้ลงมือทำและเรียนรู้ไปด้วยกันด้วยใจอย่างสร้างสรรค์ต่อเนื่องนั้น ซึ่งมีลักษณะพิเศษของการรวมตัวที่เหนียวแน่นจากภายในนั้นคือการเป็นกัลยาณมิตรทำให้เกิดทีมใน PLC อยู่ร่วมด้วยความสัมพันธ์ที่ต่างช่วยเหลือเกื้อกูล ดูแลซึ่งกันและกัน จึงทำให้การทำงานเต็มไปด้วย

บรรยากาศที่มีความสุข ไม่โดดเดี่ยว ซึ่งรูปแบบของทีมจะมีเป็นอย่างไรนั้น ขึ้นอยู่กับเป้าหมายหรือพันธกิจในการดำเนินการของชุมชนการเรียนรู้ เช่น ทีมร่วมสอน ทีมร่วมเรียนรู้ และกลุ่มเรียนรู้ เป็นต้น

องค์ประกอบที่ 3 ภาวะผู้นำร่วม (Shared Leadership)

ภาวะผู้นำร่วมใน PLC มีนัยสำคัญของภาวะผู้นำร่วม 2 ลักษณะสำคัญ คือ ภาวะผู้นำผู้สร้างให้เกิดการนำร่วม และภาวะผู้นำร่วมกันให้เป็น PLC ที่ขับเคลื่อนด้วยการนำร่วมกัน มีรายละเอียดดังนี้

1. ภาวะผู้นำ ผู้สร้างให้เกิดการนำร่วมเป็นผู้นำที่สามารถทำให้สมาชิกในชุมชนแห่งการเรียนรู้ เกิดการเรียนรู้เพื่อการเปลี่ยนแปลงทั้งตนเองและวิชาชีพ จนสมาชิกเกิดภาวะผู้นำในตนเองและเป็นผู้ร่วมขับเคลื่อนชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพได้โดยมีผลมาจากการเสริมพลังอำนาจจากผู้นำทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยเฉพาะการเป็นผู้นำที่เริ่มจากตนเองก่อนด้วยการลงมือทำงานอย่างตระหนักรู้ และใส่ใจให้ความสำคัญกับผู้ร่วมงานทุกคน จนเป็นแบบที่มีพลังเหนียวนำไปให้ผู้ร่วมงานมีแรงบันดาลใจและมีความสุขกับการทำงานด้วยกัน อย่างวิสัยทัศน์ร่วม รวมถึงการนำแบบไม่นำโดยทำหน้าที่ผู้สนับสนุนและเปิดโอกาสให้สมาชิกเติบโตด้วยการสร้างความเป็นผู้นำร่วม ผู้นำที่จะสามารถสร้างให้เกิดการนำร่วมดังกล่าว ควรมีคุณลักษณะสำคัญ ดังนี้ มีความสามารถในการลงมือทำงานร่วมกัน การเข้าไปอยู่ในความรู้สึกของผู้อื่นได้ การตระหนักในตนเอง มีความเมตตากรุณา การคอยดูแลช่วยเหลือเกื้อกูลกันและกัน การโค้ชผู้ร่วมงานได้ การสร้างมนต์เสน่ห์ การมีวิสัยทัศน์ การมีความมุ่งมั่น ความพยายามและความทุ่มเทต่อการเติบโตของผู้อื่น เป็นต้น

2. ภาวะผู้นำร่วมกัน เป็นผู้นำร่วมกันของสมาชิก PLC ด้วยการกระจายอำนาจ เพิ่มพลังอำนาจซึ่งกันและกันให้สมาชิกมีภาวะผู้นำเพิ่มขึ้นจนเกิดเป็น “ผู้นำร่วมของครู” ในการขับเคลื่อน PLC มุ่งการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยยึดหลักแนวทางการจัดการร่วม การสนับสนุน การกระจายอำนาจ การสร้างแรงบันดาลใจของครู โดยครูเป็นผู้ลงมือกระทำหรือครูทำหน้าที่เป็น “ประธาน” เพื่อสร้างการเปลี่ยนแปลงการจัดการเรียนรู้ไม่ใช่ “กรรม” หรือ ผู้ถูกกระทำ และผู้ถูกให้กระทำ ซึ่งผู้นำร่วมจะเกิดขึ้นได้ดีก็ต่อเมื่อมีบรรยากาศส่งเสริมให้ครูสามารถแสดงออกด้วยความเต็มใจ อิสระปราศจากอำนาจครอบงำที่ขาดความเคารพในวิชาชีพ แต่ยึดถือปฏิบัติร่วมกันใน PLC นั่นคือ “อำนาจทางวิชาชีพ” เป็นอำนาจเชิงคุณธรรมที่มีข้อปฏิบัติที่มาจากเกณฑ์และมาตรฐานที่เห็นพ้องตรงกันหรือกำหนดร่วมกันเพื่อยึดถือเป็นแนวทางร่วมกันของ ผู้ประกอบวิชาชีพครูทั้งหลายใน PLC

กล่าวโดยสรุป คือ ภาวะผู้นำร่วมดังที่กล่าวมา มีหัวใจสำคัญคือ นำการเรียนรู้เพื่อการเปลี่ยนแปลงตนเองของแต่ละคน ทั้งสมาชิกและผู้นำโดยตำแหน่ง เมื่อใดที่บุคคลนั้นเกิดการเรียนรู้ทั้งด้านวิชาชีพและชีวิตจนเกิดพลังการเปลี่ยนแปลงซึ่งส่งผลต่อความสุขในวิชาชีพของตนเองและผู้อื่น ภาวะผู้นำร่วมจะเกิดผลต่อความเป็น PLC อย่างแท้จริง

องค์ประกอบที่ 4 การเรียนรู้และการพัฒนาวิชาชีพ Professional Learning and development)

การเรียนรู้และการพัฒนาวิชาชีพใน PLC มีจุดเน้นสำคัญ 2 ด้าน คือ การเรียนรู้เพื่อพัฒนาวิชาชีพและการเรียนรู้เพื่อจิตวิญญาณความเป็นครู มีรายละเอียด ดังนี้

1. การเรียนรู้เพื่อพัฒนาวิชาชีพ หัวใจสำคัญของการเรียนรู้บนพื้นฐานประสบการณ์ตรงในสถานที่ลงมือปฏิบัติจริงร่วมกันของสมาชิกจะมีสัดส่วนการเรียนรู้มากกว่าการอบรมจากหน่วยงานภายนอก อ้างถึงแนวคิดของ (Dale, 1969) แนวคิดกรวยประสบการณ์ (Cone of Experience) ยืนยันอย่างสอดคล้องว่า การเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ตรงจะส่งผลต่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลการเรียนรู้ได้มากที่สุดด้วยบริบท PLC ที่มีการทำงานร่วมกันเป็นทีมจึงก่อให้เกิดการเรียนรู้จากโจทย์และสถานการณ์ที่ครูจะต้องจัดการเรียนรู้ที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ เป็นการร่วมเห็น ร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมรับผิดชอบทำให้บรรยากาศการพัฒนาวิชาชีพของครูรู้สึกไม่โดดเดี่ยว คอยสะท้อนการเรียนรู้และช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ถือเป็นพื้นฐานการเรียนรู้ร่วมกันที่ใช้วิธีการที่หลากหลาย เช่น สะท้อนการเรียนรู้สุนทรียภาพ สนทนาการเรียนรู้ สืบเสาะแสวงหา การสร้างมโนทัศน์ ริเริ่มสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ การคิดเชิงระบบ การสร้างองค์ความรู้ การเรียนรู้บนความเข้าใจ การทำงานของสมองและการจัดการความรู้ เป็นต้น

2. การเรียนรู้เพื่อจิตวิญญาณความเป็นครู เป็นการเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเองจากข้างในหรือวุฒิภาวะความเป็นครูให้เป็นครูที่สมบูรณ์ โดยมีนัยยะที่สำคัญ คือ การเรียนรู้ตนเอง การรู้จักตนเองของครู เพื่อที่จะเข้าใจมิติของผู้เรียนที่มาจากความรู้ แต่เป็นนิมิตของความเป็นมนุษย์ความฉลาดทางอารมณ์ หรือจัดการเรียนรู้โดยยึดการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญได้ รวมถึงการเรียนรู้ร่วมกันของสมาชิกในชุมชนที่ต้องอาศัยการตระหนักรู้ สติ การฟัง การใคร่ครวญ เป็นต้น จิตที่สามารถเรียนรู้และเป็นครูได้อย่างแท้จริงนั้นจะเป็นจิตที่เต็มไปด้วยความรัก ความเมตตา ความกรุณาและความอ่อนน้อมเห็นศิษย์เป็นครู เห็นตนเองเป็นผู้เรียนรู้ มีพลังเรียนรู้ในทุกสถานการณ์ที่เกิดขึ้น โดยใช้วิธีการที่หลากหลาย เช่น การเรียนรู้เพื่อการเปลี่ยนแปลง การเรียนรู้อย่างใคร่ครวญและการฝึกสติ เป็นต้น

กล่าวโดยสรุปการเรียนรู้และการพัฒนาวิชาชีพของ PLC นั้นมีหัวใจสำคัญ คือ การเรียนรู้ร่วมกันอย่างมีความสุขของทีมเรียนรู้ เป็นบรรยากาศที่เปิดพื้นที่การเรียนรู้แบบนำตนเองของครู เพื่อการเปลี่ยนแปลงและการพัฒนาตนเองและวิชาชีพอย่างต่อเนื่องเป็นสำคัญ

องค์ประกอบที่ 5 ชุมชนกัลยาณมิตร (Caring Community)

กลุ่มคนที่อยู่ร่วมกันโดยมีวิถีและวัฒนธรรมการอยู่ร่วมกันในชุมชน มีคุณลักษณะ คือ มุ่งเน้นความเป็นชุมชนแห่งความสุข สุขทั้งจากการทำงานและการอยู่ร่วมกันที่มีวัฒนธรรมแบบ “วัฒนธรรมแบบเปิดเผย” ที่ทุกคนมีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นของตน เป็นวิถีแห่งอิสรภาพและเป็นพื้นที่ซึ่งให้ความรู้สึกปลอดภัยหรือปลอดภัยใช้อำนาจกดดันบนพื้นฐานความไว้วางใจ เคารพซึ่งกัน

และกัน มีจริยธรรมแห่งความเอื้ออาทรเป็นพลังเชิงคุณธรรม คุณงามความดีที่สมาชิกร่วมกันทำงานแบบอุทิศตนเพื่อวิชาชีพ โดยมีเจตคติเชิงบวกต่อการศึกษาและผู้เรียนสอดคล้องกับที่ว่า PLC เป็นกลุ่มที่มีวิสัยทัศน์ต่อกัน เป็นกลุ่มที่เหนียวแน่นจากภายใน ใช้ความเป็นกัลยาณมิตรเชิงวิชาการต่อกัน ทำให้ลดความโดดเดี่ยวระหว่างปฏิบัติงานสอนของครู เชื่อมโยงปฏิสัมพันธ์กัน ทั้งในเชิงวิชาชีพและชีวิต มีความศรัทธาร่วมอยู่ร่วมกันแบบ “สังฆะ” ถือศีล หรือหลักปฏิบัติร่วมกัน โดยยึดหลักพรหมวิหาร 4 เมตตา กรุณา มุทิตา และอุเบกขา เป็นชุมชนที่ยึดหลักวินัยเชิงบวก เชื่อมโยงการพัฒนา PLC ไปกับวิถีชีวิตตนเองและวิถีชีวิตชุมชนอันเป็นพื้นฐานสำคัญของสังคมฐานการพึ่งพาตนเอง มีบรรยากาศของ “วัฒนธรรมแบบเปิดเผย” ทุกคนมีเสรีภาพที่จะแสดงความคิดเห็นของตน เป็นวิถีแห่งอิสรภาพ ยึดความสามารถ และสร้างพื้นที่ปลอดภัยใช้อำนาจกดดันดังกล่าวนี้ สามารถขยายกรอบให้กว้างขวางออกไปจนถึงเครือข่ายที่สัมพันธ์กับชุมชนต่อไป

องค์ประกอบที่ 6 โครงสร้างสนับสนุน (Supportive Structure)

โครงสร้างที่สนับสนุนการก่อเกิดและคงอยู่ของ PLC มีลักษณะดังนี้ ลดความเป็นองค์การที่ยึดวัฒนธรรมแบบราชการ หันมาใช้วัฒนธรรมแบบกัลยาณมิตรทางวิชาการ และเป็นวัฒนธรรมที่ส่งเสริมวิสัยทัศน์ การดำเนินการที่ต่อเนื่องและมุ่งมั่นความยั่งยืน จัดปัจจัยเงื่อนไขสนับสนุนตามบริบทชุมชน มีโครงสร้างองค์การแบบไม่รวมศูนย์ หรือโครงสร้างการปกครองตนเองของชุมชน เพื่อลดความขัดแย้งระหว่างครูผู้ปฏิบัติงานสอนกับฝ่ายบริหารให้น้อยลง มีการบริหารจัดการและการปฏิบัติงานในสถานศึกษาที่เน้นรูปแบบทีมงานเป็นหลัก การจัดสรรปัจจัยสนับสนุนให้เอื้อต่อการดำเนินการของ PLC เช่น เวลา วาระ สถานที่ ขาดชั้นเรียน ขวัญ กำลังใจ ข้อมูลสาระสนเทศ และอื่นๆ ตามความจำเป็นและบริบทของแต่ละชุมชน โดยเฉพาะการเอาใจใส่สิ่งแวดล้อม ก่อให้เกิดบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้และอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข มีรูปแบบและการสื่อสารด้วยใจเปิดกว้างให้พื้นที่อิสระในการสร้างสรรค์ของชุมชน เน้นความคล่องตัวในการดำเนินการจัดการกับเงื่อนไขความแตกต่าง และมีระบบสารสนเทศของชุมชนเพื่อการพัฒนาวิชาชีพ

กล่าวโดยสรุปทั้ง 6 กลุ่มประกอบของ PLC ในบริบทสถานศึกษา กล่าวคือ เอกลักษณะสำคัญของความเป็น PLC แสดงให้เห็นว่า ความเป็น PLC จะทำให้ความเป็น “องค์กร” หรือ “โรงเรียน” มีความหมายที่การพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างแท้จริง จึงเป็นหัวใจสำคัญของ PLC ด้วยกลยุทธ์การสร้างความร่วมมือที่ยึดเหนี่ยวกันด้วยวิสัยทัศน์ร่วมกัน มุ่งการเรียนรู้ของผู้เรียน การเรียนรู้และการพัฒนาวิชาชีพ และชุมชนกัลยาณมิตร แสดงถึงการรวมพลังของครูและนักการศึกษาที่เป็นผู้นำร่วมกันทำงานร่วมกัน แบบทีมร่วมแรงร่วมใจ มุ่งเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเอง พัฒนาวิชาชีพภายใต้โครงสร้างอำนาจทางวิชาชีพและอำนาจเชิงคุณธรรมที่มาจากการร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมนำ ร่วมพัฒนาของครู ผู้บริหาร นักการศึกษาภายใน PLC ที่ส่งถึงผู้เกี่ยวข้องต่อไป

กระทรวงศึกษาธิการ (2560 : 7-8) กล่าวว่า องค์ประกอบสำคัญของ PLC มีดังนี้ คือ

1. ต้องมีวิสัยทัศน์ร่วมกัน หมายถึง มีเป้าหมายดำเนินไปในทิศทางเดียวกัน มุ่งสู่การพัฒนาการสอนสู่คุณภาพผู้เรียน
2. ร่วมแรง ร่วมใจ และร่วมมือ หมายถึง ต้องเปิดใจรับฟัง เสนอวิธีการ นำสู่การปฏิบัติ และประเมินร่วมกัน OPEN เปิดใจรับและให้ Care และ Share
3. ภาวะผู้นำร่วม หมายถึง การทำ PLC ต้องมีผู้นำและผู้ตามในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วม
4. กัลยาณมิตร หมายถึง เป็นเพื่อนร่วมวิชาชีพ เติมเต็มส่วนที่ขาดของแต่ละคน
5. ต้องปรับเปลี่ยนวัฒนธรรมองค์กร หมายถึง ต้องเน้นการทำงานที่เปิดโอกาสในการทำงานที่ช่วยเหลือกันมากกว่าการสั่งการ มีชั่วโมงพูดคุยกันมากขึ้น
6. การเรียนรู้และพัฒนาวิชาชีพ หมายถึง การเรียนรู้การปฏิบัติงานและตรงกับภาระงาน คือการสอนสู่คุณภาพผู้เรียน

ดูโฟว์ และอีเกอร์ (DuFour and Eaker, 1998 : 16-17) ได้ให้แนวคิดที่ว่า ลักษณะและองค์ประกอบของชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ประกอบด้วย 1) การมีค่านิยมพันธกิจและวิสัยทัศน์ร่วม 2) การสืบค้นร่วมกัน 3) การทำงานร่วมกัน 4) การมุ่งมั่นในการปฏิบัติงาน 5) การปรับปรุงและการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง และ 6) การมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์

โบลัม และคณะ (Bolam and Other, 2005 : 3) ได้ให้แนวคิดที่ว่า ลักษณะของชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพประกอบด้วย 1) การมีค่านิยมและวิสัยทัศน์ร่วม 2) ความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของนักเรียน 3) การร่วมมือที่มุ่งเน้นการเรียนรู้ 4) การเรียนรู้ของกลุ่มสำคัญเท่ากับการเรียนรู้ของรายบุคคล 5) การสะท้อนผลการปฏิบัติงาน 6) เครือข่ายและความร่วมมือที่เปิดใจกว้าง 7) ครอบคลุมสมาชิกทุกคน และ 8) การสนับสนุน ความไว้วางใจและความเคารพซึ่งกันและกัน

เคาน์ซิล (Council, 2009 : 8) ให้แนวคิดคุณลักษณะและองค์ประกอบของชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ดังนี้ 1) การเรียนรู้ของนักเรียน 2) การมีเป้าหมายและวัตถุประสงค์ร่วมกัน 3) การทำงานเป็นทีมร่วมกัน 4) ความสามารถในการทำงานของครู 5) ความสามารถในการเป็นผู้นำ 6) การพัฒนาวิชาชีพ และ 7) การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง

เวสซีโอ และคณะ (Vescio and Other, 2008 : 80-91) ให้แนวคิดคุณลักษณะและองค์ประกอบของชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ดังนี้คือ 1) ความร่วมมือ 2) เน้นการเรียนรู้ของนักเรียน 3) การให้อำนาจกับครู และ 4) การเรียนรู้อย่างต่อเนื่องของครู

ฮอร์ด และคณะ (Hord and Other, 2010 : 21) ได้ให้แนวคิดคุณลักษณะและองค์ประกอบของชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ดังนี้คือ 1) ภาวะผู้นำร่วมและการสนับสนุนร่วมกัน 2) การสร้างสรรค์ร่วมกัน 3) การมีค่านิยมและวิสัยทัศน์ร่วมกัน 4) การมีเงื่อนไขที่ส่งเสริมสนับสนุน และ 5) การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างบุคคล

ณรงค์ฤทธิ์ อินทนาม (2553 : 19-21) ได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยแล้วสรุปองค์ประกอบของชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพว่า มีองค์ประกอบที่สำคัญ 5 ประการ คือ 1) การมีบรรทัดฐานและค่านิยมร่วมกัน 2) การวางเป้าหมายร่วมกันสู่การเรียนรู้ของนักเรียน 3) การร่วมมือร่วมพลัง 4) การชี้แนะการปฏิบัติ และ 5) การสะท้อนผลการปฏิบัติงาน (Reflective Dialogue)

แก้วเวียง นานาผล (2554 : 203-204) กล่าวว่า ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพมีลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

1. กลุ่มผู้เรียนภายในชุมชนแห่งการเรียนรู้ จะถูกแบ่งออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ที่มีลักษณะความต้องการเหมือนกันหรือมีเป้าหมายวัตถุประสงค์ทางการเรียนรู้คล้ายคลึงกัน
2. เป็นการสนับสนุนการเรียนการสอนแบบบูรณาการ โดยการใช้สื่อและวิธีการที่มีความหลากหลาย
3. เป็นการสร้างเครือข่ายการเรียนรู้ทางวิชาการและสังคมให้กับผู้เรียนภายในชุมชน
4. เป็นการปรับสภาพสังคมแห่งการเรียนรู้ของผู้เรียนให้เป็นไปตามที่คาดหวังของสถานศึกษา
5. เป็นการจัดการศึกษาที่ตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียนทั่วไป ทำให้สถานศึกษามีความสำคัญและมีบทบาทมากยิ่งขึ้นต่อชุมชนที่มีความแตกต่างกัน

วรลักษณ์ ชูกำเนิด และเอกรินทร์ สังข์ทอง (2557 : 93-102) ได้ศึกษาแนวคิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของครูในโรงเรียน โดยการวิเคราะห์เนื้อหาบทความและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า องค์ประกอบชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ประกอบด้วย 6 องค์ประกอบ ดังนี้

1. วิสัยทัศน์ร่วมกัน ประกอบด้วย 1) การเห็นภาพและทิศทางร่วม 2) เป้าหมายร่วม 3) คุณค่าร่วม 4) ภารกิจร่วม
2. ทีมร่วมแรงร่วมใจ
3. ภาวะผู้นำร่วม ประกอบด้วย 1) ภาวะผู้นำผู้สร้างให้เกิดการนำร่วม และ 2) ภาวะผู้นำผู้สร้างให้เป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ที่ขับเคลื่อนด้วยการนำร่วมกัน
4. การเรียนรู้และการพัฒนาวิชาชีพ
5. ชุมชนกัลยาณมิตร
6. โครงสร้างสนับสนุนชุมชน

กล่าวโดยสรุปทั้ง 6 องค์ประกอบของ PLC ในบริบท สถานศึกษา กล่าวว่า เอกลักษณะสำคัญของความเป็น PLC แสดงให้เห็นว่าความเป็น PLC จะทำให้ความเป็น “องค์กร” หรือ “โรงเรียน” มีความหมายอยู่ที่การพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างแท้จริง ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของ PLC ด้วยกลยุทธ์การสร้างความร่วมมือที่ยึดเหนี่ยวกันด้วยวิสัยทัศน์ร่วม มุ่งการเรียนรู้ของผู้เรียน การเรียนรู้และพัฒนาวิชาชีพ และชุมชนกัลยาณมิตร แสดงถึงการรวมพลังของครูและนักการศึกษาที่เป็นผู้นำร่วมกัน

ทำงานร่วมกัน แบบทีมร่วมแรงร่วมใจ มุ่งเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเอง พัฒนาวิชาชีพ ภายใต้โครงสร้างอำนาจทางวิชาชีพและอำนาจเชิงคุณธรรม ที่มาจากการร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมนำ ร่วมพัฒนาครู ผู้บริหาร นักการศึกษาภายใน PLC ที่ส่งถึงผู้เกี่ยวข้องต่อไป

องค์กรแห่งเรียนรู้จำเป็นต้องปฏิบัติตามข้อบัญญัติ 5 ประการ คือ (Senge, 1990 : 37)

1. บุคคลที่รอบรู้ (Personal Mastery) หมายถึง การเรียนรู้ของบุคลากรจะเป็นจุดเริ่มต้นของคนในองค์กรจะต้องให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ การฝึกฝน การปฏิบัติ และการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องไปตลอดชีวิตเพื่อเพิ่มศักยภาพของตนเองอยู่เสมอ องค์กรที่เรียนรู้ต้องสามารถส่งเสริมให้คนในองค์กรสามารถเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเอง คือการสร้างจิตสำนึกในการใฝ่เรียนรู้เพื่อพัฒนาศักยภาพของบุคคล สร้างสรรค์ผลที่มุ่งหวังและสร้างบรรยากาศกระตุ้นเพื่อนร่วมงานให้พัฒนาศักยภาพไปสู่เป้าหมายที่ตั้งไว้ ซึ่งหมายถึงการจัดกลไกต่าง ๆ ในองค์กร ไม่ว่าจะเป็นโครงสร้างองค์กร ระบบสารสนเทศ ระบบการพัฒนาบุคคล หรือแม้แต่ระเบียบวิธีการปฏิบัติงานประจำวัน เพื่อให้คนในองค์กรได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ เพิ่มเติมได้อย่างต่อเนื่อง

2. รูปแบบความคิด (Mental Model) หมายถึง แบบแผนทางความคิด ความเชื่อทัศนคติจากการสั่งสมประสบการณ์กลายเป็นกรอบความคิดที่ทำให้บุคคลนั้น ๆ มีความสามารถในการทำความเข้าใจ วินิจฉัย ตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม ซึ่งสิ่งเหล่านี้ถือเป็นพื้นฐานของวุฒิภาวะ การตระหนักถึงกรอบแนวคิดของตนเอง ทำให้เกิดความกระจำงแจ้งกับรูปแบบ ความคิด ความเชื่อ ที่มีผลต่อการตัดสินใจและการกระทำของตน และขยันหมั่นเพียรพัฒนารูปแบบความคิดความเชื่อให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของโลก ไม่ยึดกับความเชื่อเก่า ๆ ที่ล้าสมัย และความสามารถที่จะบริหารปรับเปลี่ยนกรอบความคิดของตนทำความเข้าใจได้ซึ่งสอดคล้องกับความคิดในเชิงการรื้อปรับระบบงาน

3. การมีวิสัยทัศน์ร่วม (Shared Vision) หมายถึง การสร้างทัศนคติร่วมของคนในองค์กร ทำให้สามารถมองเห็นภาพและมีความต้องการที่จะมุ่งไปในทิศทางเดียวกัน เป็นการมองในระดับความมุ่งหวัง เปรียบเหมือนหางเสือของเรือที่ขับเคลื่อนให้เรื่อนั้นมุ่งสู่เป้าหมายในทิศทางที่รวดเร็ว ประหยัดและปลอดภัย องค์กรที่เรียนรู้จะต้องมีการกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกัน ซึ่งจะเป็นกรอบความคิดเกี่ยวกับสภาพในอนาคตขององค์กรซึ่งทุกคนในองค์กรมีความปรารถนา ร่วมกัน ช่วยกันสร้างภาพอนาคตของหน่วยงานที่ทุกคนจะทุ่มเท ผนึกแรงกายแรงใจกระทำให้เกิดขึ้น ทั้งนี้ก็เพื่อให้การเรียนรู้ริเริ่มทดลองสิ่งใหม่ ๆ ของคนในองค์กรเป็นไปในทิศทาง หรือกรอบแนวทางที่มุ่งไปสู่จุดมุ่งหมายเดียวกัน

4. การเรียนรู้เป็นทีม (Team Learning) หมายถึง การเรียนรู้ร่วมกันของสมาชิกในลักษณะกลุ่มหรือทีมงาน เป็นเป้าหมายสำคัญที่จะต้องทำให้เกิดขึ้นเพื่อให้มีการแลกเปลี่ยน การถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์กันอย่างสม่ำเสมอ ทั้งในรูปแบบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ การเรียนรู้ชนิดนี้ เน้นการทำงานเพื่อก่อให้เกิดการร่วมแรงร่วมใจ มีความสามัคคีในการร่วมมือกันแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในองค์กรที่เรียนรู้จะต้องมีการเรียนรู้ร่วมกันเป็นทีม คือการแลกเปลี่ยน

ความรู้และประสบการณ์และทักษะวิธีคิดเพื่อพัฒนาภูมิปัญญาและศักยภาพของทีมงานโดยรวม มีการแบ่งปันแลกเปลี่ยน การถ่ายทอดข้อมูลระหว่างกันและกัน ทั้งในเรื่องของความรู้ใหม่ ๆ ที่ได้มา จากการค้นคิดหรือจากภายนอกและภายใน การเรียนรู้เป็นทีมนี้ยังครอบคลุมถึงการเรียนรู้ เกี่ยวกับการทำงานร่วมกันเป็นทีมด้วย ซึ่งการเรียนรู้และพัฒนาในเรื่องนี้ก็จะช่วยให้การทำงานกัน ในองค์การมีความเป็นทีมที่ดีขึ้น ซึ่งจะช่วยให้สมาชิกแต่ละคนสามารถแสดงศักยภาพที่มีอยู่ออกมาได้ อย่างเต็มที่และเต็มความสามารถ

5. การคิดเชิงระบบ (System Thinking) หมายถึง การที่คนในองค์การมีความสามารถที่จะเชื่อมโยงสิ่งต่าง ๆ โดยการมองเห็นภาพความสัมพันธ์กันเป็นระบบได้อย่างเข้าใจและมีเหตุผลเป็น ลักษณะการมองภาพรวมหรือระบบใหญ่ก่อนว่าจะมีเป้าหมายในการทำงานเช่นไร แล้วจึงสามารถ มองเห็นระบบย่อย ทำให้สามารถนำไปวางแผนและดำเนินการทำส่วนย่อย ๆ นั้นให้เสร็จทีละส่วน คนในองค์การสามารถมองเห็นวิธีคิดและภาษาที่ใช้อธิบายพฤติกรรมความเป็นไปต่าง ๆ ถึงความเชื่อมโยง ต่อเนื่องของสรรพสิ่งและเหตุการณ์ต่าง ๆ ซึ่งมีความสัมพันธ์ผูกโยงกันเป็นระบบเป็นเครือข่ายซึ่งผูกโยง ด้วยสภาวะการพึ่งพาอาศัยกันและกัน สามารถมองปัญหาที่เกิดขึ้นได้เป็นวัฏจักรโดยการนำมาบูรณาการ เป็นความรู้ใหม่ เพื่อให้สามารถเปลี่ยนแปลงระบบได้อย่างมีประสิทธิภาพสอดคล้องกับความเป็นไปใน โลกแห่งความจริง

สรุปได้ว่าชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (Professional Learning Communities : PLC) เป็นการเรียนรู้ร่วมของครู ผู้บริหารโรงเรียนบนพื้นฐานวัฒนธรรมความสัมพันธ์แบบกัลยาณมิตรที่มี วิสัยทัศน์เป้าหมายและภารกิจร่วมกัน โดยมีครูเป็นผู้นำร่วมกันและผู้บริหารเป็นผู้ดูแลสนับสนุนเพื่อ พัฒนาวิชาชีพและเปลี่ยนแปลงคุณภาพตนเองสู่คุณภาพการจัดการเรียนรู้ที่เน้นความสำเร็จและ ประสิทธิภาพของผู้เรียนเป็นสำคัญและความสุขของการทำงานร่วมกันของสมาชิก

ตารางที่ 2.1 แสดงสรุปองค์ประกอบชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ

ลำดับ	นักการศึกษา/นักวิจัย	องค์ประกอบชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ
1.	ดูโฟรีและอีเกอร์ (DuFour and Eaker, 2006)	<ol style="list-style-type: none"> 1. การมีค่านิยมพันธกิจและวิสัยทัศน์ร่วม 2. การสืบค้นร่วมกัน 3. การทำงานร่วมกัน 4. การมุ่งมั่นในการปฏิบัติงาน 5. การปรับปรุงและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง 6. การมุ่งมั่นผลสัมฤทธิ์

ตารางที่ 2.1 (ต่อ)

ลำดับ	นักการศึกษา/นักวิจัย	องค์ประกอบชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ
2.	โบลัม และคณะ (Bolam and Others, 2005)	<ol style="list-style-type: none"> 1. การมีค่านิยมและวิสัยทัศน์ร่วม 2. ความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของนักเรียน 3. ความร่วมมือที่มุ่งเน้นการเรียนรู้ 4. การเรียนรู้ของกลุ่มสำคัญเท่ากับการเรียนรายบุคคล 5. การสะท้อนผลการปฏิบัติงาน 6. เครือข่ายและความร่วมมือที่เปิดใจกว้าง 7. ครอบคลุมสมาชิกทุกคน 8. การสนับสนุน การไว้วางใจและความเคารพซึ่งกันและกัน
3.	เคาน์ซิล (Council, 2009 : 8)	<ol style="list-style-type: none"> 1. การเรียนรู้ของนักเรียน 2. การมีวัตถุประสงค์ร่วมกัน 3. การทำงานเป็นทีมร่วมกัน 4. ความสามารถในการทำงานของครู 5. ความสามารถในการเป็นผู้นำ 6. การพัฒนาวิชาชีพ 7. การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง
4.	เวสซีโอ และคณะ (Vescio and Others, 2008 : 80-91)	<ol style="list-style-type: none"> 1. ความร่วมมือ 2. เน้นการเรียนรู้ของนักเรียน 3. การให้อำนาจกับครู 4. การเรียนรู้อย่างต่อเนื่องของครู
5.	ฮอร์ด และคณะ (Hord and Others, 2010 : 21)	<ol style="list-style-type: none"> 1. ภาวะผู้นำและการสนับสนุนร่วมกัน 2. การสร้างสรรค์ร่วมกัน 3. การมีค่านิยมและวิสัยทัศน์ร่วมกัน 4. การมีเงื่อนไขที่การสนับสนุน 5. การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างบุคคล
6.	เซงก์ (Senge, 1990)	<ol style="list-style-type: none"> 1. ความรอบรู้แห่งตน (Personal Mastery) 2. แบบแผนความคิดอ่าน (Mental Models) 3. วิสัยทัศน์ร่วม (Shared Vision) 4. การเรียนรู้ของทีม (Team Learning) 5. การคิดอย่างเป็นระบบ (Systematic Thinking)

ตารางที่ 2.1 (ต่อ)

ลำดับ	นักการศึกษา/นักวิจัย	องค์ประกอบชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ
7.	กระทรวงศึกษาธิการ (2560 : 7-8)	<ol style="list-style-type: none"> 1. ต้องมีวิสัยทัศน์ร่วมกัน 2. ร่วมแรง ร่วมใจ และร่วมมือ 3. ภาวะผู้นำร่วม 4. กัลยาณมิตร 5. ต้องปรับเปลี่ยนวัฒนธรรมองค์กร 6. การเรียนรู้และพัฒนาวิชาชีพ
8.	แก้วเวียง นานาผล (2554 : 203-204)	<ol style="list-style-type: none"> 1. กลุ่มผู้เรียนภายในชุมชนแห่งการเรียนรู้ จะถูกแบ่งออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ที่มีลักษณะความต้องการเหมือนกัน 2. เป็นการสนับสนุนการเรียนการสอนแบบบูรณาการ โดยการใช้สื่อและวิธีการที่หลากหลาย 3. เป็นการสร้างเครือข่ายการเรียนรู้ทางวิชาการและสังคมให้กับผู้เรียนในชุมชน 4. เป็นการปรับสภาพสังคมแห่งการเรียนรู้ของผู้เรียนให้ เป็นไปตามที่คาดหวังของสถานศึกษา
9.	ณรงค์ฤทธิ์ อินทนาม (2553 : 19-21)	<ol style="list-style-type: none"> 1. การมีบรรทัดฐานและค่านิยมร่วมกัน 2. การวางเป้าหมายร่วมกันสู่การเรียนรู้ของนักเรียน 3. การร่วมมือรวมพลัง 4. การชี้แนะปฏิบัติ 5. การสะท้อนผลการปฏิบัติงาน (Reflective Dialogue)
10.	วรลักษณ์ ชูกำเนิด และเอกรินทร์ สังข์ทอง (2557 : 93-102)	<ol style="list-style-type: none"> 1. วิสัยทัศน์ร่วม 2. ทีมร่วมแรงร่วมใจ 3. ภาวะผู้นำร่วม 4. การเรียนรู้และการพัฒนาวิชาชีพ 5. ชุมชนกัลยาณมิตร 6. โครงสร้างสนับสนุนชุมชน

ตารางที่ 2.1 (ต่อ)

ลำดับ	นักการศึกษา/นักวิจัย	องค์ประกอบชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ
11.	เรวดี ชัยเขาวรัตน์ (2558 : 21)	องค์ประกอบที่ 1 วิสัยทัศน์ร่วม (Shared Vision) องค์ประกอบที่ 2 ทีมร่วมแรงร่วมใจ (Collaborative Teamwork) องค์ประกอบที่ 3 ภาวะผู้นำร่วม (Shared Leadership) องค์ประกอบที่ 4 การเรียนรู้และการพัฒนาวิชาชีพ (Professional learning and development) องค์ประกอบที่ 5 ชุมชนกัลยาณมิตร (Caring community) องค์ประกอบที่ 6 โครงสร้างสนับสนุนชุมชน (Supportive structure)
12.	สิวรี พิศุทธิ์สินธพ, 2553 : 133-191	1. ภาวะผู้นำแบบสนับสนุนและภาวะผู้นำแบบมีส่วนร่วม 2. ค่านิยมและมีวิสัยทัศน์ร่วม 3. การเรียนรู้ร่วมกันและประยุกต์การเรียนรู้ 4. สภาพการณ์ที่สนับสนุน 5. มีแนวปฏิบัติที่ตรงกัน 6. ความเป็นเลิศทางความเป็นมนุษย์
13.	สุเทพ พงศ์ศรีวัฒน์, 2551 : 20-22	1. ลดความเป็นองค์การที่ยึดวัฒนธรรมแบบราชการ 2. สร้างเสริมวัฒนธรรมแห่งการไว้วางใจ 3. การสร้างวัฒนธรรมการใช้ทักษะด้านการคิดและใช้สติปัญญาเป็นฐาน 4. สร้างวัฒนธรรมการขอริเริ่มสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ 5. การได้รับการสนับสนุนอย่างจริงจังจากผู้นำ

รูปแบบการสร้างชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพของครูโรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ผู้วิจัยได้สังเคราะห์องค์ประกอบจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (DuFour and Eaker, 1998; Bolam and Others, 2005; Council, 2009 : 8; Vescio and Others, 2008 : 80-91; Hord and Others, 2010 : 21; Senge, 1990; กระทรวงศึกษาธิการ, 2560 : 7-8; แก้วเวียง นานาผล, 2554 : 203-204; วรลักษณ์ ชูกำเนิด และเอกรินทร์ สังข์ทอง, 2557 : 93-102; เรวดี ชัยเขาวรัตน์, 2558 : 21; ณรงค์ฤทธิ์ อินทนาม, 2553 : 19-21; สิวรี

พิศุทธิสินธพ, 2553 : 133-191) ผู้วิจัยได้สังเคราะห์องค์ประกอบรูปแบบการสร้างชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ดังตาราง 2.2

ตารางที่ 2.2 แสดงสังเคราะห์องค์ประกอบชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ

นักรการศึกษา/นักวิจัย	Dufour และEaker (1998 : 21)	Bolam และคณะ (2005)	Council (2009 : 8)	Vescio และคณะ (2008 : 80 – 91)	Hord และคณะ (2010 : 21)	Senge (1990)	กระทรวงศึกษาธิการ (2560 : 7 -8)	แก้วเวียง นันทานพ (2554 : 203 – 204)	วรลักษณ์ ชูกำเนิด และเอกรินทร์ สังข์ทอง	เรวดี ชัยเขวารัตน์ (2558 : 21)	ณรงค์ฤทธิ์ อินทนาม (2553 : 19 – 21)	สิริ พิศุทธิสินธพ (2553 : 133 – 191)	สุเทพ พงศ์ศิริวัฒน์ (2551 : 20 – 22)	รวม
ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ														
1. การมีค่านิยมพันธกิจและวิสัยทัศน์ร่วมกัน	✓	✓	✓		✓	✓	✓		✓	✓	✓	✓		10
2. การสืบค้นร่วมกัน	✓											✓		2
3. การทำงานร่วมกันเป็นทีม	✓		✓	✓		✓	✓	✓	✓	✓		✓	✓	10
4. การมุ่งมั่นในการปฏิบัติงาน	✓													1
5. การเรียนรู้และการพัฒนาวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง	✓		✓	✓			✓		✓	✓				6
6. การมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์	✓							✓						2
7. ความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของนักเรียน		✓	✓	✓							✓			4
8. ความร่วมมือที่มุ่งเน้นการเรียนรู้		✓												1
9. การเรียนรู้ของกลุ่มสำคัญเท่ากับการเรียนรายบุคคล		✓												1
10. การสะท้อนผลการปฏิบัติงาน		✓						✓			✓			3
11. ความสามารถในการทำงานของครู			✓											1
12. เน้นการเรียนรู้ของนักเรียน				✓										1
13. การให้อำนาจกับครู				✓										1
14. ภาวะผู้นำร่วมกัน			✓		✓		✓		✓	✓		✓	✓	7
15. การมีเงื่อนไขที่มิการสนับสนุน					✓								✓	2
16. การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างบุคคล					✓						✓			2
17. การคิดอย่างเป็นระบบ						✓								1
18. แบบแผนความคิดอ่าน						✓							✓	2
19. โครงสร้างสนับสนุนชุมชน		✓							✓	✓		✓	✓	5
20. ชุมชนกัลยาณมิตร		✓					✓	✓	✓	✓			✓	6
21. ปรับเปลี่ยนวัฒนธรรมองค์กร							✓							1

เมื่อพิจารณาองค์ประกอบพบว่า บางองค์ประกอบมีความสอดคล้องกัน มีความสัมพันธ์ และเกี่ยวเนื่องกันหรือมีความหมายไปในทิศทางเดียวกันเป็นองค์ประกอบการพัฒนาชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพที่มีความสอดคล้องกันมากที่สุด ดังนั้น กล่าวโดยสรุปว่าองค์ประกอบชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ สำหรับโรงเรียนประถมศึกษาของการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย 1) การมีค่านิยม พันธกิจ และวิสัยทัศน์ร่วมกัน (Shared Values, Mission and Vision) 2) การทำงานร่วมกันเป็นทีม (Collaborative Teamwork) 3) ภาวะผู้นำร่วมกัน (Shared Leadership) 4) การเรียนรู้และพัฒนาวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง (Professional learning and development) 5) ชุมชนกัลยาณมิตร (Caring community) และ 6) โครงสร้างสนับสนุนชุมชน (Supportive structure) ดังนี้

1. การมีค่านิยมพันธกิจและวิสัยทัศน์ร่วมกัน (Shared Values, Mission and Vision)

การมีค่านิยมพันธกิจและวิสัยทัศน์ร่วมกันเป็นการมองเห็นภาพการในอนาคตเห็นเป้าหมาย ทิศทาง เส้นทางและสิ่งที่จะเกิดขึ้นจริงโดยการขับเคลื่อนร่วมกัน มีวิสัยทัศน์ในการจัดการศึกษาที่ชัดเจน นำไปสู่การปฏิบัติงาน ส่งเสริมให้ครูรับรู้ร่วมกันในการกำหนดเป้าหมายของสถานศึกษาร่วมกัน ครูรับรู้ร่วมกันในพันธกิจสถานศึกษา เปิดโอกาสให้หน่วยงานอื่นทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมเผยแพร่วิสัยทัศน์ ให้ทุกภาคส่วนได้รับทราบเข้าใจตรงกันกำหนดเป้าหมายการดำเนินงานร่วมกัน เพื่อให้เกิดความสำเร็จที่ชัดเจนและเข้าใจตรงกันซึ่งกำหนดค่านิยมร่วมในการทำงานที่เกิดจากการมีส่วนร่วมของครูอย่างเป็นรูปธรรม ทั้งด้านข้อเสนอความคิดเห็นในการกำหนดทิศทางต่าง ๆ มีการเชื่อมโยงการขับเคลื่อนการศึกษา ในระบบเครือข่ายอย่างต่อเนื่องและครอบคลุมเพื่อขับเคลื่อนการดำเนินงานให้เป็นไปตามเป้าหมาย มีการกำกับติดตาม ประเมินผลการดำเนินการดำเนินการตามวิสัยทัศน์ เป้าหมาย พันธกิจอย่างครอบคลุมต่อเนื่อง มีการนำผลการประเมินการดำเนินงาน ตามวิสัยทัศน์ มาปรับปรุงแก้ไขร่วมกัน ทำให้ทิศทางของสถานศึกษาเกิดประสิทธิภาพอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน ใช้วิสัยทัศน์เป็นตัวกำหนดนโยบายและโครงการต่าง ๆ ที่จะจัดทำขึ้นเพื่อพัฒนาความรู้สึกเกี่ยวกับค่านิยมร่วมของคณะครูให้มีค่านิยมพันธกิจและวิสัยทัศน์ร่วมกันในการตัดสินใจเกี่ยวกับการเรียนการสอนของโรงเรียนโดยมีสิ่งสำคัญร่วมกันคือ การปฏิรูป การเรียนรู้ที่มุ่งการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นหัวใจสำคัญให้มีประสิทธิภาพต่อไป

2. การทำงานร่วมกันเป็นทีม (Collaborative Teamwork)

การทำงานร่วมกันเป็นทีม คือ การพัฒนามาจากการที่กลุ่มทำงานร่วมกันอย่างสร้างสรรค์ การทำงานแบบมีค่านิยมพันธกิจและวิสัยทัศน์ร่วมกัน ร่วมกันทำด้วยใจจนเกิดการทำงานร่วมกันอย่างสร้างสรรค์เพื่อให้บรรลุเป้าหมายคือการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งการเรียนรู้ของทีมนั้นต้องมีการคิดร่วมกัน การวางแผนการทำงานร่วมกัน มีการกำหนดเป้าหมายและการมีส่วนร่วมในการพัฒนานักเรียนให้มีความรู้ความสามารถเต็มศักยภาพ มีความเข้าใจร่วมกัน มีข้อตกลงร่วมกัน มีการตัดสินใจร่วมกันมีแนวทางปฏิบัติในการทำงานเพื่อให้บรรลุผลร่วมกันอย่างต่อเนื่อง มีการเรียนรู้และทบทวนการปฏิบัติ

หน้าที่และการจัดการเรียนการสอนร่วมกัน วิเคราะห์สภาพการเรียนการสอนและแก้ไขปัญหาร่วมกัน ทำงานวิจัยร่วมกับเพื่อนครู นักวิชาการ นักวิจัยจากหน่วยงานอื่น เพื่อแก้ไขปัญหา การเรียนของนักเรียน มีการประเมินผลการปฏิบัติงานร่วมกัน มีความรับผิดชอบต่อผลงานร่วมกันเพื่อส่งเสริมการปฏิบัติงานของโรงเรียนและทีมงานให้มีประสิทธิภาพ ครูมีการพูดคุยสื่อสารกันภายในกลุ่มอย่างสร้างสรรค์ ครูรับรู้ความสามารถของแต่ละคนในการทำงานร่วมกันจนเกิดประสบการณ์ ครูสร้างและพัฒนาสื่อการเรียนร่วมกันครูมีการเรียนรู้ในทีมงานอย่างกัลยาณมิตร การร่วมชื่นชมยินดีในความสำเร็จร่วมกัน

3. ภาวะผู้นำร่วมกัน (Shared Leadership)

ภาวะผู้นำร่วมกันใน มี 2 ลักษณะสำคัญ คือ ภาวะผู้นำผู้ที่เป็นผู้สร้างให้เกิดการนำร่วม และภาวะผู้นำร่วมกันคือผู้ที่ขับเคลื่อนด้วยการนำร่วมกัน ภาวะผู้นำต้องมีทักษะในการกำหนดแนวคิด/แนวทางในการจัดการศึกษา สามารถโค้ชผู้ร่วมงานในการลงมือทำงานร่วมกัน เป็นทั้งผู้นำและผู้ติดตามในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ สร้างมโนทัศน์การมีวิสัยทัศน์มีความมุ่งมั่นและทุ่มเทต่อความสำเร็จของผู้นำ เป็นผู้นำในการทำงานโดยคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของสถานศึกษาสามารถกระจายอำนาจเพิ่มพลังอำนาจร่วมกับสมาชิกได้ ประสิทธิภาพยอมรับในความเป็นผู้นำทางการศึกษาของเพื่อนร่วมงานอย่างจริงใจ มีความเมตตากรุณา คอยดูแลช่วยเหลือเพื่อนร่วมงานยึดหลักการการทำงานให้เกิดประสิทธิภาพภายใต้ความถูกต้องและหลักคุณธรรม การตระหนักรู้ในตนเอง ความเมตตากรุณา การคอยดูแลช่วยเหลือเกื้อกูลกัน

4. การเรียนรู้และพัฒนาวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง (Professional learning and development)

การเรียนรู้และพัฒนาวิชาชีพมีความสำคัญ 2 ด้าน คือ การเรียนรู้เพื่อพัฒนาวิชาชีพ และการเรียนรู้เพื่อจิตวิญญาณความเป็นครู หัวใจสำคัญของการเรียนรู้เพื่อพัฒนาวิชาชีพต้องลงมือปฏิบัติจริง กล่าวคือการเรียนรู้มากกว่าการอบรมจากหน่วยงานภายนอก การเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ตรงจะทำให้มีประสิทธิผลในการเรียนรู้ได้มาก สะท้อนความรู้ด้วยวิธีการที่หลากหลายมีการจัดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์ทางวิชาชีพเป็นประจำและต่อเนื่อง ใช้กระบวนการจัดการความรู้จัดการเรียนรู้ที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ มีการเสาะแสวงหาความรู้ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการพัฒนาสื่อและกระบวนการการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ การใช้สื่อเทคโนโลยีที่ทันสมัยในการจัดการเรียนการสอน ส่วนการเรียนรู้เพื่อจิตวิญญาณความเป็นครูนั้น การที่จะเป็นครูที่สมบูรณ์นั้นครูต้องเรียนรู้ตนเอง รู้จักตนเอง ถึงจะส่งผลการเรียนรู้สู่ผู้เรียน เข้าใจธรรมชาติความเป็นมนุษย์ มีการวิเคราะห์ผู้เรียนเป็นรายบุคคลอย่างแท้จริง เพื่อวางแผนพัฒนาผู้เรียนอย่างเต็มศักยภาพมีความรักเมตตากรุณาต่อผู้เรียน และร่วมเรียนรู้ไปพร้อม ๆ กันกับผู้เรียนที่มีการแสวงหาข้อมูลข่าวสารที่จะช่วยพัฒนาวิชาชีพของตนเองอยู่เสมอมีความตระหนักในตนเองที่จะต้องเรียนรู้ทุกสถานการณ์เพื่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างเท่าทันการเปลี่ยนแปลง

5. ชุมชนกัลยาณมิตร (Caring community)

ชุมชนกัลยาณมิตร คือกลุ่มคนที่อยู่ร่วมกันโดยมีวิถีและวัฒนธรรมการอยู่ร่วมกันในชุมชน มีลักษณะคือมุ่งเน้นการมีวัฒนธรรมการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข สุขทั้งการทำงานและการอยู่ร่วมกัน มีความไว้วางใจซึ่งกันและกัน มีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นในงานของตน มีวัฒนธรรมในการงานร่วมกันอย่างอบอุ่นปลอดภัย ปลอดภัยใช้อำนาจกดดัน มีความเคารพซึ่งกันและกัน มีความเอื้ออาทรต่อกันและมีความเสริมสร้างพลังเชิงบวกซึ่งกันและกัน เป็นชุมชนที่ยึดหลักวินัยเชิงบวก ครูในโรงเรียนมีการปรับตัวเพื่อรับการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นอยู่เสมอมีการสร้างเครือข่ายชุมชนแห่งการเรียนรู้ ผู้สําคัญ ชุมชน และมีบรรยากาศความเป็นกัลยาณมิตรเปิดโอกาสให้ชุมชนและภูมิปัญญาท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาผู้เรียนอย่างเป็นกัลยาณมิตร มีการสร้างสัมพันธภาพในการทำงานของครูอย่างเข้มแข็งและยั่งยืน

6. โครงสร้างสนับสนุนชุมชน (Supportive structure)

โครงสร้างสนับสนุนชุมชน มีลักษณะ คือ ทัศนคติเป็นองค์การที่ยึดวัฒนธรรมแบบราชการหันมาใช้วัฒนธรรมแบบกัลยาณมิตรทางวิชาการแทน เป็นวัฒนธรรมที่ส่งเสริมวิสัยทัศน์มีแผนงานโครงการสนับสนุนครูในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โครงสร้างการบริหารงานวิชาการอย่างชัดเจน วัฒนธรรมองค์กรในการทำงานเอื้อต่อการแลกเปลี่ยนเรียนรู้สนับสนุนปัจจัยในการจัดการเรียนการสอน มีการจัดสรรเวลา วาระ หน้าที่ ขนาดของชั้นเรียน ขวัญ กำลังใจตามความจำเป็นและบริบทของส่งเสริมให้มีการเผยแพร่ผลงานต่อสาธารณะ มีการวางระบบการสื่อสารที่เปิดกว้าง และสะท้อนผลต่อการจัดการศึกษาอย่างแท้จริง การระดมแสวงหาความรู้ร่วมกับหน่วยงานอื่น ๆ ให้เข้ามามีส่วนร่วมการจัดการศึกษา จัดบริบทและสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการจัดการเรียนการสอน อีกทั้งยังจัดระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อการบริหารและการจัดการศึกษาที่มีความถูกต้องชัดเจนและตรงตามต้องการในการใช้งานอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน

ระดับของชุมชนการเรียนรู้ของทางวิชาชีพ

ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพหรือ PLC สามารถแบ่งระดับได้ 3 ระดับ คือ ระดับสถานศึกษา ระดับเครือข่าย และระดับชาติ โดยแต่ละลักษณะจะแบ่งตามระดับของความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพย่อย ดังนี้

1. ระดับสถานศึกษา (School Level) คือ ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพที่ขับเคลื่อนในบริบทสถานศึกษาหรือโรงเรียน สามารถแบ่งได้ 3 ระดับย่อย (Sergiovanni, 1994) คือ

1.1 ระดับนักเรียน (Student Level) ซึ่งนักเรียนจะได้รับการส่งเสริมและร่วมมือให้เกิดการเรียนรู้ขึ้นจากครูและเพื่อนนักเรียนอื่นในการให้ทำกิจกรรมเพื่อแสวงหาคำตอบที่สมเหตุสมผลสำหรับตน นักเรียนจะได้รับการพัฒนาทักษะที่สำคัญ คือ ทักษะการเรียนรู้

1.2 ระดับผู้ประกอบวิชาชีพ Professional Level) ประกอบด้วยครูผู้สอนและผู้บริหารของโรงเรียนโดยใช้ฐานของ “ชุมชนแห่งวิชาชีพ” เชื่อมโยงกับการเรียนรู้ของชุมชน จึงเรียกว่า “ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ” ซึ่งเป็นกลไกสำคัญอย่างยิ่งที่ทุกคนในโรงเรียนร่วมกันพิจารณาทบทวนเรื่องนโยบายการปฏิบัติ และกระบวนการบริหารจัดการต่าง ๆ ของโรงเรียนใหม่อีกครั้ง โดยยึดหลักในการปรับปรุงแก้ไขสิ่งเหล่านี้เพื่อให้สามารถบริการด้านการเรียนรู้แก่นักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งเพื่อให้การปรับปรุงแก้ไขดังกล่าวนำมาสู่การสนับสนุนการปฏิบัติงานวิชาชีพของครูผู้สอน และผู้บริหารให้มีคุณภาพและประสิทธิผลสูงยิ่งขึ้น มีบรรยากาศและสภาพแวดล้อมของการทำงานที่ดีต่อกันทุกฝ่าย

1.3 ระดับการเรียนรู้ของชุมชน (Learning Community Level) ครอบคลุมถึงผู้ปกครอง สมาชิกชุมชนและผู้นำของชุมชน โดยบุคคลกลุ่มนี้จำเป็นต้องเข้ามามีส่วนร่วมสร้าง และผลักดันวิสัยทัศน์ของโรงเรียนให้บรรลุตามเป้าหมายและเป้าประสงค์ กล่าวคือ ผู้ปกครองนักเรียน ผู้อาวุโสในชุมชนตลอดจนสถาบันต่าง ๆ ของชุมชนเหล่านี้ ต้องมีส่วนร่วมในการส่งเสริมเป้าหมายการเรียนรู้ของชุมชนและโรงเรียน กล่าวคือ ผู้ปกครองมีส่วนร่วมทางการศึกษาได้โดยการให้การดูแลแนะนำการเรียนที่บ้านของนักเรียน รวมทั้งให้การสนับสนุนแก่ครูและผู้บริหารสถานศึกษาในการจัดการเรียนรู้ให้แก่บุตรหลานของตน ผู้อาวุโสในชุมชนสามารถเป็นอาสาสมัครถ่ายทอดองค์ความรู้

2. ระดับกลุ่มเครือข่าย (Network Level) คือ PLC ที่ขับเคลื่อนในลักษณะการรวมตัวกันของกลุ่มวิชาชีพจากองค์กร หรือหน่วยงานต่าง ๆ ที่มุ่งมั่นร่วมกันสร้างชุมชนเครือข่ายภายใต้วัตถุประสงค์ร่วม คือ การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ส่งเสริม สนับสนุน ให้กำลังใจ สร้างความสัมพันธ์และพัฒนางานวิชาชีพร่วมกัน อาจมีเป้าหมายที่เป็นแนวคิดร่วมกันอย่างชัดเจน สามารถแบ่งได้ 2 ลักษณะ คือ

2.1 กลุ่มเครือข่ายความร่วมมือระหว่างสถาบัน คือ การตกลงร่วมมือกันในการพัฒนาวิชาชีพครูระหว่างสถาบัน โดยมองว่าการร่วมมือกันของสถาบันต่าง ๆ จะทำให้เกิดพลังการขับเคลื่อน การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ทางวิชาชีพ การแลกเปลี่ยนหรือร่วมลงทุนด้านทรัพยากร และการเกื้อหนุนเป็นกัลยาณมิตรคอยสะท้อนการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน กรณีตัวอย่างเช่น กรณีศึกษาการจัด PLC เป็นกลุ่มของโรงเรียนในประเทศสิงคโปร์ เพื่อร่วมพัฒนาแลกเปลี่ยนและสะท้อนร่วมกันทางวิชาชีพ เป็นต้น

2.2 กลุ่มเครือข่ายความร่วมมือของสมาชิกวิชาชีพครู คือ การจัดพื้นที่เปิดกว้างให้สมาชิกวิชาชีพครูที่มีอุดมการณ์ร่วมกันในการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ของตนเองเพื่อการเปลี่ยนแปลงเชิงคุณภาพของผู้เรียนเป็นหัวใจสำคัญ สมาชิกที่รวมตัวกันไม่มีเงื่อนไขเกี่ยวกับสังกัด แต่จะตั้งอยู่บนความมุ่งมั่นสมัครใจ ใช้อุดมการณ์ร่วมกันเป็นหลักในการรวมกันเป็น PLC กรณีตัวอย่างเช่น PLC “ครูเพื่อศิษย์” ของมูลนิธิสตรีนิสิตศรี สฤณีวงศ์ (มสส.) ที่สร้างพื้นที่ส่วนกลางสำหรับวิชาชีพครูให้จับมือร่วมกันเป็นภาควิชาพัฒนา “ครูเพื่อศิษย์” มุ่งสร้างสรรค์นวัตกรรมจัดการเรียนรู้ในแต่ละพื้นที่ของประเทศไทย เป็นต้น

3. ระดับชาติ (The National Level) คือ PLC ที่เกิดขึ้นโดยนโยบายของรัฐที่มุ่งจัดเครือข่าย PLC ของชาติเพื่อขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลงเชิงคุณภาพของวิชาชีพ โดยความร่วมมือของสถานศึกษา และครูที่ผนึกกำลังร่วมกันพัฒนาวิชาชีพภายใต้การสนับสนุนของรัฐ ดังกรณีตัวอย่างนโยบายวิสัยทัศน์เพื่อความร่วมมือของกระทรวงศึกษาธิการประเทศสิงคโปร์ (MOE) (2009) รัฐจัดให้มี PLC ชาติสิงคโปร์เพื่อมุ่งหวังขับเคลื่อนแนวคิด “สอนให้น้อย เรียนรู้ให้มาก” (Teach Less, Learn more) ให้เกิดผลสำเร็จ เป็นต้น

ชุมชนแห่งการเรียนรู้ย่อยในโรงเรียนแห่งการเรียนรู้

ในการปรับเปลี่ยนสถานศึกษาของตนให้เป็น “โรงเรียนแห่งการเรียนรู้” นั้น ผู้นำสถานศึกษาสามารถจัดทำได้เป็น 3 ระดับ โดยแต่ละระดับซึ่งมีความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ย่อย (Learning community) ได้แก่ ระดับนักเรียน ระดับวิชาชีพ (Professional) และระดับชุมชน (Community) (วิจารณ์ พานิช, 2555 : 45) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ระดับที่ 1 ระดับนักเรียน (Student level) ซึ่งนักเรียนจะได้รับการส่งเสริมและร่วมมือให้เกิดการเรียนรู้ขึ้นจากครูและเพื่อนนักเรียนอื่นให้ทำกิจกรรมเพื่อแสวงหาคำตอบที่สมเหตุสมผลสำหรับตน (Meaning making) นักเรียนจะได้รับการพัฒนาทักษะที่สำคัญ คือ ทักษะการเรียนรู้วิธีการเรียน (Skill of learning how to learn) และทักษะการสืบค้นความรู้ด้านเนื้อหาของวิชาที่กำลังศึกษา (Acquiring of knowledge of content skills) นักเรียนสามารถทำการเรียนรู้อย่างแท้จริง (Authentic learning) ได้ต่อเนื่องจนบรรลุเป้าหมายของการเรียนรู้เชิงรุก (Active learning) และการเป็นนักตั้งปัญหา (Problem seekers) และการเป็นนักแก้ปัญหา (Problem solvers) ที่มีประสิทธิผลในที่สุด

กล่าวโดยสรุป ความสำคัญของการมีชุมชนแห่งการเรียนรู้ของนักเรียนในสถานศึกษา ก็เพื่อให้นักเรียนรู้จักการสร้างความรู้ด้วยตนเอง โดยผ่านกระบวนการเรียนรู้เชิงรุก (Active learning) และการสร้างความหมาย (Meaning making) จากสิ่งที่เรียนนั่นเอง

ระดับที่ 2 ระดับผู้ประกอบการวิชาชีพ (Professional Level) ซึ่งประกอบด้วยครูผู้สอนและผู้บริหารของโรงเรียน โดยชุมชนแห่งการเรียนรู้ในระดับที่ 2 จะมีลักษณะเด่นตรงที่มีการจัดตั้งสิ่งที่เรียกว่า “ชุมชนแห่งวิชาชีพ หรือ Professional Community” ซึ่งเป็นกลไกสำคัญยิ่งต่อความสำเร็จของการเป็นโรงเรียนแห่งการเรียนรู้ การมีชุมชนแห่งวิชาชีพจะช่วยส่งเสริมให้ผู้ปฏิบัติงานทั้งครูผู้สอนและผู้บริหารได้ใช้หลักการแห่งวิชาชีพของตนเพื่อการปรับปรุงด้านวิธีสอนและด้านทักษะผู้นำ โดยใช้วิธีการศึกษาค้นคว้า การวิเคราะห์ที่ไตร่ตรอง (Reflection) การใช้วิธีเสวนา (Dialogue) และการได้รับข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ที่แต่ละคนมีต่อกันกลับคืนมา เป็นต้น ในการที่จะบรรลุความเป็นโรงเรียนแห่งการเรียนรู้ได้นั้น ทุกคนจะต้องมาร่วมกันพิจารณาทบทวนเรื่องนโยบาย (Policies) การปฏิบัติต่าง ๆ และกระบวนการบริหารจัดการต่าง ๆ ของโรงเรียนเสียใหม่ โดยยึดหลักในการปรับปรุงแก้ไข

สิ่งเหล่านี้ก็เพื่อให้สามารถบริการด้านการเรียนรู้แก่นักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งเพื่อให้การปรับปรุงแก้ไขดังกล่าวนำมาสู่การสนับสนุน ส่งเสริมการปฏิบัติงานวิชาชีพของครูผู้สอน และผู้บริหาร ให้มีคุณภาพและประสิทธิผลสูงยิ่งขึ้น มีบรรยากาศและสภาพแวดล้อมของการทำงานที่ดีต่อกันของทุกฝ่าย ทั้งผู้บริหาร ครูผู้สอน นักเรียน และผู้ปกครอง

ระดับที่ 3 เป็นระดับการเรียนรู้ของชุมชน (Learning community level) ที่ครอบคลุมถึงผู้ปกครอง สมาชิกชุมชน และผู้นำชุมชน โดยบุคคลกลุ่มนี้จำเป็นต้องมีส่วนร่วมเข้ามาร่วมสร้างและผลักดันวิสัยทัศน์ของโรงเรียนให้บรรลุตามเป้าหมาย กล่าวคือ ผู้ปกครองนักเรียน ผู้อาวุโสในชุมชน ตลอดจนสถาบันต่าง ๆ ของชุมชนเหล่านี้ต้องมีส่วนร่วมในการส่งเสริมเป้าหมายการเรียนรู้ของชุมชนและโรงเรียน กล่าวคือ ผู้ปกครองมีส่วนร่วมทางการศึกษาได้โดยการให้การดูแลแนะนำการเรียนที่บ้านของนักเรียน รวมทั้งให้การสนับสนุนดูแลครู และผู้บริหารสถานศึกษาในการจัดการเรียนรู้ให้แก่บุคลากรของตน ผู้อาวุโสในชุมชนสามารถเป็นอาสาสมัครถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ของตนแก่โรงเรียนและชุมชนของตน สำหรับหน่วยงานและสถาบันที่อยู่ในชุมชนซึ่งอาจเป็นภาคธุรกิจเอกชนหรือสถาบันศึกษาก็มีส่วนสำคัญในการให้โอกาสทางการศึกษาแก่นักเรียน ตลอดจนเป็นแหล่งเรียนรู้ที่เป็นโลกแห่งความเป็นจริงในสังคมที่โรงเรียนสามารถใช้เป็นแหล่งฝึกประสบการณ์ให้กับนักเรียนได้ด้วยเครือข่ายการมีส่วนร่วมอย่างกว้างขวางจากชุมชน ไม่ว่าจะประชาชนที่อาศัยภาคธุรกิจต่าง ๆ และสถาบันอื่นอย่างหลากหลายเช่นนี้ จึงทำให้กรอบความคิดและนิยามของชุมชนแห่งการเรียนรู้ตามระดับที่ 3 นี้ ขยายตัวกว้างออกไปอีกมาก

ประโยชน์ของชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษา

ฮอร์ด (Hord, 1997 อ้างถึงใน สุรพล ธรรมรัตน์ และคณะ, 2553) ได้ทำการสังเคราะห์รายงานการวิจัยเกี่ยวกับโรงเรียนที่มีการจัดตั้งชุมชนแห่งวิชาชีพ โดยใช้คำถามว่า โรงเรียนดังกล่าวมีผลลัพธ์อะไรบ้างที่แตกต่างไปจากโรงเรียนทั่วไปที่ไม่มีชุมชนแห่งวิชาชีพ และถ้าแตกต่างแล้วจะมีผลดีต่อครูผู้สอนและต่อนักเรียนอย่างไรบ้าง ได้ผลสรุปเป็นประเด็นย่อ ๆ ดังนี้

ประโยชน์ต่อครูผู้สอน

- 1) ลดความรู้สึกโดดเดี่ยวในงานสอนของครูลง
- 2) เพิ่มความรู้สึกผูกพันต่อพันธกิจและเป้าหมายของโรงเรียนมากขึ้น โดยเพิ่มภาระต้อหรือร้อนที่จะปฏิบัติให้บรรลุพันธกิจอย่างแท้จริง
- 3) รู้สึกว่าต้องร่วมกันรับผิดชอบต่อการพัฒนาการโดยรวมของนักเรียน และร่วมกันรับผิดชอบเป็นกลุ่มต่อผลสำเร็จของนักเรียน
- 4) รู้สึกเกิดสิ่งที่เรียกว่า “พลังแห่งการเรียนรู้ (Powerful learning)” ซึ่งส่งผลให้การปฏิบัติการสอนในชั้นเรียนของตนมีผลดียิ่งขึ้น กล่าวคือ มีการค้นพบความรู้และความเชื่อใหม่ ๆ ที่เกี่ยวกับวิธีการสอนและตัวผู้เรียนซึ่งตนไม่เคยสังเกตหรือสนใจมาก่อน

5) เข้าใจในด้านเนื้อหาสาระที่ต้องทำการเรียนการสอนได้แตกฉานยิ่งขึ้น และรู้ว่าตนเองควรแสดงบทบาทและพฤติกรรมการสอนอย่างไร จึงจะช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีที่สุดตามเกณฑ์ที่คาดหวัง

6) รับผิดชอบต่อข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ ที่จำเป็นต่อวิชาชีพได้อย่างกว้างขวางและรวดเร็วขึ้น ส่งผลดีต่อการปรับปรุงพัฒนางานวิชาชีพของตนได้ตลอดเวลา ครูเกิดแรงบันดาลใจที่จะสร้างแรงบันดาลใจต่อการเรียนรู้ให้แก่นักเรียนต่อไป

7) เพิ่มความพึงพอใจ เพิ่มขวัญกำลังใจต่อการปฏิบัติงานสูงขึ้น และลดอัตราการลาหยุดงานน้อยลง

8) มีความก้าวหน้าในการปรับเปลี่ยนวิธีสอนให้สอดคล้องกับลักษณะผู้เรียนได้อย่างเด่นชัด และรวดเร็วกว่าที่พบในโรงเรียนแบบเก่า

9) มีความผูกพันที่จะสร้างการเปลี่ยนแปลงใหม่ ๆ ให้ปรากฏอย่างเด่นชัดและยั่งยืน

10) มีความประสงค์ที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างเป็นระบบต่อปัจจัยพื้นฐานด้านต่าง ๆ

ประโยชน์ต่อนักเรียน

1) อัตราการตกซ้ำชั้น และจำนวนชั้นเรียนที่ต้องเลื่อนหรือชะลอการสอนให้น้อยลง

2) อัตราการขาดเรียนลดลง

3) มีผลการเรียนรู้ที่เพิ่มขึ้นเด่นชัด ปรากฏให้เห็นทั่วไป โดยเฉพาะในทุกโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดเล็ก

4) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ประวัติศาสตร์ และวิชาการอ่านที่สูงขึ้นอย่างเด่นชัด เมื่อเทียบกับการเรียนแบบเก่า

5) มีความแตกต่างด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระหว่างกลุ่มนักเรียนที่มีภูมิหลังไม่เหมือนกันลดลงชัดเจน

การพัฒนาครูโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ

ในการพัฒนาครูโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพเพื่อพัฒนาสถานศึกษาให้เป็นโรงเรียนแห่งการเรียนรู้ได้นั้น ปัจจัยที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งที่จะขาดมิได้ก็คือ จะต้องมีการ “ชุมชนแห่งวิชาชีพ หรือ Professional community” เกิดขึ้นในโรงเรียนนั้น เพื่อให้เป็นสถานที่สำหรับการปฏิบัติของมวลสมาชิกผู้ประกอบการวิชาชีพครูของโรงเรียน เกี่ยวกับเรื่องการให้ความดูแล และการพูดถึงการปรับปรุงผลการเรียนของนักเรียน ตลอดจนงานทางวิชาการของโรงเรียน และเนื่องจากครูส่วนใหญ่ในแทบทุกประเทศมักเกิดความรู้สึกโดดเดี่ยวในการปฏิบัติงานสอนของตน ดังนั้น การมี “ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ” เกิดขึ้นในโรงเรียนจึงช่วยคลี่คลายปัญหาดังกล่าว เพราะทำให้ครูมีโอกาสพูดคุยกับบุคคลที่เกี่ยวข้อง (เช่น ผู้ปกครอง สมาชิกอื่น ๆ ของชุมชน เป็นต้น)

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 17 (2557 : 19-23) กล่าวถึง แนวทาง กระบวนการ PLC ไปสู่การปฏิบัติในสถานศึกษานั้นจำเป็นต้องมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านโครงสร้าง ของโรงเรียน ตลอดจนจำเป็นที่จะต้องเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมของโรงเรียน โดยกิจกรรมของชุมชน แห่งวิชาชีพในโรงเรียนควรประกอบด้วย 1) การมีโอกาสเสวนาใคร่ครวญ (Reflective dialogue) ระหว่างกัน 2) การเปิดกว้างให้มีการปฏิสัมพันธ์ในหมู่ครูผู้สอนมากขึ้น เพื่อลดความรู้สึกโดดเดี่ยว (DE privatization) ในงานสอนของครู 3) การรวมกลุ่มเพื่อเน้นเรื่องการเรียนรู้ของนักเรียน 4) การร่วมมือร่วมใจกันในหมู่ผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษา 5) การแลกเปลี่ยนในประเด็นที่เป็นค่านิยม และปทัสถานร่วมกัน (Shared values and norms) ดังกล่าวในแต่ละประเด็น ดังนี้

กิจกรรมที่จำเป็นต่อความเป็นชุมชนแห่งวิชาชีพในสถานศึกษา

1. การมีโอกาสเสวนาใคร่ครวญ (Reflective dialogue) ระหว่างกัน ซึ่งเป็นการนำเอา ประเด็นปัญหาที่พบเห็นจากการปฏิบัติงานด้านการเรียนการสอนของครูขึ้นมาพูดคุยแลกเปลี่ยน ระหว่างกัน ช่วยให้แต่ละคนได้วิเคราะห์และสะท้อนมุมมองของตนในประเด็นนั้นต่อกลุ่มเพื่อนร่วมงานทำ ให้ทุกคนได้มีโอกาสเกิดการเรียนรู้ และได้ข้อสรุปต่อปัญหาจากหลายมุมมองมากยิ่งขึ้น บรรยากาศ เช่นนี้ก่อให้เกิดความร่วมมือร่วมใจกันในหมู่ครูผู้สอน เพื่อช่วยกันปรับปรุงด้านการเรียนการสอนให้มี ผลดียิ่งขึ้น แต่กิจกรรมนี้จะสำเร็จราบรื่นได้ก็ต่อเมื่อแต่ละคนต้องยอมเปิดใจกว้าง รับฟังการประเมิน จากเพื่อนร่วมกลุ่มระหว่างการสนทนาเชิงสร้างสรรค์ดังกล่าว

2. การลดความโดดเดี่ยวระหว่างปฏิบัติงานสอนของครู (DE privatization of instructional practices) เป็นกิจกรรมที่ช่วยเสริมสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างครู กล่าวคือ ครูมีโอกาส แสดงบทบาท ทั้งเป็นผู้ให้ข้อมูลและได้แสดงบทบาทการเป็นที่ปรึกษา (Advisor) การเป็นที่เลี้ยง (Mentor) หรืออาจเป็นผู้เชี่ยวชาญ (Specialist) ก็ได้ ในระหว่างที่ให้ความช่วยเหลือเพื่อนด้วยกัน ทั้งนี้เป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่าวิชาชีพครูแตกต่างกับวิชาชีพอื่นตรงที่ผู้ปฏิบัติมักทำงานในลักษณะโดด เดี่ยวตามลำพัง ซึ่งเป็นผลให้ครูไม่สามารถที่จะเรียนรู้จากผู้อื่นได้ และขาดประโยชน์ที่จะได้รับผล การวิเคราะห์ และการให้ข้อมูลป้อนกลับด้านการสอนจากผู้อื่นที่มีต่องานสอนของตน ด้วยเหตุนี้ถ้า ผู้นำสถานศึกษาต้องการให้เกิดกิจกรรมการเสวนาใคร่ครวญระหว่างครูขึ้น ก็จำเป็นต้องพิจารณาให้มีการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมการโดดเดี่ยวในการสอนของครูให้ได้เสียก่อน

3. รวมกลุ่มเพื่อมุ่งเน้นที่การเรียนรู้ของนักเรียน (Collective focus on student learning) การมีชุมชนแห่งวิชาชีพ คือ ลักษณะสำคัญของโรงเรียนแห่งการเรียนรู้ ที่มีเจตจำนงมุ่งสร้าง ผลลัพธ์ คือ การเรียนรู้ของนักเรียนให้สูงขึ้นแล้วก็ต้องให้ความสำคัญอันดับแรกกับกิจกรรมที่สร้าง ความองกวมของผู้เรียนซึ่งค่อนข้างยากลำบากอยู่ไม่น้อย ด้วยเหตุนี้ การที่ชุมชนแห่งวิชาชีพได้มี กิจกรรมให้ครูได้มาเสวนาใคร่ครวญ (Reflective dialogue) เพื่ออภิปรายและวิเคราะห์ด้านหลักสูตร และกลยุทธ์ด้านการสอนของครู ซึ่งแม้จะใช้เวลามากก็ตาม แต่ทั้งหลายทั้งปวงก็เพื่อให้นักเรียนเกิด

การเรียนรู้ให้ได้ผลดียิ่งขึ้น และเพื่อที่จะเป็นจุดเริ่มต้นในการพัฒนานักเรียนให้เป็นผู้สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง (Self-starting learners)

4. สร้างจุดเริ่มแห่งความร่วมมือร่วมใจ (Collaboration starts) เมื่อครูหลุดพ้นจากสภาพการต้องทำงานแบบโดดเดี่ยว และสามารถแสวงหาความเชี่ยวชาญจากเพื่อนคนอื่นที่อยู่ในชุมชนวิชาชีพของตนได้แล้วก็ตาม แต่ความเป็นมืออาชีพของครูอาจไม่สามารถบรรลุได้ถ้าครูยังขาดการปรับปรุง และพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดเวลา ดังนั้น ความร่วมมือร่วมใจทางวิชาชีพต่อกันของครูจะก่อให้เกิดพลังในการร่วมวิเคราะห์ปัญหา และความต้องการอันซับซ้อนของผู้เรียนแต่ละคนได้ บรรยากาศแห่งความร่วมมือร่วมใจกันนี้จะช่วยเสริมการปฏิบัติงานประจำวันของครูแต่ละคนได้อย่างถาวร

5. ทำการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ด้านค่านิยม และปทัสถานร่วม (Shared values and norms) เมื่อบุคคลต่าง ๆ ในวิชาชีพทั้งครูผู้สอน ครูแนะแนว ครูนิเทศ และผู้บริหารมาร่วมกัน ในชุมชนแห่งวิชาชีพแล้ว ในประเด็นนี้ จะเห็นว่าการสร้างค่านิยมและปทัสถานร่วมกันของคนในวิชาชีพที่อยู่ในโรงเรียนแห่งการเรียนรู้ดังกล่าว ด้วยความเป็นมืออาชีพของบุคคลเหล่านี้จะพัฒนาสิ่งที่เรียกว่า อำนาจเชิงคุณธรรม (Moral authority) ขึ้น เป็นแนวทางของการอยู่ร่วมกันแทนที่การใช้อำนาจเชิงกฎหมายหรืออำนาจโดยตำแหน่ง (Position authority) ซึ่งไม่เหมาะสมกับชุมชนแห่งวิชาชีพ

ความจำเป็นต้องปรับโครงสร้างใหม่ของโรงเรียนแห่งการเรียนรู้ ให้สามารถรองรับการเกิดชุมชนแห่งวิชาชีพ เนื่องจากโรงเรียนส่วนใหญ่ถูกออกแบบโครงสร้างเป็นแบบราชการ (Bureaucratic organization) ที่มีสายงานบังคับบัญชาด้วยอำนาจโดยตำแหน่งที่ลดหลั่นตามลำดับลงมา กล่าวคือ มีกฎระเบียบ ข้อบังคับต่าง ๆ มากมายที่ต้องปฏิบัติตาม ซึ่งเป็นโครงสร้างที่มีลักษณะตั้งตัวและใช้ได้ดีในอดีตที่เป็นโลกยุคแห่งอุตสาหกรรม แต่กลับเป็นอุปสรรคสำคัญในโลกแห่งยุคเศรษฐกิจฐานความรู้ที่ต้องการมีโครงสร้างองค์การที่ยืดหยุ่นคล่องตัวได้สูง พร้อมทั้งจะรองรับต่อการเปลี่ยนแปลงใหม่ ๆ ที่เกิดขึ้นมากมายตลอดเวลา โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อความเป็นไปได้ของชุมชนแห่งวิชาชีพที่จะเกิดขึ้นในโรงเรียนนั้นได้ โครงสร้างองค์การของโรงเรียนแห่งการเรียนรู้จึงจำเป็นต้องได้รับการปรับปรุงแก้ไข (Louis et al, 1994) ได้แก่ ประเด็นต่อไปนี้

1. การกำหนดตารางเวลาว่างเพื่อการพบปะอภิปรายปัญหา (Time to meet and discuss) มีผลการวิจัยเรื่องการมีประสิทธิภาพของโรงเรียนและครูผู้สอน ชี้ชัดว่า การจัดสรรเวลาพิเศษเพื่อให้ครูได้ปรึกษาหารือระหว่างกันเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพราะปกติของการจัดชั่วโมงสอนเมื่อหมดการสอนแต่ละคาบเวลา ครูจะต้องเคลื่อนย้ายการสอนจากห้องหนึ่งไปอีกห้องหนึ่งตลอดเวลา จึงไม่มีโอกาสที่ครูจะได้พบปะเพื่อแสวงหาความร่วมมือทางวิชาชีพซึ่งกันและกันได้ ทั้งที่ครูเหล่านี้จำเป็นต้องร่วมกันพิจารณาหากกลยุทธ์ใหม่ ๆ ด้านการเรียนการสอนที่เหมาะสม ด้วยเหตุนี้ การจัดตารางเวลาที่ว่างตรงกันเพื่อให้ครูได้ปฏิสัมพันธ์จึงเป็นเงื่อนไขที่จำเป็นถ้าต้องการให้ความร่วมมือร่วมใจของครูเกิดขึ้น

2. การกำหนดขนาดของชั้นเรียน (Class size) มีผลงานวิจัยระบุว่า ถ้าจำนวนนักเรียนในชั้นเรียนน้อยลงได้เท่าไรก็ยิ่งเพิ่มประสิทธิผลของการเรียนรู้ยิ่งขึ้น ทั้งนี้ในห้องเรียนที่มีครูเพียงหนึ่งคนนั้น ครูสามารถที่จะดูแลนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพได้ในจำนวนที่จำกัด แม้ว่าจะมาสามารถกำหนดจำนวนนักเรียนที่เหมาะสมแน่นอน แต่การขยายจำนวนนักเรียนต่อชั้นมากขึ้นย่อมเพิ่มภาระและความยากลำบากแก่ครูที่จะดูแลช่วยเหลือนักเรียนได้อย่างทั่วถึง

การเพิ่มอำนาจความรับผิดชอบแก่ครู และการให้อิสระแก่โรงเรียน (Teacher empowerment and school autonomy) การเพิ่มอำนาจความรับผิดชอบแก่ครูเป็นปัจจัยที่จำเป็น เนื่องจากช่วยสร้างความรู้สึกมั่นใจต่อการปฏิบัติงานในชั้นเรียนที่ตนรับผิดชอบได้ดีขึ้น การเพิ่มอำนาจความรับผิดชอบแก่ครู ยังสอดคล้องกับแนวทางบริหารจัดการร่วม (Shared governance) ซึ่งเป็นคุณลักษณะหนึ่งที่เป็นของโรงเรียนแห่งการเรียนรู้ ในขณะที่เดียวกันโรงเรียนแต่ละแห่งของเขตพื้นที่การศึกษาก็ควรมีความอิสระ (Autonomy) อย่างพอเพียงที่จะจัดการกับปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นภายในโรงเรียนได้อย่างคล่องตัวและรวดเร็ว ด้วยเหตุนี้เขตพื้นที่การศึกษาจึงร่วมกับโรงเรียนต่าง ๆ ในการจัดทำวิสัยทัศน์ เป้าหมาย และวัตถุประสงค์รวมแบบกว้างของเขตพื้นที่การศึกษา จากนั้นจึงให้อิสระแต่ละโรงเรียนไปจัดทำรายละเอียดที่สอดคล้องกับบริบทของโรงเรียน และความต้องการของครูผู้สอน และผู้นำสถานศึกษาแต่ละแห่ง ที่จะริเริ่มสิ่งใหม่เพื่อเพิ่มประสิทธิผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียนของตน ในเรื่องนี้นักการศึกษาส่วนใหญ่เชื่อว่า ไม่มีวิธีสอนใดหรือวิธีบริหารจัดการใดที่ดีที่สุด แต่พบว่า จากการใช้เทคนิควิธีในการเสวนาใคร่ครวญ (Reflective dialogue) การทำงานแบบร่วมมือร่วมใจ (Collaboration) และการสร้างปทัสถานและค่านิยมร่วม (Shared norms and values) แล้วจะช่วยส่งเสริมความสามารถในการรับมอบอำนาจความรับผิดชอบของครูต่อการปฏิบัติงานได้ดีขึ้น เช่นเดียวกับการให้อิสระแก่นักเรียนหรือที่เรียกว่า “การบริหารจัดการ โรงเรียนเป็นฐานหรือ Site-based management” เพื่อความอิสระในการตัดสินใจต่าง ๆ ของโรงเรียนได้เองนั้น เป็นมาตรการที่ควรได้รับบุชชต์เงินในกรอบนโยบายของเขตพื้นที่การศึกษา ครั้งนี้มีได้หมายความว่า จะต้องให้อิสระแก่โรงเรียนและครูโดยสิ้นเชิง แต่ควรจะทำเป็นแนวปฏิบัติร่วมกันที่อยู่ภายใต้กรอบนโยบายรวมของเขตพื้นที่การศึกษา และขึ้นอยู่กับขีดระดับความสามารถของครูในแต่ละโรงเรียนที่จะสามารถสนองตอบและรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของนักเรียนได้ดีเพียงไรด้วย

เงื่อนไขด้านการปรับเปลี่ยนวัฒนธรรมองค์กร (Professional community culture) วัฒนธรรมองค์กรเป็นระบบความเชื่อที่สมาชิกขององค์กรยึดถือร่วมกัน ตัวอย่างเช่น ถ้าครูผู้สอนทุกคนและผู้นำของโรงเรียนมีความเชื่อว่า “มนุษย์ทุกคนมีศักยภาพเพียงพอที่จะเรียนรู้ได้” ความเชื่อเช่นนี้จะทำให้สมาชิกของโรงเรียนพยายามที่จะสร้างสภาพแวดล้อมและแสงสว่างวิธีการเรียนการสอนใหม่ ๆ อย่างหลากหลาย เพื่อให้ตอบสนองต่อนักเรียนแต่ละคนที่มีความแตกต่างกัน ให้สามารถเรียนรู้และพัฒนาศักยภาพของตนได้สูงสุด เป็นต้น ในชุมชนแห่งวิชาชีพก็เช่นกัน สมาชิกแต่ละคน

จะยึดเหนี่ยวต่อกันด้วยระบบค่านิยม ความเชื่อและปทัสถานร่วมกัน ให้เกิดการดำรงอยู่ของชุมชนแห่งวิชาชีพของตน อย่างไรก็ตาม มีวัฒนธรรมองค์การแบบเดิมหลายประการที่ควรได้รับการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้เหมาะสมต่อการเป็นชุมชนแห่งวิชาชีพ ได้แก่

1. ลดความเป็นองค์การที่ยึด “วัฒนธรรมแบบราชการ หรือ Bureaucratic culture” กฎระเบียบคำสั่งต่าง ๆ เป็นตัวในการปฏิบัติงาน การปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกผู้ปฏิบัติงานไปสู่การเน้น “วัฒนธรรมแบบกัลยาณมิตร วิชาการหรือ Collegial culture” ซึ่งเป็นวิธีปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกที่ยึดถือค่านิยมเชิงคุณธรรมจริยธรรม (Moral and ethical culture) เช่น การเอื้ออาทร ห่วงใยช่วยเหลือและร่วมมือกันในการปฏิบัติงาน และการดำเนินชีวิตประจำวันของสมาชิก เป็นต้น

2. สร้างเสริมวัฒนธรรมแห่ง “ความไว้วางใจ (Trust) และความนับถือ (Respect)” ในมวลหมู่สมาชิกของชมรมแห่งวิชาชีพ กล่าวคือ ความนับถือ หมายถึง การรู้จักให้เกียรติและยอมรับในความรู้ความสามารถและความเชี่ยวชาญของผู้อื่น ส่วนความไว้วางใจ หมายถึง ระดับคุณภาพของความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลของมวลสมาชิก ทั้งนี้ ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกเป็นผลที่มาจากการที่สมาชิกได้มีกิจกรรมการเสวนาอย่างใคร่ครวญ (Reflective dialogue) และการร่วมมือร่วมใจ (Collaboration) ระหว่างกัน

ดังนั้น การสร้างความไว้วางใจและความนับถือต่อการจึงเป็นปัจจัยพื้นฐานสำคัญต่อการสร้างสัมพันธ์ภาพอันดีระหว่างสมาชิก โดยแนวคิดดังกล่าวนี้สามารถขยายกรอบให้กว้างขวางออกไปจนครอบคลุมถึงผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholders) ทั้งหลาย เช่น ผู้บริหารสถานศึกษา ผู้ปกครอง ตลอดจนสมาชิกของหน่วยงานทั้งหลายที่เป็นชุมชนแวดล้อมของโรงเรียน เป็นต้น โดยที่บุคคลเหล่านี้ให้การยอมรับว่า การศึกษาและการเรียนรู้เป็นความรับผิดชอบร่วมของทุก ๆ คนในชุมชน

3. การสร้างวัฒนธรรมการใช้ทักษะด้านการคิดและใช้สติปัญญาเป็นฐาน (A cognitive skill bases) วิชาชีพครูเป็นวิชาชีพชั้นสูง (Profession) ที่ต้องใช้ความรู้ การคิดและการใช้สติปัญญาเป็นเครื่องมือสำคัญในการประกอบวิชาชีพ ครูผู้สอนจึงต้องเรียนรู้อยู่ตลอดเวลา ต้องเป็น Life - long learners และต้องเป็นผู้เรียนรู้ร่วมไปกับนักเรียนที่ตนทำการสอนด้วย เหตุนี้วัฒนธรรมเชิงความคิดของครูที่ต้องปรับปรุงใหม่ ก็คือ เปลี่ยนความเชื่อที่ว่า ตนเป็นผู้ทำการสอน (Teaching) ไปเป็นผู้เรียนรู้ (Learning) แทน จึงต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตนจากผู้ถ่ายทอดความรู้ไปเป็นผู้จัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่หลากหลายให้กับผู้เรียน พร้อมทั้งพยายามสร้างความตระหนัก ให้ผู้เรียนรู้จักรับผิดชอบในการเฝ้าหาความรู้ด้วยตนเองอยู่เนืองนิตย์เพื่อให้สามารถบรรลุเป้าหมายการเรียนรู้ของตน

4. สร้างวัฒนธรรมการชอบนิเริ่มสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ (Openness to innovation) ในชุมชนแห่งวิชาชีพ สมาชิกทุกคนต้องส่งเสริมสนับสนุนซึ่งกันและกันในการค้นคว้าและริเริ่มสิ่งใหม่ ๆ ให้เกิดขึ้น โดยเฉพาะต้องเป็นผู้สร้างองค์ความรู้ใหม่ (Knowledge creation) กล่าวคือ ครูผู้สอนจะต้องได้รับการสนับสนุนในการออกแบบการสอนใหม่ ๆ ที่เหมาะสมกับภาวะแวดล้อมที่ข้อมูลสารสนเทศ

เกิดขึ้นมากมายอย่างรวดเร็ว ต้องค้นหาว่าจะมีวิธีการเรียนรู้ได้ดีที่สุดในภาวะเช่นนี้ได้อย่างไร ข้อมูลสารสนเทศที่เกิดขึ้นมากมายจะส่งผลกระทบต่อหลักสูตร และความต้องการของผู้เรียนซึ่งเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาเช่นกันได้อย่างไร การที่จะทำให้สมาชิกเป็นผู้ริเริ่มสร้างสรรค์ใหม่ ๆ ได้นั้น ผู้นำองค์กรจำเป็นต้องสร้างวัฒนธรรมการกล้าเสี่ยง (Taking risks) ชอบการทดลอง (Experiment) เพื่อหาแนวทางปรับปรุงการเรียนรู้ของนักเรียน

ทั้งนี้สมาชิกของชุมชนแห่งวิชาชีพต้องถือว่าความผิดพลาดที่ได้จากการทดลอง คือ ความล้มเหลว แต่ต้องถือว่าข้อผิดพลาดที่ได้ดังกล่าวเป็นโอกาสที่จะได้เกิดการเรียนรู้ใหม่เพิ่มเติม และ “ถือว่าผิดเป็นครู” ไม่เป็นเรื่องที่ควรตำหนิ แต่เป็นเรื่องที่ควรสนับสนุนให้กำลังใจเพื่อจะได้ค้นหาคำตอบที่เหมาะสมต่อไป นอกจากนี้ควรปรับปรุงระบบเน้นกลางให้ความสำคัญความชอบแก่สมาชิกที่ชอบทดลองค้นคว้าหานวัตกรรมและริเริ่มสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ ให้แก่โรงเรียนอีกด้วย

5. ต้องได้รับการสนับสนุนอย่างจริงจังจากผู้นำ (Supportive leadership) การที่ครูผู้สอนและผู้นำสถานศึกษาได้ทำงานร่วมกันในชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพแล้ว ก็มีคำถามตามมาว่า แล้วจะเพิ่มจำนวนโรงเรียนที่มีชุมชนดังกล่าวให้มากขึ้นได้อย่างไร กระบวนทัศน์ทางการศึกษาที่เปลี่ยนแปลงไป บ่งชี้ว่า ทั้งบรรดาครูผู้สอนทั้งหลายและสาธารณชน จำเป็นต้องร่วมกันกำหนดบทบาทใหม่ที่เหมาะสมของครู โดยต้องทบทวนที่ต้องให้ครูใช้เวลาส่วนใหญ่ในแต่ละวันอยู่หน้าชั้นเรียน และอยู่กับนักเรียนตลอดเวลา นั่น ได้มีการศึกษาเปรียบเทียบเรื่อง การใช้เวลาของครูผู้สอนในประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก ปรากฏผลออกมาชัดเจนว่าในหลายประเทศ เช่น ในญี่ปุ่น พบว่า ครูมีชั่วโมงสอนน้อยลง และมีโอกาสได้ใช้เวลาที่เหลือส่วนใหญ่ไปกับการจัดทำแผนเตรียมการสอนการประชุมปรึกษาหารือกับเพื่อนร่วมงาน การให้คำปรึกษาและทำงานกับนักเรียนเป็นรายบุคคลและเยี่ยมชั้นเรียนเพื่อสังเกต การเรียนการสอน และการได้ใช้เวลาไปเพื่อกิจกรรมต่าง ๆ ด้านการพัฒนาวิชาชีพของครูมากขึ้น (Darling Hammond, 1994 : 46) เป็นต้น

การที่จะให้การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเกิดขึ้นได้นั้น จำเป็นต้องสร้างความตระหนัก และให้มุมมองใหม่ต่อสาธารณชน และวงการวิชาชีพครูที่ต้องเน้นและเห็นคุณค่าของความจำเป็นต้องพัฒนาครูให้มีความเป็นมืออาชีพยิ่งขึ้น ถ้าหากต้องการคุณภาพการศึกษาของนักเรียน ดังที่มีผู้กล่าวว่า “ครูต้องเป็นบุคคลแรกที่ต้องเป็นนักเรียน (Teacher are the first Learners) โดยผ่านกระบวนการมีส่วนร่วมในชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ซึ่งจะส่งผลให้การปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพมากขึ้น และช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักเรียนสูงตามไปด้วย นั่นคือความปรารถนาใฝ่ฝันของบุคคลฝ่ายที่มีโอกาสปฏิเสธได้

กระบวนการดำเนินการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ

กระบวนการดำเนินการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (Professional Learning Community : PLC) เป็นกระบวนการสร้างการเปลี่ยนแปลงโดยเรียนรู้จากการปฏิบัติงานของ

กลุ่มบุคคลที่มารวมตัวกันเพื่อทำงานร่วมกันและสนับสนุนซึ่งกันและกัน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียน ร่วมกันวางเป้าหมายการเรียนรู้ของผู้เรียนและตรวจสอบ สะท้อนผลการปฏิบัติงาน ทั้งในส่วนบุคคลและผลที่เกิดขึ้นโดยรวมผ่านกระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การวิพากษ์วิจารณ์ การทำงานร่วมกัน การร่วมมือร่วมพลังโดยมุ่งเน้นและส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้อย่างเป็นองค์รวมโดยมี การดำเนินการอย่างน้อย 5 ประการดังนี้ (กลุ่มนิเทศติดตามและประเมินผลการจัดการศึกษา, 2562 : 1)

1. มีเป้าหมายร่วมกันในการจัดการเรียนรู้/การพัฒนาผู้เรียนให้พัฒนาอย่างเต็มศักยภาพ
2. มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้จากหน่วยงาน/สถานการณ์จริงของชั้นเรียน
3. ทุกฝ่ายเกี่ยวข้องร่วมเรียนรู้และ รวมพลัง/หนุนเสริมให้เกิดการสร้างความปลอดภัยตามเป้าหมาย
4. มีการวิพากษ์ สะท้อนผลการทำงานพัฒนาผู้เรียน
5. มีการสร้าง HOPE ให้ทีมงาน ประกอบด้วย 1) honesty & humanity เป็นการยึดข้อมูลจริงที่เกิดขึ้นและให้การเคารพกันอย่างจริงจัง 2) option & openness เป็นการเลือกสรรสิ่งที่ดีที่สุดให้ผู้เรียนและพร้อมเปิดเผย/เปิดใจเรียนรู้จากผู้อื่น 3) patience & persistence เป็นการพัฒนาความอดทนและความมุ่งมั่นทุ่มเท พยายามจนเกิดผลชัดเจน 4) efficacy & enthusiasm เป็นการสร้างความเชื่อมั่นในผลของวิธีการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนว่าจะทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ และกระตือรือร้นที่จะพัฒนาตนเองอย่างเต็มที่

ชูชาติ พ่วงสมจิตร (2560 : 39) กล่าวถึง การนำ PLC มาใช้ในสถานศึกษา มีกระบวนการในการดำเนินการที่เรียกว่า PAOR ได้แก่ ขั้นวางแผน (Planning) ขั้นลงมือปฏิบัติ (Action) ขั้นสังเกตผลการปฏิบัติ (Observation) และขั้นสะท้อนผล (Reflection) มาเป็นกรอบในการดำเนินงานได้ โดยรายละเอียดดังนี้

1. ขั้นวางแผน (Planning) มีขั้นตอนสำคัญ 2 ขั้นตอน คือ
 - 1.1 การสร้างวิสัยทัศน์ พันธกิจและเป้าหมายร่วม เป็นขั้นตอนที่ผู้บริหาร ครูในโรงเรียน พุดคุย แลกเปลี่ยนประสบการณ์ เพื่อให้เห็นปัญหา ความต้องการ ความพร้อมในการดำเนินการ ซึ่งนำไปสู่การสร้างวิสัยทัศน์ พันธกิจ และเป้าหมายร่วมกัน ซึ่งขั้นตอนนี้จะช่วยให้สมาชิกของชุมชนมีส่วนร่วมในการกำหนดเป้าหมาย ก่อให้เกิดการยอมรับ เข้าใจในสภาพการณ์และเกิดสัมพันธ์ภาพที่ดีต่อกัน
 - 1.2 การวางแผนพัฒนา เป็นขั้นตอนที่สมาชิกทุกคนร่วมกันถกแถลง ให้เหตุผลว่ากลุ่มควรมุ่งเป้าการทำ PLC ไปที่เรื่องใดปัญหาใด หรือนวัตกรรมใด โดยขั้นตอนนี้ กลุ่มต้องประคับประคองให้การทำ PLC เป็นกิจกรรมพัฒนาครูที่มุ่งสู่เป้าหมายสุดท้าย คือการพัฒนาผู้เรียน

เป็นหลัก และเมื่อได้ประเด็นในการทำ PLC สำหรับรอบนี้แล้ว กลุ่มจึงช่วยกันวางแผนงานโดยละเอียดว่ากลุ่มจะดำเนินการอย่างไร จะแลกเปลี่ยนเรียนรู้กันอย่างไร จะสร้างเครือข่ายอย่างไร ช่วงเวลาที่เหมาะสมในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ควรเป็นช่วงใด นวัตกรรมที่ใช้ควรเป็นอะไร และทรัพยากรที่ต้องการคือ อะไรบ้าง

2. ขั้นลงมือปฏิบัติ (Action) เป็นขั้นตอนที่กลุ่มทำกิจกรรมตามแผนที่วางไว้ ที่สำคัญคือการมาพบกันตามเวลาที่กำหนด นำประสบการณ์ของแต่ละคนมาแลกเปลี่ยนกัน ทำให้สมาชิกแต่ละคนได้เล่าความประทับใจ ปัญหา ความภาคภูมิใจ แนวปฏิบัติที่ดี แนวปฏิบัติที่ไม่ประสบความสำเร็จ ฯลฯ ให้สมาชิกได้รับทราบ ทำให้แต่ละคนไม่โดดเดี่ยวและสามารถเลือกแนวที่ดีของเพื่อนไป ประยุกต์ใช้ในงานของตนเองได้

3. ขั้นสังเกตผลการปฏิบัติงาน (Observation) เมื่อการดำเนินงานผ่านไปประยะหนึ่ง สมาชิกแต่ละคนนำผลการปฏิบัติมาเสนอในวงสนทนาโดยเทียบกับเป้าหมายที่ตั้งไว้ว่า สิ่งใดบ้างที่ทำได้ สิ่งใดบ้างที่มีปัญหา ซึ่งขั้นนี้นิยมใช้การทบทวนระหว่างปฏิบัติงาน ที่เรียกว่า AAR (After Action Review) เป็นเครื่องมือในการสังเกตผลการปฏิบัติงาน

4. ขั้นสะท้อนผล (Reflection) เป็นขั้นของการสะท้อนผลการพัฒนาความรู้ความสามารถของครูผ่านผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ได้แก่ ตัวครูที่เป็นสมาชิกของชุมชน นักเรียน ผู้บริหาร ผู้ปกครอง กรรมการสถานศึกษาฯ เป็นต้น ซึ่งผลที่ได้คือข้อมูลย้อนกลับที่สมาชิกลำเอียงนำมาใช้ปรับปรุงการดำเนินงานให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นได้ต่อไป

ชวลิต ชูกำแหง (2560 : 2-3) กล่าวถึง กระบวนการเริ่มต้นในการทำ PLC (Professional Learning Community) ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ไว้ดังนี้

1. การมีเป้าหมายหรือฉันทะร่วมกันในด้านการเรียนการสอน ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นสำคัญของการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ของครู โดยผู้บริหารโรงเรียนจะต้องมีบทบาทสำคัญในการให้ครูทั้งโรงเรียน ร่วมทบทวนและกำหนดทิศทางหรือเป้าหมายอย่างแท้จริง ซึ่งสิ่งสำคัญของการเริ่มต้น PLC เน้นที่การเรียนรู้ของเด็กเป็นหลัก

2. การแสวงหาแนวทางแก้ปัญหาร่วมกัน ซึ่งเริ่มต้นจากผู้บริหารและครูในโรงเรียน ร่วมแลกเปลี่ยนเรียนรู้จากเป้าหมายขององค์กรโดยนำประสบการณ์และความรู้จากการปฏิบัติหรือความรู้ ที่ฝังอยู่จากการทำงานของแต่ละคน ถ่ายทอดและบูรณาการร่วมกันทั้งองค์กรและนำไปสู่การปฏิบัติที่ชัดเจน และถ้าการแก้ปัญหามีบางเรื่องที่ยังไม่สามารถคลี่คลายอุปสรรคได้ดีจำเป็นต้องมีผู้ชี้แนะที่เป็นไปตามความต้องการของครู โดยการชี้แนะนั้นต้องสอดคล้องกับบริบทของพื้นที่อย่างแท้จริง

3. ทบทวนผลการปฏิบัติที่ได้ร่วมกันวางแผนพัฒนาการสอนอย่างสม่ำเสมอ เมื่อครูได้ร่วมทบทวนวิธีที่จะปฏิบัติร่วมกันก่อนไปสอนจริง (Before Action Review : BAR) ในวง PLC แล้วมี

ความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องนำผลปฏิบัติเหล่านั้นมาทบทวนถึงผลที่เกิดขึ้น สิ่งที่ได้เห็นและเรียนรู้คืออะไร หรือเรียกกิจกรรมนี้ว่า การทบทวนหลังจากได้ปฏิบัติ (After Action Review : AAR) โดยในวง AAR จะเป็นวงที่ทบทวนการปฏิบัติ โดยบอกเล่าถึงสิ่งที่ทำและสิ่งที่ได้เรียนรู้ ส่วนเพื่อนครูท่านอื่นก็ได้ แลกเปลี่ยนเรียนรู้ในสิ่งที่เห็น และสิ่งที่ได้เรียนรู้จากเพื่อนครู วงนี้จึงเป็นวงที่ทำอย่างต่อเนื่อง สม่่าเสมอด้วยบรรยากาศที่ไม่เป็นทางการ

4. ร่วมเรียนรู้จากการปฏิบัติจริงของเพื่อนร่วมวิชาชีพ เมื่อมีเป้าหมายร่วมกันของครู การเชื่อใจต่อการมีสัมพันธภาพที่ดีในวงสนทนา กิจกรรมทั้งหลายในวง PLC อาจหมายรวมถึง การสังเกตการสอนของเพื่อนครู การนำเสนออธิบายในวง PLC การสร้างแรงบันดาลใจจากผู้ประสบความสำเร็จ การสร้างความมั่นใจจากสิ่งที่ปฏิบัตินำไปสู่ทฤษฎี หรือการสร้างเครือข่ายกับครูต่างโรงเรียน ที่มีเป้าหมายเดียวกัน กิจกรรมทั้งหลายล้วนมีเป้าหมายสำคัญ เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนของครู ให้ผู้เรียนอย่างแท้จริง

5. เผยแพร่สู่สาธารณะและสร้างเครือข่าย เมื่อกระบวนการในการพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กมีความสำเร็จ วิธีที่จะก่อให้เกิดความยั่งยืน และแพร่ขยาย คือการนำเรื่องราวหรือกลไกนั้นสู่สาธารณชน เพื่อเปิดให้ชุมชนอื่นได้มาศึกษาและแลกเปลี่ยนร่วมกัน การสร้างคู่คิดของชุมชน (Community Buddy) ข้อสำคัญการเปิดกว้างสู่สาธารณะ คือการใช้พื้นที่ของโรงเรียนเป็นแหล่งเรียนรู้และแลกเปลี่ยน ในเวลาที่ไม่กระทบต่อการจัดกิจกรรมปกติของครู ซึ่งจะทำให้องค์กรมีความยั่งยืน และพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

บุญชู บุญลิขิตศิริ (2553 : 24-26) ได้กล่าวถึง ขั้นตอนของการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้ ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. การแบ่งปันความรู้ที่เป็นนัย (Sharing Tacit Knowledge) ความรู้ที่เป็นนัยถูกแบ่งปันผ่านกระบวนการแลกเปลี่ยนความรู้ (Socialization) ของทีมโครงการหรือที่เรียกว่าชุมชนขนาดเล็กของความรู้ (Micro community of Knowledge) การแลกเปลี่ยนความรู้ (Socialization) หมายถึง การที่สมาชิกของชุมชนไม่เพียงแต่เข้าใจความหมายของสถานการณ์แบ่งปันซึ่งกันและกัน แต่ก็ยังเห็นด้วยกับความหมายทั่วไป และพิสูจน์ความเชื่อที่แท้จริงเกี่ยวกับว่าจะปฏิบัติในสถานการณ์นั้นได้อย่างไร เนื่องจากความรู้ที่เป็นนัยเกี่ยวข้องกับความรู้สึก ประสบการณ์ของบุคคล และกระบวนการทั้งหมด ดังนั้นแนวทางแบ่งปันความรู้ คือ

1.1 การสังเกตโดยตรง (Direct Observation) สมาชิกสังเกตงานที่อยู่ใต้มือและทักษะของผู้อื่นในการแก้ปัญหา ผู้สังเกตจะแบ่งปันความเชื่อเกี่ยวกับงานที่ปฏิบัติและไม่ได้ปฏิบัติ ดังนั้นจึงเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพของสมาชิกในการปฏิบัติในสถานการณ์เดียวกัน

1.2 การสังเกตโดยตรงและการบรรยาย (Direct Observation and Narration) สมาชิกสังเกตงานที่อยู่ในมือและได้รับคำแนะนำเพิ่มเติมจากสมาชิกอื่นที่เกี่ยวกับกระบวนการของการแก้ปัญหาที่บ่อยครั้งในรูปแบบของการพรรณนาเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เหมือนกัน

1.3 การเลียนแบบ (Imitation) สมาชิกพยายามที่จะเลียนแบบงานโดยอยู่บนพื้นฐานของการสังเกตโดยตรงของบุคคลอื่น

1.4 การทดลองและการเปรียบเทียบ (Experimentation and Comparison) สมาชิกทดลองใช้สถานการณ์หลายๆ แบบ และสังเกตผู้เชี่ยวชาญในที่ทำงาน เปรียบเทียบประสิทธิภาพของคนที่มีประสบการณ์น้อย

1.5 การปฏิบัติร่วมกัน (Joint Execution) สมาชิกชุมชนร่วมกันในการแก้ไขงาน และผู้ที่มีประสบการณ์มากจะให้คำแนะนำและแนวคิดเกี่ยวกับการที่จะปรับปรุงประสิทธิภาพของคนที่มีประสบการณ์น้อย

2. การสร้างแนวคิด (Creating Concept) ซึ่งจัดอยู่ในกระบวนการสกัดความรู้จากบุคคล (Externalization) ในขั้นตอนนี้ชุมชนพยายามที่จะทำความรู้ของพวกเขาให้เป็นความรู้ที่ชัดเจน กระบวนการในการสร้างแนวคิดใหม่ๆ ภาษาที่เป็นรูปร่างจะใช้การอุปมาและเปรียบเทียบ ซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับการสร้างแนวคิด การอุปมาเป็นชนิดหนึ่งของสื่อแนวคิดที่ใช้ได้สะดวกในการทำแนวคิดและการสื่อสาร

3. การพิสูจน์ความถูกต้องของแนวคิด (Justifying Concepts) ซึ่งจัดอยู่ในกระบวนการของการสกัดความรู้จากบุคคล (Externalization) หลังจากแนวคิดถูกสร้างขึ้นมาแล้วก็จำเป็นที่จะต้องมีการประเมินแนวคิดนั้น ชุมชนจะต้องนำเสนอแนวคิดของชุมชนและเปิดการสนทนาเกี่ยวกับแนวคิด ก่อนที่จะมีการพิสูจน์แนวคิด ชุมชน และผู้มีส่วนร่วมอื่น ๆ จำเป็นต้องเห็นด้วยกับเงื่อนไขแนวคิดจะถูกทบทวนในด้านผลกระทบที่มีต่อกลยุทธ์ความก้าวหน้าขององค์กร ผู้มีส่วนร่วมในการพิสูจน์แนวคิด จะต้องเชื่อว่าความรู้ถูกสร้างเพื่อที่จะสร้างประสิทธิภาพ กระบวนการตรวจสอบความถูกต้องเป็นสิ่งจำเป็น เพราะจะช่วยในการตัดสินใจว่าความรู้ใหม่นั้นจะถูกปฏิเสธถ้าไม่ตรงกับปัญหาหรือจะต้องนำกลับไปทบทวนใหม่ หรือเป็นความรู้ที่เหมาะสมที่ได้พิสูจน์ว่ามีความน่าเชื่อถือได้

4. การสร้างต้นแบบ (Building a Prototype) ซึ่งจัดอยู่ในกระบวนการของการจัดระบบความรู้ (Combination) ต้นแบบเป็นรูปแบบที่จับต้องได้ของแนวคิด และเกิดขึ้นจากการรวบรวมแนวคิดผลิตภัณฑ์ องค์ประกอบ และขั้นตอนที่เกิดขึ้นอยู่แล้วด้วยแนวคิดใหม่

5. การดึงดูความรู้ไปใช้ (Cross-Leveling Knowledge) ซึ่งจัดอยู่ในกระบวนการดึงความรู้ไปใช้ (Internalization) ผลลัพธ์ที่ได้จากขั้นตอนทั้ง 4 ขั้นตอน จะอยู่ในรูปของนวัตกรรมหรือความรู้เดิม กลยุทธ์ความก้าวหน้าขององค์กรสามารถยกระดับของความรู้ตลอดทั้งองค์กร

บุญชัย ตั้งอุทัยสุข (2561) กล่าวว่า รูปแบบชุมชนแห่งการเรียนรู้ หมายถึง รูปแบบของ กระบวนการการรวมตัว ร่วมใจ ร่วมทำ และร่วมเรียนรู้ ร่วมกันของครู ผู้บริหาร และผู้เรียน โดย ผู้บริหารเป็นผู้ดูแลสนับสนุน ครูเป็นผู้นำร่วมกันบนพื้นฐาน วัฒนธรรมความสัมพันธ์แบบกัลยาณมิตร มีวิสัยทัศน์ คุณค่า เป้าหมาย และภารกิจร่วมกัน โดยทำงานร่วมกันเป็นทีม เรียนรู้ที่ครูเป็นผู้นำร่วมกัน และผู้บริหารแบบผู้ดูแลสนับสนุนสู่การเรียนรู้และพัฒนาวิชาชีพ เปลี่ยนแปลงคุณภาพตนเองสู่ คุณภาพการจัดการเรียนรู้ที่เน้นความสำเร็จหรือประสิทธิผลของผู้เรียนเป็นสำคัญ มี 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. การวางแผน หมายถึง การประชุมวางแผนในการกำหนดค่านิยม พันธกิจและวิสัยทัศน์ เป้าหมาย มีข้อตกลงร่วมกัน มีคู่มือ แผนงาน โครงการ เพื่อเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพนำสู่การปฏิบัติ

2. การดำเนินการ หมายถึง การดำเนินการกำหนดแผนงาน ปฏิทินการทำงาน กำหนด บทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบปฏิบัติการสอน ร่วมกันสะท้อนผลการปฏิบัติงานอย่างสร้างสรรค์ จัดระบบ ข้อมูลสารสนเทศเพื่อการบริหารและการจัดการศึกษาที่มีความถูกต้องชัดเจนตรงตามความต้องการใน การใช้งานอย่างต่อเนื่องและยั่งยืนทางวิชาชีพ

3. การประสานเสริมพลัง หมายถึง การส่งเสริม สนับสนุนบุคลากรในโรงเรียนร่วมกัน วิเคราะห์สภาพการจัดการเรียนการสอนและร่วมกันแก้ไขปัญหา ร่วมกันประเมินผลการปฏิบัติงาน สร้างเครือข่ายชุมชนแห่งการเรียนรู้ สู่สังคม ชุมชน มีบรรยากาศความเป็นกัลยาณมิตร มีการเสริมสร้าง พลังเชิงบวกซึ่งกันและกัน

4. การนิเทศติดตาม หมายถึง การจัดระบบการนิเทศภายใน ให้คำแนะนำ ดูแล ช่วยเหลือเพื่อนร่วมงานโดยยึดหลักการทำงานร่วมกัน มีภาวะการณเป็นผู้นำร่วมกัน เป็นทั้งผู้นำและผู้ตาม ในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้เคารพซึ่งกันและกัน

5. การสะท้อนผล หมายถึง การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์ทางวิชาชีพเป็นประจำ และต่อเนื่อง ด้วยวิธีการที่หลากหลาย นำผลการปฏิบัติงานไปปรับปรุงและพัฒนา

ปาริชาติ วลัยเสถียร และคณะ (2546 : 15) ได้กล่าวถึงสาระสำคัญของกระบวนการ เรียนรู้ของชุมชนออกเป็น 3 ประเด็น คือ

1. ด้านการเรียนรู้ ควรมีลักษณะเรียนรู้ตลอดชีวิต โดยมีการเรียนรู้ เพื่อทำ เพื่อเป็น เพื่ออยู่ ร่วมกัน ซึ่งผู้เรียนรู้ควรมีวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ เรียนรู้เพื่อตนเอง เรียนรู้เพื่อสิ่งนอกตัว ที่สัมพันธ์กับตัวเอง ทั้งใกล้และไกล และเรียนรู้เพื่อปฏิสัมพันธ์กับสิ่งนอกตัว

2. ด้านปฏิบัติ เมื่อมีการเรียนรู้เกิดความรู้แก่ผู้เรียน โดยนำความรู้มาปฏิบัติผ่าน ช่องทางต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นพิธีกรรม ประเพณี ค่านิยมบุคคล วัฒนธรรมท้องถิ่น วิถีชีวิต มีการเรียนรู้อ การปฏิบัติ แบบเดียวกันและมีกระบวนการแลกเปลี่ยนกับผู้อื่นที่มีมุมมองแตกต่างกันออกไป

3. การนำไปสู่การเปลี่ยนแปลง กระบวนการเรียนรู้ดังกล่าวก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่องและค่อนข้างถาวรในเรื่องของความรู้ ทักษะ และทักษะ

มิ่งขวัญ คงเจริญ (2553 : 22-23) ได้แสดงความเห็นเกี่ยวกับรูปแบบและกระบวนการเพื่อเสริมสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. ต้องร่วมกับชุมชนค้นหาความรู้/ภูมิปัญญาที่มีอยู่ในชุมชน แล้วนำมาพัฒนาให้เกิดประโยชน์ ให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกัน หน้าที่ของการศึกษาปัจจุบันคือ การสร้าง การเพิ่มผลผลิต (Productivity)

2. ความร่วมมือกับชุมชนต้องมีรูปธรรม เป็นโครงสร้างพอสมควร มีการแลกเปลี่ยนการแบ่งปันความรู้ (Commitment) ร่วมกันแต่หน่วยงานร่วมมือกัน โดยไม่ทิ้งเอกลักษณ์ของตน ในขณะที่เดียวกันก็สามารถเป็นเครือข่ายด้วยกันได้

3. ต้องกำหนดกรอบหรือทิศทางในการพัฒนาให้ชัดเจน ให้รู้ว่าเราจะพัฒนาสังคมแห่งการเรียนรู้ไปสู่เป้าหมายใด

4. เนื่องจากแต่ละชุมชนมีความแตกต่างกัน การสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ จึงมีลีลาแตกต่างกัน

5. การสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ อาจจะต้องประกอบด้วย

5.1 ต้องมีทีมทำ (แกนนำ - ขาประจำ - ขาจร)

5.2 มีแก่นของเรื่อง (Theme) หรือขอบเขตของความรู้ (Domain) ที่จะเรียนรู้

5.3 มีผู้ทำหน้าที่กระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้

5.4 มีช่องทางที่จะเรียนรู้

5.5 อาจจะเป็นชุมชนที่มีความสนใจร่วมกัน/เป็นกลุ่ม มิใช่เฉพาะพื้นที่การปกครอง

6. นักการศึกษาต้องเป็นผู้กระตุ้นให้คนรักการเรียนรู้โดยต้องสร้างช่องทางให้คนสามารถเข้าถึงความรู้ได้อย่างสะดวกพอสมควร

7. นักการศึกษาต้องเปิดโลกทัศน์ให้กว้าง เปิดตัวให้กับหน่วยงานต่างๆ รู้จักและยอมรับมากขึ้น

เยาวลักษณ์ พิพัฒน์จำเริญกุล (2554 : 14) กล่าวถึง กระบวนการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้ ประกอบด้วยขั้นตอนต่าง ๆ 6 ขั้นตอน คือ

1. ตระหนักในปัญหา หมายถึง เข้าใจว่าเรื่องใดเป็นปัญหาที่ต้องการแก้ไข

2. การหาทางเลือกที่หลากหลาย หมายถึง การกำหนดทางเลือกในการแก้ปัญหา

3. กำหนดทางเลือกที่เหมาะสม หมายถึง การตัดสินใจเลือกทางเลือกที่คาดว่าจะแก้ปัญหา

4. การเรียนรู้ปฏิบัติการ หมายถึง การดำเนินการตามทางเลือก

5. การปรับปรุงแก้ไข หมายถึง การรวบรวมข้อมูล และปรับปรุงแก้ไข

6. การประเมินผล หมายถึง การสรุปผลการปฏิบัติการ

กระบวนการดำเนินการของชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (Professional Learning Community : PLC) เพื่อเสริมสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ สามารถดำเนินการสร้างทีมเพื่อวางแผน การลงมือปฏิบัติ การสะท้อนความคิดจากผลการปฏิบัติ การประเมินผลการปฏิบัติ และการสร้างเครือข่ายในการพัฒนาต่อไป

การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

ความหมายของการสื่อสาร

การสื่อสารภาษาอังกฤษนั้น การพูดเป็นทักษะที่จำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้พูดจะต้องใช้ความสามารถทางด้านภาษาหลายด้านประกอบกัน เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจโดยจะต้องถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดออกมาเป็นคำพูดเพื่อให้ผู้ฟังสามารถฟังอย่างเข้าใจ มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายเกี่ยวกับการสื่อสารไว้ดังนี้

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540 : 167) ได้ให้ความหมายไว้ว่า เป็นการพูดเพื่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ความเข้าใจให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด โดยใช้กลวิธีในการพูดที่ทำให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพ

ชัยยา เปรมภักดิ์ (2543 : 118) กล่าวว่า เป็นการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ข่าวสารโดยใช้ถ้อยคำ น้ำเสียงหรือกิริยาอาการ โดยผู้พูดจะต้องมีความรู้ในเรื่องเสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์ รวมถึงวัฒนธรรม ผู้พูดจะต้องใช้วิธีการพูดที่ทำให้การสื่อสารเกิดประสิทธิภาพ

อวยชัย ผกามาศ (2542 : 1-2) กล่าวว่าเป็นการสื่อสารทางความคิด ประสบการณ์และความต้องการของผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง เพื่อสื่อความหมายให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจ โดยใช้ น้ำเสียง ภาษา และ กิริยาท่าทางอย่างมีประสิทธิภาพและถูกต้องตามจรรยาบรรณและประเพณีนิยมของ สังคมให้ผู้ฟังรับรู้และเกิดการตอบสนอง

สรุปได้ว่าการสื่อสาร หมายถึง การใช้ความสามารถด้านภาษาในการแลกเปลี่ยนข่าวสาร ข้อมูลระหว่างบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป การสื่อสารให้มีประสิทธิภาพเน้นผู้พูดจะต้องเลือกใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง รวมถึงพฤติกรรมอย่างเหมาะสมถูกต้องกับโอกาสและมารยาทในการพูดที่ถูกต้องตามวัฒนธรรมและประเพณีของสังคม

แนวคิดการสอนการสื่อสารภาษาอังกฤษ

นักการศึกษาทั้งไทยและต่างประเทศหลายท่านได้ให้ความหมายเกี่ยวกับการสอนการสื่อสาร ไว้ดังนี้

อลไรท์ (Alwright, 1987 : 231) ได้แสดงความคิดเห็นไว้ว่าถ้าจุดมุ่งหมายสำคัญ ในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร คือการให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารได้ ผู้สอน ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในแบบต่าง ๆ ในช่วงการเรียนภาษาให้มากที่สุด

บรัมฟิท (Brumfit, 2532 : 58) กล่าวว่า การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจะ คำนึงถึงความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) มากกว่าความถูกต้องของภาษา (Accuracy)

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540 : 34) ให้ความหมายไว้ว่า เป็นการเรียนการสอนที่ไม่ได้ให้ ผู้เรียนเรียนรู้เฉพาะรูปแบบหรือโครงสร้างทางภาษาเท่านั้น แต่เป็นการมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถ นำความรู้ไปใช้ได้จริงตามสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน

สมยศ เม่นแยม (2543 : 26) ได้กล่าวว่าการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นการสอนที่เน้น การใช้ภาษาของผู้เรียนเป็นหลักโดยอาศัยหลักการของภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistics) ซึ่ง ว่าด้วย เนื้อบริบท (Context) ภาษาและวัฒนธรรมที่แตกต่างกันในแต่ละชุมชนอาจมีการใช้ภาษาที่แตกต่าง กันไปตามสภาพแวดล้อม

กระทรวงศึกษาธิการ (2544 : 132) ได้กล่าวว่าการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษา เพื่อการสื่อสารเป็นการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ จัดลำดับ การเรียนรู้เป็นขั้นตอนตามกระบวนการใช้ความคิดของผู้เรียน โดยเริ่มจากการฟังไปสู่การพูด การอ่าน การจับใจความสำคัญ ทำความเข้าใจ จดจำแล้วนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้

จากแนวคิดของการสอนการสื่อสาร มีเป้าหมายให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสาร ได้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งเป็นหลักการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นผู้เรียน เป็น สำคัญ วิธีการสอนภาษาจะเน้นพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในการใช้ภาษาที่ใกล้เคียงกับ สถานการณ์ที่เป็นจริงมากที่สุดแม้จะให้ความสำคัญแก่ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) แต่ไม่ได้ละเลยเรื่องความถูกต้องของภาษา (Accuracy)

หลักการในการสอนการสื่อสาร

ลักษณะเด่นของแนวคิดการสอนการสื่อสารคือ การส่งเสริมและพัฒนาความสามารถ ของผู้เรียน คือ การนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ดังนั้นผู้สอนจึงควรมีแนวทางใน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว ซึ่งมีนักการศึกษาหลายท่าน ได้เสนอแนะหลักในการสอนการสื่อสารไว้ดังนี้

มอลโรว์ (Morrow, 1981 : 59-66) กล่าวถึงหลักในการสอนการสื่อสาร ไว้ดังนี้

1. ต้องให้ผู้เรียนรู้ว่ากำลังทำอะไร เพื่ออะไร ให้ผู้เรียนรู้จุดมุ่งหมายของการเรียนและ ฝึกใช้ภาษาว่าเมื่อจบแล้วจะสามารถนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารได้อย่างไร
2. การสอนภาษาโดยแยกภาษาออกเป็นส่วนๆ ไม่ช่วยให้ผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ได้ดีเท่ากับการสอนในลักษณะบูรณาการในชีวิตประจำวัน การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารต้องใช้หลายทักษะ

รวมกัน และบางครั้งก็ต้องอาศัยการทำทางประกอบ ดังนั้นผู้เรียนภาษาก็ควรจะได้ทำพฤติกรรมเช่นเดียวกับในชีวิตจริงผู้เรียนควรจะได้ฝึกและใช้ภาษาในลักษณะของทักษะรวมทั้งแต่เริ่มต้น

3. ต้องให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการใช้ภาษาที่มีลักษณะใกล้เคียงกับในชีวิตประจำวัน ให้มากที่สุดเพื่อให้ผู้เรียนนำภาษาไปใช้ได้จริงและควรให้ผู้เรียนมีโอกาสเลือกใช้ข้อความที่เหมาะสมกับบทบาทและสถานการณ์ด้วย โดยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ความหมายของสำนวนภาษาในรูปแบบต่างๆ

4. ต้องให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกใช้ภาษาในกิจกรรมต่างๆ ให้มากที่สุด เช่น การแสดงบทบาทสมมติ (Role Play) การแก้ปัญหา (Problem Solving) ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้ล้วนเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารของผู้เรียน

5. ผู้เรียนต้องไม่กลัวว่าจะใช้ภาษาผิด แนวการสอนการสอนการสื่อสารให้มีความสำคัญกับการใช้ภาษา (Use) มากกว่าวิธีการใช้ภาษา (Usage) ผู้สอนจึงไม่ควรแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนทุกครั้ง ควรแก้ไขเฉพาะที่จำเป็นเท่านั้น เพราะการแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนอาจทำให้ผู้เรียนขาดความมั่นใจและไม่กล้าใช้ภาษาในการทำกิจกรรมต่างๆ นอกจากนี้ การสอนการสื่อสารควรให้ความสำคัญในเรื่องความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) เป็นอันดับแรก ซึ่งภาษาที่ใช้อาจไม่ถูกต้องนักแต่สามารถที่จะสื่อความได้ ส่วนความถูกต้องของการใช้ภาษา (Accuracy) ก็ควรคำนึงถึงเช่นกัน

ฟินอคเคียโร และโบโนมี (Finocchiaro & Bonome, 1973 : 24-25) ได้กล่าวถึงแนวทางการจัดการเรียนการสอนการสื่อสารไว้ ดังนี้

1. ผู้เรียนควรจะได้รับฝึกฝนความรู้ในด้านต่างๆ ตั้งแต่เริ่มเรียนผู้สอนควรแสดงให้ผู้เรียนเห็นว่ารูปแบบภาษาที่สอนเน้นจะใช้ในสถานการณ์ที่มีความหมายและสามารถนำความรู้นั้นไปสื่อสารได้จริง ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนภาษามากขึ้น

2. การให้ความรู้ด้านความสามารถในการสื่อสาร รวมถึงกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ทางภาษา ผู้สอนควรจัดให้พอเพียงที่ผู้เรียนจะสามารถนำภาษานั้นไปใช้สื่อสารได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

3. การจัดกิจกรรมการเรียน ผู้สอนควรจัดกิจกรรมที่มีความหมายและสภาพใกล้เคียงกับในชีวิตจริงให้มากที่สุด

พิตรวัลย์ โกวิทวที (2550 : 25-26) ได้ให้แนวคิดการสอนการสื่อสารไว้ ดังนี้

1. เป็นการสอนให้ผู้เรียนมีความสามารถใช้ภาษาได้อย่างแท้จริง ไม่ว่าจะให้สถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลอง ปริมาณเนื้อหาที่ผู้เรียนเรียนไม่สำคัญเท่ากับความสามารถในการใช้ภาษาให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีเห็นคุณค่าของการเรียนภาษาอังกฤษ กิจกรรมการเรียนการสอนดำเนินไปอย่างมีชีวิตชีวาและสนุกสนาน

2. เป็นการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ คำนึงถึงความต้องการของผู้เรียนว่าต้องการเรียนเพื่อวัตถุประสงค์ใด คำนึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ความสามารถ ความถนัดความสนใจ ความตั้งใจตลอดจนความรู้และประสบการณ์เดิมของผู้เรียน

3. ในการดำเนินการสอน การใช้กิจกรรมทางภาษาถือเป็นหัวใจสำคัญในการสอนเน้นกิจกรรมของผู้เรียนมากกว่ากิจกรรมของครูให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายในสถานการณ์ต่างๆ ฝึกใช้ความคิด สติปัญญา ความกล้าในการใช้ภาษาซึ่งมีผลให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ทางภาษาเพิ่มขึ้น ตลอดจนส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียนแต่ละคนด้วย

สรุปได้ว่า หลักการสำคัญตามแนวคิดการสอนการสื่อสาร เป็นหลักการสอนภาษาที่ผู้เรียนรู้เป้าหมายของการเรียนว่าจะนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารได้อย่างไร ผู้สอนจะต้องจัดกิจกรรมการสอนที่สอดคล้องและใกล้เคียงกับสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาในลักษณะกิจกรรมในรูปแบบต่าง ๆ ให้มากที่สุด

ขั้นตอนการสอนการสื่อสาร

การลำดับขั้นตอนการสอนภาษาเป็นกระบวนการสำคัญที่มีผลเชื่อมโยงถึงสถานการณ์การสอน เทคนิคการสอน สื่ออุปกรณ์และเนื้อหาที่สอนด้วย ดังนั้นผู้สอนจึงจำเป็นต้องทำความเข้าใจในขั้นตอนการสอนให้ชัดเจน เพื่อจะได้จัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ

ลิตเติลวูด (Littlewood, 1983 : 45-49) ได้เสนอขั้นตอนที่สำคัญในการจัดการเรียนการสอนการสื่อสารที่สอดคล้องกันไว้ 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ชี้นำเสนอเนื้อหา (Presentation or Introducing New Language) ในขั้นตอนนี้ผู้สอนเป็นผู้ให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน ซึ่งถือเป็นจุดเริ่มต้นของการเรียนรู้และเป็นการฝึกใช้ภาษาในลำดับต่อไป จนกระทั่งผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ในการนำเสนอเนื้อหา จะเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและวิธีการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ ควบคู่ไปกับการเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางภาษา ไม่ว่าจะเป็นทางด้านกรอออกเสียง ความหมาย คำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ในการนำเสนอเนื้อหาอาจทำได้ดังนี้

1.1 ผู้สอนเสนอบริบทหรือสถานการณ์แก่ผู้เรียน โดยอาจใช้รูปภาพ การเล่าเรื่องให้ฟังหรืออ่าน ซึ่งอาจเป็นเรื่องราวหรือบทสนทนาแต่ไม่ควรเป็นประโยคใดๆ ในด้านของเนื้อหา นอกจากจะมีคำศัพท์หรือรูปแบบของภาษาที่ต้องการนำเสนอแล้วก็ควรจะมีคำศัพท์หรือรูปแบบภาษาที่ผู้เรียนได้เรียนรู้มาบ้างแล้วเพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเรื่องราวที่ฟังหรืออ่านได้

1.2 กระตุ้นการเรียนรู้ (Elicitation) โดยตรวจสอบว่าผู้เรียนเข้าใจเรื่องที่ฟังหรืออ่านเพียงใด เช่น ถามคำถามให้ตอบหรือกระตุ้นให้ผู้เรียนพูด ถ้าผู้เรียนสามารถตอบได้หรือสามารถใช้ภาษาได้ก็ไม่จำเป็นต้องเสียเวลาในการนำเสนอเนื้อหามากนัก ทั้งนี้เพราะผู้เรียนอาจเคยรู้เนื้อหาดังกล่าวมาบ้างแล้ว แต่ถ้าผู้เรียนตอบได้บ้างหรือไม่ได้เลย ผู้สอนต้องตระหนักว่าจำเป็นต้องสอนหรือ

อธิบายเนื้อหาทางภาษาดังกล่าวให้นักเรียนเข้าใจ และในการสอนผู้สอนต้องอธิบายและแสดงให้ผู้เรียนเห็นว่าเนื้อหาทางภาษานั้นมีรูปแบบ วิธีการใช้และมีความหมายอย่างไร และถ้าจำเป็นอาจใช้ภาษาแม่ในการอธิบายก็ได้

2. ขั้นฝึก (Practice / Controlled practice) เป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาที่เพิ่งเรียนรู้ใหม่ในลักษณะของการฝึกแบบควบคุมหรือชี้แนะ (Controlled practice) โดยมีผู้สอนเป็นผู้นำในการฝึกโดยทั่วไปการฝึกในขั้นนี้มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบของภาษาได้จึงเน้นที่ความถูกต้องของภาษาเป็นหลักแต่มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบของภาษาได้จึงเน้นที่ความถูกต้องของภาษาเป็นหลักแต่มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนได้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและวิธีการใช้รูปแบบภาษานั้น ๆ ด้วย เช่น ก้นการฝึกควบคุมนี้ในขั้นเริ่มแรกมักใช้วิธีการฝึกแบบกลไก (Mechanical Drill) หรือบางครั้งเรียกว่า การฝึกซ้ำๆ (Repetition Drill) คือเป็นการให้นักเรียนฝึกซ้ำๆ ตามตัวอย่าง จนกระทั่งสามารถจำได้ และใช้รูปแบบภาษานั้นได้แต่ยังไม่เน้นในด้านความหมาย ดังนั้น ในการฝึกแบบนี้ นักเรียนอาจจะเข้าใจหรือไม่เข้าใจความหมายของรูปภาษาที่ฝึกก็ได้ อย่างไรก็ตาม เออ (Ur, 1996 : 83) กล่าวว่า ในขั้นการฝึกนั้น นอกจากผู้เรียนจะได้รับการฝึกในด้านรูปแบบของภาษาแล้วผู้เรียนจะต้องฝึกทั้งในด้านความหมายของภาษาอีกด้วย ในการฝึกในขั้นนี้อาจทำตามขั้นตอนในการฝึกดังนี้

2.1 ให้นักเรียนฟังตัวอย่างภาษาจากเทปหรือครูผู้สอนประมาณ 2-3 ครั้ง ในกรณีให้ผู้สอนเป็นผู้พูดให้ฟังจะต้องออกเสียงพูดอย่างเป็นธรรมชาติด้วยความเร็วปกติ

2.2 ให้นักเรียนฝึกพูดหรือออกเสียงพร้อมกันตามตัวอย่างอาจจะให้ผู้เรียนฝึกพร้อมกันทั้งห้องหรือแบ่งฝึกทีละครึ่งห้องตามความเหมาะสม การฝึกฝนในลักษณะนี้จะทำให้ทุกคนมีโอกาสฝึกด้วยตนเองพร้อมๆ กับการได้เรียนรู้การออกเสียงหรือการพูดจากเพื่อนคนอื่นด้วย

2.3 หลังจากฝึกพร้อมๆ กัน ผู้สอนสุ่มเรียกผู้เรียนให้ฝึกทีละคน ในขณะเดียวกันให้ผู้เรียนคนอื่น ๆ ที่เหลือมีส่วนช่วยผู้ที่ถูกเรียกให้ฝึกเดี่ยวได้ถ้าผู้เรียนนั้นมีปัญหาในการฝึก ทั้งนี้เพื่อให้ร่วมกิจกรรม แม้จะเป็นการฝึกทีละคนก็ตาม นอกจากนี้ผู้สอนต้องให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนแต่ละคนด้วย เพื่อให้ผู้เรียนรู้ว่าตนใช้ภาษาถูกต้องหรือไม่

2.4 ตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียนในด้านความหมายได้โดยถามด้วยคำถามง่าย ๆ ให้ผู้เรียนตอบสั้นๆ ว่าใช่ - ไม่ใช่หรือถูก - ผิด เป็นต้น

3. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (production / Free Practice) เป็นการเชื่อมโยงการเรียนรู้ภาษาในห้องเรียนกับการนำภาษาไปใช้จริงนอกห้องเรียน การฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารโดยทั่วไปมีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ได้ด้วยตนเองโดยผู้สอนเป็นผู้แนะแนวทางเท่านั้น การฝึกใช้ภาษาในลักษณะนี้มีประโยชน์ในแง่ที่ช่วยทั้งผู้สอนและผู้เรียนได้รู้ว่าผู้เรียนเข้าใจและเรียนรู้ภาษาไปแล้วมากน้อยเพียงใด ซึ่งการที่จะถือว่าผู้เรียนได้เรียนรู้แล้วอย่างแท้จริงก็คือการที่ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้เองโดยอิสระ

สรุปได้ว่า ขั้นตอนการสอนการสื่อสารโดยทั่วไป มีขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน 3 ขั้นตอน คือขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation or Introducing New Language) ขั้นการฝึก (Practice/Controlled practice) และขั้นการใช้ภาษา (production / Free Practice) มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอย่างถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์และกาลเทศะในสังคม

การวัดและประเมินผลทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

การวัดและประเมินผลของการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นการตรวจสอบความรู้ความสามารถของนักเรียน สามารถทำได้หลายวิธีและสามารถดำเนินการได้ทั้งก่อนเรียน ระหว่างเรียน และหลังเรียน ทั้งนี้ให้สอดคล้องกับเนื้อหาสาระที่เรียนด้วย มีนักวิชาการหลายท่านได้เสนอไว้ดังนี้

เทเลอร์ (Taylor, 1996 : 132) แบ่งความสามารถในการสื่อสารออกเป็น 4 ด้าน กำหนดให้แต่ละด้าน มีคะแนนสูงสุดเป็น 8 คะแนน จากนั้นรวมคะแนนเพื่อให้คะแนนแก่ผู้สอบในหัวข้อต่อไปนี้

1. ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา จังหวะ และความเร็วเป็นธรรมชาติมีความสัมพันธ์ของข้อความและการหยุดระหว่างพูด

2. ความถูกต้อง ความถูกต้องตามโครงสร้างทางไวยากรณ์และคำศัพท์

3. ขอบเขต มีวงคำศัพท์ และไวยากรณ์พอเพียงสำหรับที่ดำเนินการสื่อสารจนจบ

4. การออกเสียง มีการควบคุมการลงเสียงหนักเบา จังหวะในการพูดการใช้เสียงสูงต่ำ และระดับเสียงในภาษาแม่ของผู้พูดนั้นอาจเกิดขึ้นได้แต่ต้องไม่มีผลต่อการสื่อสาร

แครร์รอล (Carroll, 1982 : 53-55,134-139) ได้ให้แนวทางการให้คะแนนการสื่อสารไว้ดังนี้

5 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วตอบได้ถูกต้องให้รายละเอียดได้ไม่ติดขัด

4 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วตอบได้ถูกต้องให้รายละเอียดได้เมื่อถามต่อ

3 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วตอบมีความลังเลไม่ตอบทันที

2 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วตอบผิดในครั้งแรกแต่แก้ไขให้ถูกต้องได้

1 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วตอบผิดและตะกุกตะกักแต่แก้ไขได้บ้าง

0 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วไม่เข้าใจคำถาม และไม่พูดเลย

ออลเลอร์ (Oller, 1979 : 320 – 323) ได้กำหนดเกณฑ์การประเมินทักษะในการสื่อสารไว้

5 ประการ รายละเอียดดังตารางที่ 2.3

ตารางที่ 2.3 เกณฑ์การประเมินทักษะในการสื่อสาร

การประเมิน	คะแนน	ระดับความสามารถ
ความคล่องในการพูด	4	พูดได้ราบรื่นใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา
	3	พูดช้า หยุดพูดบ้างเป็นบางครั้งแต่เข้าใจทั้งหมด
	2	พูดช้า ๆ หยุดพูดเป็นบางครั้งทำให้เข้าใจยาก
	1	พูดหยุดระยะเวลานานมาก ไม่สามารถพูดต่อเนื่องได้
	0	พูดตะกุกตะกักจนไม่สามารถเข้าใจได้
การออกเสียงพยัญชนะได้ชัดเจนถูกต้องในคำศัพท์หรือข้อความ	4	ออกเสียงถูกต้องเกือบทั้งหมดสื่อความถูกต้อง
	3	ออกเสียงชัดเจน ฟังชัด สื่อความได้เป็นส่วนใหญ่
	2	ออกเสียงชัดเจนพอที่จะทำให้เข้าใจได้
	1	ออกเสียงไม่ชัดเจนจนแทบฟังไม่รู้เรื่อง
	0	ออกเสียงคำศัพท์ไม่ถูกต้องฟังไม่เข้าใจ
พูดได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์	4	พูดได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยค
	3	พูดได้ถูกต้องบางคำ บางประโยค
	2	พูดได้ถูกต้องบางส่วน
	1	พูดได้ทั้งคำและโครงสร้างประโยคแต่ถูกต้อง
	0	พูดไม่ถูกต้องตามโครงสร้างประโยค
การออกเสียงหนัก เบา ใช้ระดับเสียงสูง ต่ำ ได้ถูกต้อง	4	ออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจน มีการเน้นหนักคำและประโยค
	3	ออกเสียงได้ถูกต้อง แต่ไม่มีการเน้นหนัก
	2	ออกเสียงผิดบ่อยครั้ง
	1	ออกเสียงถูกน้อยมาก
	0	ออกเสียงไม่ถูกเลย
การพูดสื่อสารความหมาย	4	พูดสื่อความหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ
	3	พูดสื่อสารได้ดีเป็นธรรมชาติ
	2	พูดสื่อสารได้ดีปานกลางเป็นธรรมชาติ
	1	พูดสื่อสารได้น้อยมากเป็นธรรมชาติ
	0	พูดสื่อสารไม่ได้

ฮิลส์ดอน (Hilsdon, 1991 : 190-191) ได้เสนอวิธีการวัดและประเมินผลการสื่อสารว่า
ควรมีผู้ให้คะแนน 2 คน จากนั้นนำคะแนนมารวมกัน การให้คะแนนแบ่งออกเป็น 5 ระดับ

คือ

ระดับ 5 (ดีเยี่ยม) หมายถึง สามารถสนทนาได้คล่อง พูดผิดหลักไวยากรณ์เพียงเล็กน้อย
ระดับ 4 (ดีมาก) หมายถึง สามารถสนทนาได้คล่องแม้ว่าจะพูดผิดหลักไวยากรณ์ก็ตาม
ระดับ 3 (พอใช้) หมายถึง สามารถสนทนาได้ดีพอสมควรแต่มีความยุ่งยากในการพูด

บ่อยครั้ง

ระดับ 2 (ผ่าน) หมายถึง สนทนาได้แต่ไม่คล่อง
ระดับ 1 (อ่อนมาก) หมายถึง ไม่สามารถสนทนาให้เข้าใจได้
ระดับ 0 (ใช้ไม่ได้) หมายถึง ไม่สามารถสื่อสารได้เลย

คลาค (Clark, 1972 : 117) เป็นระบบการให้คะแนนที่ใช้กับนักเรียนเมื่อวัดระดับ
ความสามารถของนักเรียนโดยประมาณแบ่งเป็น 4 ระดับ จากระดับ 1 ซึ่งเป็นระดับเริ่มเรียนจนถึง
ระดับ 4 ซึ่งเป็นระดับสื่อสารไว้ดังนี้

การออกเสียง

1. ยังพูดไม่ได้และโต้ตอบไม่ได้
2. ออกเสียงผิดๆ พูดแล้วเข้าใจยาก
3. ออกเสียงผิดเป็นครั้งคราวแต่โดยทั่วไปแล้วเข้าใจได้
4. ออกเสียงถูกต้องและพูดได้เป็นที่เข้าใจ

คำศัพท์

1. ใช้คำศัพท์ผิดและโต้ตอบไม่ได้
2. ใช้คำศัพท์ผิดบ่อยๆ แต่ใช้ศัพท์ในเหตุการณ์นั้นได้
3. สื่อความหมายได้เป็นส่วนใหญ่ใช้คำศัพท์ได้เหมาะสม
4. ใช้คำศัพท์ได้เหมาะสมในทุกสถานการณ์

ไวยากรณ์

1. โครงสร้างไวยากรณ์ผิด ไม่สามารถสื่อสารได้
2. ใช้ไวยากรณ์เบื้องต้นผิด ใช้วลีถูกต้องบ้าง
3. ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ได้ถูกต้อง มีข้อผิดพลาดเล็กน้อย
4. ไม่มีข้อผิดพลาดทั้งในการใช้ศัพท์หรือโครงสร้าง

ความคล่อง

1. พูดแล้วต้องหยุดนานๆ พูดไม่จบประโยคหรือโต้ตอบไม่ได้
2. พูด ๆ แล้วพูดต่อไปไม่ได้พยายามพูดต่อไปโดยเริ่มต้นใหม่

3. บทสนทนาเป็นธรรมชาติและต่อเนื่อง บางครั้งยังติดตะกุกตะกัก
4. บทสนทนาเป็นธรรมชาติหยุดบ้างเช่นเดียวกับเจ้าของภาษา

เพ็ญแข วงศ์สุริยา (2546 : 15) กล่าวถึงการประเมินผลการสื่อสารมีจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมหลักหรือพฤติกรรมที่ต้องการคือพูดภาษาอังกฤษในระดับสื่อสารได้เครื่องมือที่ใช้ประเมินมีหลายรูปแบบ เช่น การถาม-ตอบ การสัมภาษณ์การอภิปรายการสังเกต เป็นต้น โดยต้องมีเกณฑ์การให้คะแนนเป็นหลักการประเมิน

วาเล็ทท์ (Valette, 1977 : 103) ได้แนะนำวิธีการทดสอบทักษะการสื่อสารไว้ 2 ลักษณะ คือ การพูดที่มีการควบคุม สามารถทดสอบได้โดยการให้ตัวนะที่สามารถมองเห็นได้เช่น มีรูปภาพ เป็นสื่อการให้ตัวนะที่เป็นคำพูด เช่น ผู้สอนพูดประโยคแล้วแสดงคำตอบด้วยสีหน้าท่าทางและให้ผู้เรียนตอบตามลักษณะท่าทางนั้นอาจจะให้ผู้เรียนพูดเปลี่ยนประโยคตามที่กำหนดให้บทบาทและคำแนะนำเกี่ยวกับชนิดของการสนทนาที่ผู้เรียนต้องเข้าไปมีส่วนร่วมด้วยให้ฟังบทสนทนา แล้วพูดรายงานเรื่องที่ฟัง ให้แสดงเป็นผู้สัมภาษณ์แล้วจดบันทึกข้อมูลจากการพูดสัมภาษณ์ส่วนอีกลักษณะหนึ่งเป็นการพูดแบบอิสระในสถานการณ์การสื่อสารอย่างแท้จริง โดยให้ผู้เรียนบรรยายเหตุการณ์ในภาพพูดให้พูดตามหัวข้อที่กำหนดให้พูดบรรยายวัตถุอย่างหนึ่งโดยใช้ภาษาที่เรียน การสนทนาและการสัมภาษณ์ เป็นวิธีที่เหมาะสม นิยมใช้และเป็นธรรมชาติมากที่สุด

อัจฉรา วงศ์โสธร (2539 : 80) กล่าวถึงหลักการประเมินผลการสื่อสารภาษาอังกฤษว่า จะต้องคำนึงถึงสิ่งเหล่านี้ คือ

1. การออกเสียงชัดเจนรวมทั้งความถูกต้องในการลงเสียงหนักเบา การใช้เสียงขึ้นลง การเว้นจังหวะในการพูด
2. ท่วงทีสีหน้าการสบตากับผู้ฟังว่าสอดคล้องเหมาะสมกับการแสดงออกทางการพูด และผู้พูดสามารถพูดอย่างได้มีประสิทธิภาพ
3. ศัพท์สำนวนที่ใช้เหมาะสมและความหมายถูกต้อง
4. โครงสร้างประโยคที่ใช้ถูกต้อง
5. การพูดต้องมีใจความสำคัญที่จะสื่อความหมาย
6. การพูดมีรายละเอียดสนับสนุนหรือโต้แย้งพร้อมทั้งการให้เหตุผล
7. การสรุปประเด็นที่พูดสามารถสื่อความหมายได้
8. การรักษาสัมพันธภาพกับผู้ฟังที่พูดด้วยโดยการใช้ปฏิสัมพันธ์ทางภาษาที่เหมาะสม

ลินเดอร์ (Linder, 1977 : 143) ได้เสนอวิธีการวัดและการประเมินผลการสื่อสาร รายละเอียดดังตารางที่ 2.4

ตารางที่ 2.4 วิธีการวัดและการประเมินผลการสื่อสาร

การประเมิน	คะแนน	ระดับความสามารถ
ความคล่องแคล่ว (Fluency)	1	พูดไม่เป็นธรรมชาติ หยุดชะงักบ่อย ตะกุกตะกักจนไม่สามารถเข้าใจได้
	2	พูดค่อนข้างไม่เป็นธรรมชาติ หยุดชะงักบ่อย ตะกุกตะกักไม่สามารถพูดต่อเนื่องได้
	3	พูดเป็นธรรมชาติเล็กน้อย หยุดชะงักและตะกุกตะกักเป็นบางครั้ง
	4	พูดค่อนข้างเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้
	5	พูดเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้ แต่ไม่ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา
	6	พูดเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้ง่าย และใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา
ความเข้าใจง่าย (Comprehensibility)	1	ไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่พูดได้
	2	เข้าใจเป็นบางคำ ไม่สามารถปะติดปะต่อได้
	3	เข้าใจเป็นบางวลี หรือกลุ่มคำ
	4	เข้าใจเป็นประโยคสั้น ๆ ง่าย ๆ
	5	เข้าใจเกือบทั้งหมดที่ผู้พูดกล่าวถึง
	6	เข้าใจทั้งหมดที่ผู้พูดกล่าวถึง
ปริมาณการสื่อสาร (Amount of communication)	1	ไม่สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้
	2	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้น้อยมาก
	3	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้เป็นบางครั้ง
	4	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้พอประมาณ
	5	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้เกือบทั้งหมด
	6	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้ทั้งหมด
คุณภาพของการสื่อสาร (Quality of communication)	1	สื่อสารไม่ถูกต้องตามโครงสร้างประโยค
	2	สื่อสารตามโครงสร้างประโยคได้น้อยมาก
	3	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคเป็นบางส่วน
	4	สื่อสารได้ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ มีผิดบ้างเล็กน้อย
	5	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคเกือบทั้งหมด
	6	สื่อสารถูกต้องตามโครงสร้างประโยคทั้งหมด

สรุปว่าวิธีการวัดและประเมินผลการสื่อสารภาษาอังกฤษนั้นสามารถประเมินได้หลายวิธี โดยประเมินจากลักษณะพฤติกรรมของผู้เรียนในด้านต่าง ๆ และผู้สอนควรคำนึงถึงการกำหนดเกณฑ์การประเมินต้องประสิทธิภาพของการสอน หรือวิธีการสอนที่นำไปใช้ในชั้นเรียนสามารถทำให้ผู้เรียนมีการพัฒนามากน้อยเพียงใดเพื่อนำมาพัฒนาและปรับปรุงการสอนของครูผู้สอนสืบต่อไป

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

ณรงค์ฤทธิ์ อินทนาม (2553 : 128-226) ได้ศึกษาการพัฒนาหลักเทียบสำหรับการสร้างชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในโรงเรียน พบว่า องค์ประกอบและตัวบ่งชี้ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ 9 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ องค์ประกอบด้านปัจจัย คือ ทักษะทางวิชาการและกลไกการเรียนรู้ และโครงสร้างและสิ่งสนับสนุน องค์ประกอบด้านกระบวนการ คือ การสร้างบรรทัดฐานและค่านิยมร่วมกัน การปฏิบัติที่มีเป้าหมายร่วมกันเพื่อการเรียนรู้ของนักเรียนการร่วมมือรวมพลังกัน การเปิดรับการชี้แนะในการปฏิบัติงาน และการสนทนาที่มุ่งสะท้อนผลการปฏิบัติงาน และองค์ประกอบด้านผลลัพธ์ คือ ผลการปฏิบัติงานตามที่คาดหวัง และการเป็นสมาชิกและเครือข่าย นอกจากนี้ยังพบว่าองค์ประกอบดังกล่าวนี้มีความตรงเชิงโครงสร้าง (ค่าดัชนี CFI และค่าดัชนี TLI มีค่าเท่ากับ 0.989 และ 0.987 ตามลำดับ ค่าดัชนี RMSEA มีค่าเท่ากับ 0.021 และค่าดัชนี RMSEA ในระดับบุคคลมีค่าเท่ากับ 0.014 และในระดับหน่วยงานมีค่าเท่ากับ 0.021 ตามลำดับ หลักเทียบและคุณภาพของหลักเทียบ พบว่าหลักเทียบ ประกอบด้วย 5 ตัวบ่งชี้หลัก ได้แก่ การสร้างบรรทัดฐานและค่านิยมร่วมกัน การปฏิบัติที่มีเป้าหมายร่วมกันเพื่อการเรียนรู้ของนักเรียน การร่วมมือรวมพลังกัน การเปิดรับการชี้แนะในปฏิบัติงาน และการสนทนาที่มุ่งสะท้อนผลการปฏิบัติงาน ซึ่งแต่ละตัวบ่งชี้หลักประกอบด้วย 5 ตัวบ่งชี้ย่อย สำหรับเกณฑ์การตัดสินในหลักเทียบ แบ่งออกเป็น 4 ระดับ ได้แก่ ระดับต่ำกว่ามาตรฐานทั่วไป ระดับเท่ากับมาตรฐานทั่วไป สูงกว่ามาตรฐานทั่วไป และระดับสูงกว่ามาตรฐานทั่วไปในชั้นเป็นเลิศ และคุณภาพของหลักเทียบพบว่า มีความตรงเชิงโครงสร้างตามผลการวิเคราะห์โมเดลความสัมพันธ์และแบบพหุระดับแบ่งเป็นระดับบุคคล และระดับหน่วยงาน (โรงเรียน) (มีค่าไคสแควร์เท่ากับ 942.833 ค่าอัตราส่วนระหว่างค่าไคสแควร์มีค่าองศาอิสระเท่ากับ 1.92 สำหรับค่าดัชนี CFI และค่าดัชนี TLI มีค่าเท่ากับ 0.989 และ 0.987 ตามลำดับ ค่าดัชนี RMSEA มีค่าเท่ากับ 0.021 และค่าดัชนี RMSEA ในระดับบุคคล มีค่าเท่ากับ 0.014 และในระดับหน่วยงาน มีค่าเท่ากับ 0.021 ตามลำดับ) มีค่าความเที่ยงอยู่ในระดับสูง ซึ่งค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบแอลฟาเท่ากับ 0.928 และมีการยอมรับในด้านความตรงประเด็นและความสอดคล้องกันอยู่ในระดับสูง การทดลองสร้างชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในโรงเรียนตามแนวทางที่พัฒนาขึ้นในโรงเรียนที่เป็นกรณี พบว่า หลังจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นกรณีศึกษาเข้าร่วมชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ สามารถ

ปฏิบัติและมีผลการปฏิบัติที่มีคุณภาพอยู่ในระดับเท่ากับมาตรฐานทั่วไปเป็นอย่างน้อยในทุกตัวบ่งชี้
 กรณีศึกษาสามารถบรรลุเป้าหมายของการปฏิบัติในทุกตัวบ่งชี้ โดยมีตัวบ่งชี้ที่บรรลุเป้าหมายระดับสูง
 ได้แก่ ตัวบ่งชี้ที่ 1 การสร้างบรรทัดฐานและค่านิยมร่วมกัน และตัวบ่งชี้ที่ 2 การปฏิบัติที่มีเป้าหมาย
 ร่วมกันเพื่อการเรียนรู้ของนักเรียน แนวทางการสร้างชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในโรงเรียนเป็น
 การบูรณาการแนวคิดกระบวนการหลักเกี่ยวกับกลยุทธ์บลูโอเซียน แบ่งออกเป็น 4 ระยะ ได้แก่
 ระยะที่ 1 การวางแผน ระยะที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูล ระยะที่ 3 การบูรณาการ และระยะที่ 4
 การปฏิบัติโดยมีคู่มือประกอบการดำเนินการที่มีรายละเอียดเกี่ยวกับแนวคิด วัตถุประสงค์
 วิธีดำเนินการและการรายงานผล

ฉันทพร บุญรักษา (2553 : 83-89) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเป็นชุมชนแห่งการ
 เรียนรู้ของโรงเรียนในสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดเลย พบว่า การเป็นชุมชนแห่งการ
 เรียนรู้ของโรงเรียนในสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดเลย โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก
 และปัจจัยที่ส่งผลต่อการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียนอยู่ในระดับมาก ปัจจัยที่มี
 ความสัมพันธ์ทางบวกกับการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียนอยู่ในระดับสูงมากอย่างมีนัยสำคัญ
 ทางสถิติที่ระดับ 0.01 คือ ปัจจัยด้านบรรยากาศและวัฒนธรรมโรงเรียน ปัจจัยด้านโครงสร้างโรงเรียน
 ปัจจัยด้านภาวะผู้นำ ปัจจัยด้านพันธกิจและวิสัยทัศน์ ปัจจัยด้านการจูงใจ และปัจจัยด้านการพัฒนา
 ทรัพยากรมนุษย์ ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียนในสังกัดองค์กรปกครอง
 ส่วนท้องถิ่นในจังหวัดเลย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 คือ ปัจจัยด้านบรรยากาศและปัจจัย
 ด้านบรรยากาศและวัฒนธรรมโรงเรียน ปัจจัยด้านโครงสร้างโรงเรียน และปัจจัยด้านพันธกิจและ
 วิสัยทัศน์ที่สามารถพยากรณ์การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียนในสังกัดองค์กรปกครองส่วน
 ท้องถิ่นในจังหวัดเลย ได้ร้อยละ 78.40

สิวรี พิศุทธิ์สินธพ (2554 : 115) ได้ศึกษารูปแบบการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้เชิง
 วิชาชีพในสถาบันอุดมศึกษาคาทอลิก พบว่า รูปแบบการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้เชิงวิชาชีพใน
 สถาบันอุดมศึกษาคาทอลิก มี 6 องค์ประกอบ ได้แก่ ภาวะผู้นำแบบสนับสนุนและภาวะผู้นำแบบมี
 ส่วนร่วมซึ่งความเป็นไปได้สำหรับแนวทางในการปฏิบัติจริงนั้นมี 3 ประการ คือ มีการแบ่งปันอำนาจ
 มีส่วนร่วมในการตัดสินใจ และมีการส่งเสริมการพัฒนาภาวะผู้นำ ค่านิยมและวิสัยทัศน์ร่วม ซึ่ง
 ความเป็นไปได้สำหรับแนวทางในการปฏิบัติจริงนั้นมี 2 ประการ คือ มีค่านิยมและวิสัยทัศน์เพื่อ
 การเรียนรู้ของผู้เรียน และมีค่านิยมและวิสัยทัศน์เพื่อการทำงานร่วมกันของบุคลากร การเรียนรู้
 ร่วมกันและประยุกต์การเรียนรู้ ซึ่งความเป็นไปได้สำหรับแนวทางในการปฏิบัติจริงนั้นมี 2 ประการคือ
 มีการเรียนรู้ร่วมกัน และมีการประยุกต์ความรู้เพื่อประโยชน์ของผู้เรียน สภาพการณ์ที่สนับสนุนซึ่ง
 ความเป็นไปได้สำหรับแนวทางในการปฏิบัติจริงนั้นมี 2 ประการ คือมีโครงสร้างทางกายภาพและมี
 โครงสร้างทางทรัพยากรบุคคล แนวปฏิบัติที่ตีร่วมกันซึ่งความเป็นไปได้สำหรับแนวทางในการปฏิบัติ

จริงนั้นมี 2 ประการ คือ มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้แนวปฏิบัติที่ดี และมีการให้ข้อมูลย้อนกลับและความเป็นเลิศแห่งความเป็นมนุษย์ ซึ่งความเป็นไปได้สำหรับแนวทางในการปฏิบัติจริงนั้นมี 2 ประการ คือ มีการพัฒนามิติบุคคล และมีการพัฒนามิตีสังคม

วรลักษณ์ ชูกำเนิด เอกรินทร์ สังข์ทอง และชวลิต เกิดทิพย์ (2557 : 124-125) ได้ศึกษารูปแบบชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพครูสู่การเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 บริบทโรงเรียนในประเทศไทย พบว่ารูปแบบชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพครูสู่การเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 บริบทโรงเรียนในประเทศไทย มีองค์ประกอบสำคัญ 6 ด้าน ได้แก่ ชุมชนกัลยาณมิตรตามวิถีไทย ส่งผลให้เกิดความไว้วางใจและรับฟังภาวะผู้นำเร้าศักยภาพ ทำให้เกิดการเผยแพร่ตัวตนของผู้ดำเนินการเปลี่ยนแปลง วิสัยทัศน์เชิงศรัทธาร่วมทำให้เกิดพลังเข้มทิศชนิดวิสัยทัศน์ร่วม ระบบเปิดแบบผลึกกำลังมุ่งสู่ผู้เรียนทำให้เกิดการเผยแพร่เป็นเจ้าของงานการเรียนรู้ ระบบที่มเรียนรู้ทางวิชาชีพวุฒิภาวะและจิตวิญญาณความเป็นครู ทำให้เกิดเจตจำนงร่วมพัฒนาวิชาชีพ พื้นที่เรียนรู้แบบร่วมแรงร่วมใจบนฐานงานจึงทำให้เกิดวัฒนธรรมการเรียนรู้เพื่อการเปลี่ยนแปลงบนฐานงานจริง เมื่อแต่ละพื้นที่มีการพัฒนาในรูปแบบดังกล่าวอย่างต่อเนื่องจนกลายเป็นวิถีปกติขององค์กร โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

เมธาสิทธิ์ ธัญรัตนศรีสกุล (2560 : 214) ได้ศึกษาชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพแนวทางปฏิบัติสำหรับครู ผลวิจัยพบว่า 1) ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ เป็นการเรียนรู้ร่วมกันของผู้ร่วมวิชาชีพ มีการแลกเปลี่ยนความคิด ความรู้ เพื่อการเรียนรู้ต่อยอดองค์ความรู้ที่ได้จากการจัดการเรียนรู้ในชั้นเรียนของครูแต่ละคนจะถูกนำมาจัดการความรู้อย่างเป็นระบบ ผ่านการอภิปรายสะท้อนคิดตามหลักวิชาการ และนำมาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันอย่างต่อเนื่อง สิ่งที่ได้ตามมา คือ ครูมีความรู้ในเนื้อหาเทคนิควิธีการจัดการเรียนรู้และกระบวนการวัดประเมินผล ทำให้สามารถจัดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เกิดการปรับปรุงและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง 2) แนวทางปฏิบัติสำหรับครูที่ต้องการสร้างความร่วมมือในการพัฒนานักเรียนผ่านชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ คือ การตั้งเป้าหมายแบบ SMART ได้แก่ เป็นเป้าหมายที่เจาะจง (specific : S) สามารถวัดได้ (measurable : M) สามารถทำได้จริง (attainable :A) มุ่งผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นกับนักเรียน (result-oriented) และมีกรอบเวลาที่ชัดเจน (time bound :T) และกระบวนการสอนงานแบบพี่เลี้ยง 3) องค์ประกอบของการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพสำหรับครูมี 5 องค์ประกอบ ได้แก่ 3.1) ชุมชนกัลยาณมิตร 3.2) การมีวิสัยทัศน์และค่านิยมร่วมกัน 3.3) การมีภาวะผู้นำ 3.4) การเรียนรู้แบบร่วมแรงร่วมใจ 3.5) การมีพื้นที่ปฏิบัติงานร่วมกัน และ 4) เป้าหมายหลักที่สำคัญของชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพสำหรับครูคือการพัฒนานักเรียนให้มีความรู้และทักษะแห่งศตวรรษที่ 21

วาสนา ทองทวีงยศ (2560 : 94-98) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพครูในสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษา ผลการวิจัยพบว่า 1) การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพครูในสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษา มีค่าเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับมาก 2) ปัจจัยที่เกี่ยวกับการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพครูในสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษา มีค่าโดยรวมอยู่ในระดับมาก และ 3) ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพครูในสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษา ได้แก่ ด้านภาวะผู้นำทางวิชาการ ด้านโครงสร้างองค์กร ด้านบรรยากาศองค์กร และด้านวัฒนธรรมองค์กร ส่งผลต่อการเรียนรู้ทางวิชาชีพครูในสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษา ตามลำดับสามารถพยากรณ์การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพครูได้ในร้อยละ 79.3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

งานวิจัยต่างประเทศ

ฮัฟแมน (Huffman, 2003 : 21-34) ทำวิจัยเกี่ยวกับชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพ พบว่าโรงเรียนที่ประสบความสำเร็จในการทำให้ครูและผู้บริหารให้มีวิสัยทัศน์ ความเชื่อและค่านิยมร่วมกัน มีเป้าหมายเดียวกัน คือ การพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียน และบุคลากรในโรงเรียนมีความพยายามอย่างสอดคล้องกันในการแสดงออกซึ่งความไว้วางใจระหว่างกัน ประสานความร่วมมือ และมีการให้เกียรติซึ่งกันและกัน

เวสซีโอ และคณะ (Vescio and Others, 2006 : 80-92) ทำการวิจัยชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพครู พบว่า การใช้ชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพเป็นเครื่องมือในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนของครู และการเรียนของนักเรียน เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้หากผู้บริหารโรงเรียนให้การสนับสนุน และเห็นคุณค่า และการที่ครูมีส่วนร่วมในชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพส่งผลให้ครูมองเห็นความสำคัญมากขึ้นกับการจัดการเรียนการสอนที่มีนักเรียนเป็นศูนย์กลาง

กิลแลนด์, โรเบิร์ต และรัสเซลล์ (Gilrane, Roberts and Russell, 2008 : 333-351) ทำการวิจัยเกี่ยวกับกรณีศึกษาการสร้างชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพ พบว่า การสะท้อนความคิด และพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงของครูได้รับอิทธิพลจากการสนทนาเพื่อช่วยเหลือกันในการพัฒนาวิชาชีพระหว่างครูในโรงเรียน โครงสร้างทางกายภาพ เช่น สถานที่ตั้งโรงเรียน และการจัดตารางเวลาเพื่อให้คณะครูมีการประสานความร่วมมือระหว่างกัน การได้รับกำลังใจจากเพื่อนครู และบุคลากรในโรงเรียน และแหล่งเรียนรู้ที่ครูสามารถนำมาใช้เป็นสื่อการสอน

แคลคาร์โซลา (Calcasola, 2009 : 202) ทำการวิจัยเกี่ยวกับประสิทธิภาพร่วมของครูและชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพ พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างประสิทธิภาพร่วมของครูและชุมชน การเรียนรู้วิชาชีพ ส่งผลให้นักเรียนมีผลการเรียนดีมากขึ้น และคณะครูที่รู้สึกว่าคุณภาพร่วมในโรงเรียน รับรู้ว่าโรงเรียนของพวกเขาเป็นชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพเช่นกัน

มอร์โรว์ (Morrow, 2010 : 138-139) ได้ศึกษาทัศนะของครูเกี่ยวกับชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในการส่งเสริมความก้าวหน้าทางวิชาชีพ เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ และการสนทนากลุ่ม กลุ่มตัวอย่างเป็นครูในโรงเรียนประถมศึกษาที่ดำเนินงานชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ มาแล้วไม่น้อยกว่า 5 ปี พบว่า ครูรับรู้การดำเนินงานชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพเป็นโอกาสสำหรับความก้าวหน้าทางวิชาชีพประกอบด้วยองค์ประกอบการสนับสนุนการทำงานร่วมกัน การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การเรียนรู้ อย่างมีความหมาย การทำงานอย่างมืออาชีพ และการเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง

โวลเคิล (Voelkel, 2011 : 212) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของประสิทธิภาพร่วมของครูกับ ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ของครูและผู้บริหารโรงเรียนที่ประสบความสำเร็จในการดำเนินการ เกี่ยวกับชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ใน Central California โดยการสัมภาษณ์แบบหนึ่งต่อหนึ่ง และการวิเคราะห์ข้อมูลแบบสามเส้า ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับประสิทธิภาพร่วม ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงเป็นสิ่งจำเป็นในการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพให้มีความมั่นคงและยั่งยืน ผลการวิจัยยังชี้ให้เห็นว่าระดับชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพสูงชันนั้นเป็นผลมาจากประสิทธิภาพร่วมสูงชัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาารูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Quantitative Research) กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ และนักเรียนโรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ วิธีการดำเนินการวิจัยประกอบด้วย 2 ขั้นตอนคือ ขั้นตอนที่ 1 การพัฒนาารูปแบบการพัฒนาครู เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และขั้นตอนที่ 2 การศึกษาผลการใช้รูปแบบการพัฒนาครู เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ขั้นตอนดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเพื่อพัฒนาารูปแบบการพัฒนาครู เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยเป็น 2 ระยะ ดังต่อไปนี้คือ ขั้นตอนที่ 1 การพัฒนาารูปแบบการพัฒนาครู เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และขั้นตอนที่ 2 การศึกษาผลการใช้รูปแบบการพัฒนาครู เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ การดำเนินการมีรายละเอียดดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การพัฒนาารูปแบบการพัฒนาครู เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

การพัฒนาารูปแบบการพัฒนาครู เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีวิธีดำเนินการดังนี้

1. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาารูปแบบการพัฒนาครู เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน
2. ประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อยกร่างรูปแบบการพัฒนาครู เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยกลุ่มผู้เข้าร่วมประชุมเชิงปฏิบัติการ ประกอบด้วย ครูในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ จำนวน 4 คน

3. การตรวจสอบ IOC เพื่อประเมินความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและความเหมาะสมทางภาษาของแบบสอบถามการพัฒนารูปแบบการพัฒนาคู่มือเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีรายละเอียดดังนี้

3.1 นำคู่มือการใช้รูปแบบการพัฒนาคู่มือ และแบบประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา ที่แก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาเรียบร้อยแล้วเสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อทำการตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสมด้านเนื้อหาและภาษาที่ใช้ด้วยการหาค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามกับนิยามศัพท์ (Index of Item Objective Congruence : IOC) ของแบบสอบถาม โดยผู้เชี่ยวชาญประกอบด้วย

- 1) อาจารย์ ดร. เอี่ยมพร โทภาณรักษ์กุล
- 2) อาจารย์ ดร.ดำรง ตุ่มทอง
- 3) นางสุนันท์ ประสพผล ผู้อำนวยการเชี่ยวชาญ โรงเรียนอนุบาลทับสะแก

3.2 เมื่อได้รับแบบประเมินของผู้เชี่ยวชาญกลับคืนมาแล้ว ผู้วิจัยดำเนินการปรับปรุงคู่มือการใช้รูปแบบการพัฒนาคู่มือเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยผู้วิจัยได้นำผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบประเมินรวมทั้งข้อเสนอและความคิดเห็นเพิ่มเติมของผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงรูปแบบเพื่อดำเนินการต่อไป

4. ตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมของร่างรูปแบบการพัฒนารูปแบบการพัฒนาคู่มือเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีรายละเอียดดังนี้

4.1 นำร่างรูปแบบการพัฒนาคู่มือเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่ร่างเสร็จแล้วไปประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมโดยเสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เพื่อทำการตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสมด้านเนื้อหาทางทฤษฎี โดยผู้เชี่ยวชาญประกอบด้วย

- 1) รองศาสตราจารย์นิภา เพชรสม
- 2) อาจารย์ ดร. นวรัตน์ ประทุมตา สาขาวิชาวิจัยและวัดผลประเมินผล
- 3) ดร. มังกรแก้ว ดรุณศิลป์ ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาประจวบคีรีขันธ์ เขต 1
- 4) นางวรรณภา พวงนิล คีศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาประจวบคีรีขันธ์
- 5) ดร.ประสงค์ กลิ่นบรม ผู้อำนวยการชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบางสะพานวิทยา

4.2 เมื่อได้รับแบบประเมินของผู้เชี่ยวชาญกลับคืนมาแล้ว ผู้วิจัยดำเนินการปรับปรุงร่างรูปแบบการพัฒนาคู่มือเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแก

วิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยผู้วิจัยได้นำผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบประเมินรวมทั้ง ข้อเสนอและความคิดเห็นเพิ่มเติมของผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงรูปแบบเพื่อทดลองใช้ต่อไป

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมของร่าง รูปแบบการพัฒนาคู่มือเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มี 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบประเมินร่างรูปแบบการพัฒนาคู่มือเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณ ค่า (rating scale) 5 ระดับ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

- 5 หมายถึง มีความถูกต้อง/มีความเหมาะสม อยู่ในระดับมากที่สุด
- 4 หมายถึง มีความถูกต้อง/มีความเหมาะสม อยู่ในระดับมาก
- 3 หมายถึง มีความถูกต้อง/มีความเหมาะสม อยู่ในระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง มีความถูกต้อง/มีความเหมาะสม อยู่ในระดับน้อย
- 1 หมายถึง มีความถูกต้อง/มีความเหมาะสม อยู่ในระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 2 ข้อเสนอแนะ และความคิดเห็นเพิ่มเติม มีลักษณะเป็นแบบสอบถามปลายเปิด ให้ผู้เชี่ยวชาญให้ข้อเสนอแนะ และความคิดเห็นเพิ่มเติม

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้รับแบบประเมินร่างรูปแบบการพัฒนาคู่มือเพื่อพัฒนาทักษะ การสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ กลับมาแล้ว ผู้วิจัยจะดำเนินการตรวจสอบความสมบูรณ์ของการตอบแบบสอบถามแล้ววิเคราะห์ข้อมูลแต่ละตอน โดยใช้สถิติพื้นฐานด้วยค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการส่งแบบประเมินความถูกต้องและ ความเหมาะสมของร่างรูปแบบการพัฒนาคู่มือ เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ให้แก่ผู้เชี่ยวชาญ โดยผู้วิจัยได้นำส่งแบบประเมินและ รับแบบประเมินที่ผู้เชี่ยวชาญประเมินเสร็จแล้วด้วยตนเอง

2. รวบรวมและตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมของร่างรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เพื่อใช้วิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาผลการใช้รูปแบบการพัฒนาครู เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

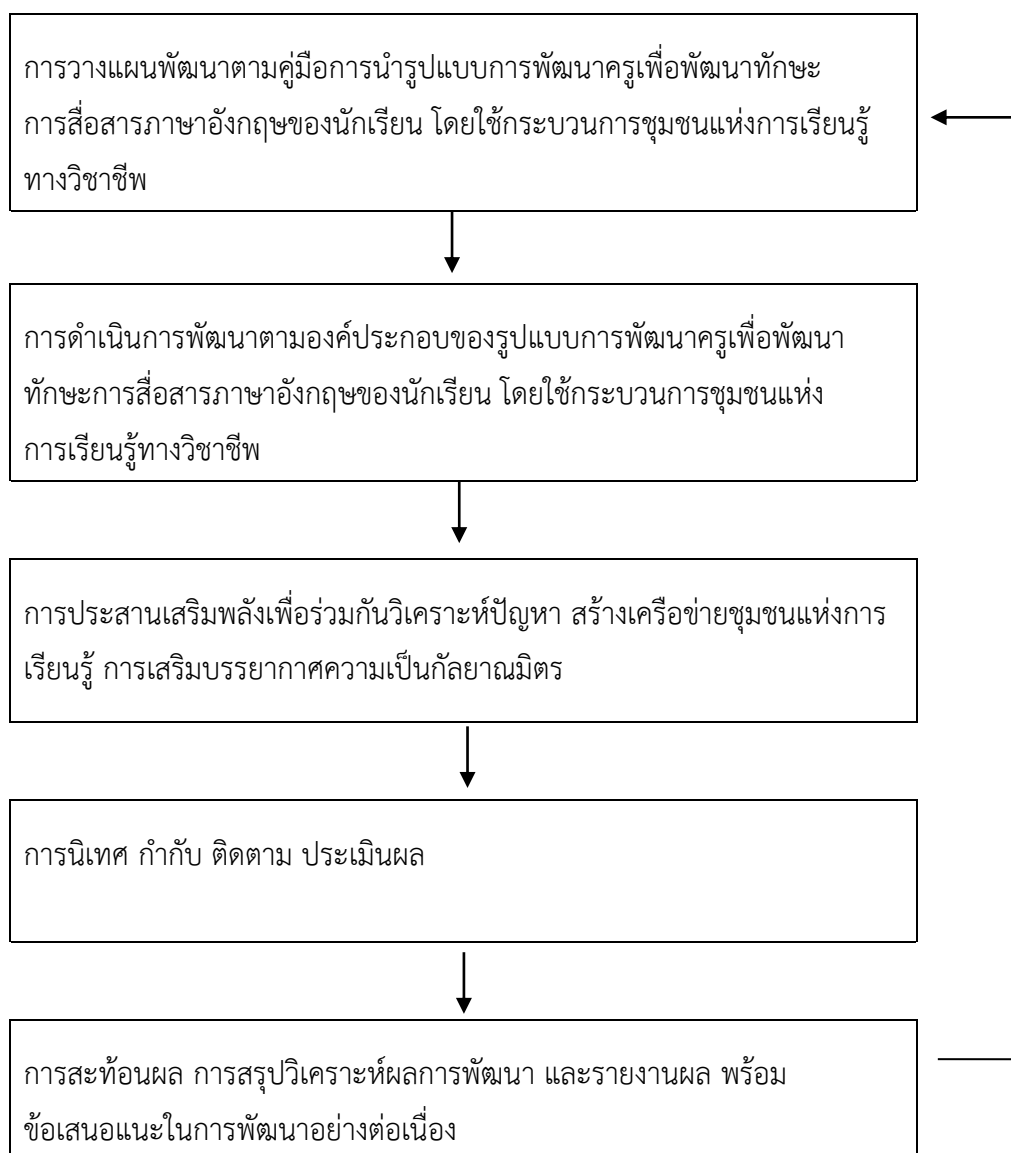
การศึกษาผลการใช้รูปแบบการพัฒนาครู เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ผู้วิจัยได้กำหนดไว้ดังนี้

1. ผู้วิจัยจัดทำคู่มือการใช้รูปแบบการพัฒนาครู เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา พร้อมทั้งเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน

2. ผู้วิจัยนำคู่มือการใช้รูปแบบการพัฒนาครู และแบบประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้วเสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อทำการตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสม ด้านเนื้อหาและภาษาที่ใช้ด้วยการหาค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามกับนิยามศัพท์ (Index of Item Objective Congruence : IOC) ของแบบสอบถาม โดยผู้เชี่ยวชาญประกอบด้วย

- 1) อาจารย์ ดร. เอี่ยมพร โตะภาณุรักษ์กุล
- 2) อาจารย์ ดร.ดำรง ตุ่มทอง
- 3) นางสุนันท์ ประสพผล ผู้อำนวยการเชี่ยวชาญ โรงเรียนอนุบาลทับสะแก

3. นำรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ผู้การปฏิบัตินั้น ผู้เกี่ยวข้องต้องศึกษาและทำความเข้าใจคู่มือ ซึ่งแสดงการนำสู่การปฏิบัติ ดังนี้

ภาพที่ 3.1 ขั้นตอนการนำรูปแบบการพัฒนาคู่มือเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ สู่การปฏิบัติ

จากภาพที่ 3.1 แสดงขั้นตอนการนำรูปแบบสู่การปฏิบัติ มี 5 ขั้นตอนดังนี้

1. การวางแผนพัฒนาตามคู่มือการนำรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ
2. การดำเนินการพัฒนาตามองค์ประกอบของรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ
3. การประสานเสริมพลังเพื่อร่วมกันวิเคราะห์ปัญหา สร้างเครือข่ายชุมชนแห่งการเรียนรู้ การเสริมบรรยากาศความเป็นกัลยาณมิตร
4. การนิเทศ กำกับ ติดตาม ประเมินผล
5. การสะท้อนผล การสรุปวิเคราะห์ผลการพัฒนา และรายงานผล พร้อมข้อเสนอแนะในการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

ขั้นตอนการนำรูปแบบสู่การปฏิบัติทั้ง 5 ขั้นตอนที่กล่าวมาแล้ว มีรายละเอียดของการนำไปสู่การปฏิบัติดังนี้

1. การวางแผนพัฒนาตามคู่มือการนำรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ

ในขั้นตอนนี้เป็นการเตรียมความพร้อมเพื่อเริ่มดำเนินการโดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้

- 1.1 ผู้วิจัยจัดทำคู่มือตามจำนวนครู แล้วแจกให้กับครูทุกคนที่เข้าร่วมกิจกรรมเป็นการล่วงหน้า

- 1.2 ผู้อำนวยการโรงเรียนเชิญครูทุกคนที่เข้าร่วมกิจกรรมประชุมเพื่อทำความเข้าใจรูปแบบและองค์ประกอบของการดำเนินการ

- 1.3 ผู้อำนวยการโรงเรียนร่วมกับคณะครูพิจารณากำหนดค่านิยม พันธกิจ และวิสัยทัศน์เพื่อนำมาใช้เป็นตัวกำหนดนโยบายและโครงการต่าง ๆ ที่จะจัดทำขึ้น ตามประเด็นดังนี้

1.3.1 การกำหนดวิสัยทัศน์ในการจัดการศึกษาของโรงเรียนที่ชัดเจนและนำไปสู่การปฏิบัติงานได้ดังนี้ คือ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จัดการศึกษาให้ผู้เรียนมีคุณภาพตามมาตรฐานสากล บนความเป็นไทย ตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

1.3.2 การกำหนดเป้าหมายการดำเนินงาน เพื่อให้เกิดความสำเร็จที่ชัดเจนและครูทุกคนเข้าใจตรงกัน โดยเป้าหมายของโรงเรียนมีดังนี้ คือ

- 1) ผู้เรียนมีคุณภาพตามเกณฑ์มาตรฐานการศึกษาและตามมาตรฐานสากล
- 2) สถานศึกษามีหลักสูตรและกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
- 3) สถานศึกษามีแหล่งเรียนรู้ที่เอื้อต่อการส่งเสริมศักยภาพของผู้เรียน

4) ผู้เรียนมีคุณธรรม จริยธรรม บนวิถีความเป็นไทย ตลอดการดำเนินชีวิตตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

5) สถานศึกษามีระบบการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพและมีคุณภาพตามรูปแบบ “TSKWIT MODEL”

1.3.3 การกำหนดค่านิยมในการทำงาน ที่เกิดจากการมีส่วนร่วมของครูอย่างเป็นรูปธรรม โดยเป้าหมายของโรงเรียนมีดังนี้ คือ สร้างตน มีจิตอาสา กัลยาณมิตร Workmanship generous relationship

1.3.4 โรงเรียนได้จัดทำประกาศเพื่อส่งเสริมให้ครูรับรู้ร่วมกันในพันธกิจของเพื่อร่วมกันขับเคลื่อนการดำเนินงานตามเป้าหมาย

1.3.5 โรงเรียนส่งเสริมให้ครูรับรู้ร่วมกันในการกำหนดเป้าหมายของสถานศึกษาเพื่อขับเคลื่อนการดำเนินงานร่วมกัน

1.3.6 โรงเรียนมีการกำหนดแผนการกำกับติดตาม ประเมินผลการดำเนินการตามวิสัยทัศน์ เป้าหมาย พันธกิจอย่างครอบคลุมต่อเนื่อง

2. การดำเนินการพัฒนาตามองค์ประกอบของรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ

ในขั้นตอนนี้เป็นการวางแผนดำเนินการ โดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้

2.1 ผู้อำนวยการโรงเรียนเชิญครูทุกคนที่เข้าร่วมกิจกรรมประชุมเพื่อกำหนดปัญหาการจัดการเรียนรู้ของครูแต่ละคน

2.2 ที่ประชุมเปิดโอกาสให้ครูทุกคนร่วมกันสะท้อนผลการปฏิบัติงานอย่างสร้างสรรค์

2.3 การจัดวางระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อการบริหารและการจัดการศึกษาที่มีความถูกต้องชัดเจนตรงตามความต้องการในการใช้งานอย่างต่อเนื่องและยั่งยืนทางวิชาชีพ

2.4 การกำหนดปฏิทินการทำงาน กำหนดบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบปฏิบัติการสอน

2.5 การกำหนดโครงสร้างสนับสนุนชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ดังนี้

2.5.1 ออกคำสั่งแต่งตั้งคณะทำงานตามฝ่ายและความรับผิดชอบของผู้เกี่ยวข้องทั้งหมด

2.5.2 ทีมงานที่แต่งตั้งมีลักษณะเป็นสายสนับสนุนที่มีลักษณะลดความเป็นองค์การที่ยึดวัฒนธรรมแบบราชการ

2.5.3 โรงเรียนส่งเสริมให้ใช้วัฒนธรรมแบบกัลยาณมิตรทางวิชาการ

2.5.4 ส่งเสริมให้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพมีวัฒนธรรมที่ส่งเสริมวิสัยทัศน์โดยการประกาศวิสัยทัศน์ พันธกิจ และค่านิยมร่วม

2.5.5 ส่งเสริมให้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพมีการดำเนินการที่ต่อเนื่องโดยกำหนดในแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษา

3. การประสานเสริมพลังการทำงานเป็นทีมเพื่อร่วมกันวิเคราะห์ปัญหา สร้างเครือข่ายชุมชนแห่งการเรียนรู้ การเสริมบรรยากาศความเป็นกัลยาณมิตร

ในขั้นตอนนี้เป็นการดำเนินการลงมือปฏิบัติ โดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้

3.1 ผู้วิจัยประสานกับผู้อำนวยการโรงเรียนจัดให้มีการทำงานเป็นทีม ดังนี้

3.1.1 สร้างช่องทางการสื่อสารร่วมกันอย่างสร้างสรรค์เพื่อกำหนดเป้าหมายในการทำงาน

3.1.2 มีการกำหนดปฏิทินการทำงานเพื่อให้ครูมีการวางแผนการทำงานร่วมกันเป็นระยะ

3.1.3 ส่งเสริมให้ครูมีส่วนร่วมในการพัฒนานักเรียนให้มีความรู้ความสามารถเต็มศักยภาพ

3.1.4 ส่งเสริมให้ครูมีข้อตกลง และแนวปฏิบัติในการทำงานเพื่อให้บรรลุผลร่วมกันอย่างต่อเนื่อง

3.1.5 ประชุมเพื่อส่งเสริมให้ครูมีการเรียนรู้และทบทวนการปฏิบัติหน้าที่และการจัดการเรียนการสอนร่วมกัน

3.1.6 ประชุมเพื่อให้ครูวิเคราะห์สภาพการเรียนการสอนและแก้ไขปัญหา

3.1.7 ส่งเสริมให้ครูมีการประเมินผลการปฏิบัติงานร่วมกัน

3.1.8 จัดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้เพื่อให้ครูรับรู้ความสามารถของเพื่อนครู แต่ละคนจนเกิดประสบการณ์ในการทำงานร่วมกัน

3.2 การสร้างเครือข่ายชุมชนแห่งการเรียนรู้

3.2.1 โรงเรียนโดยผู้อำนวยการโรงเรียนทำประกาศสร้างเครือข่ายชุมชนแห่งการเรียนรู้สู่สังคม และชุมชน

3.2.2 โรงเรียนส่งเสริมให้ครูแสวงหาข้อมูลข่าวสารเพื่อพัฒนาวิชาชีพของตนเองอยู่เสมอด้วยการปรับปรุงระบบอินเทอร์เน็ตและไวไฟ

3.2.3 โรงเรียนจัดประชุมเพื่อส่งเสริมให้ครูมีกระบวนการจัดการความรู้ที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญเป็นระยะๆ

3.2.4 โรงเรียนพัฒนาครูด้วยการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ให้มีความรักความเมตตาและ
เข้าใจธรรมชาติของผู้เรียน

3.2.5 โรงเรียนประชุมเพื่อให้ครูวิเคราะห์ผู้เรียนตามความแตกต่างระหว่างบุคคล

3.2.6 โรงเรียนส่งเสริมให้ครูใช้สื่อประกอบการจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีที่
หลากหลาย

3.2.7 โรงเรียนส่งเสริมให้ครูจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับบริบทของโลกและสังคม
เพื่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างเท่าทันการเปลี่ยนแปลง

3.3 การเสริมบรรยากาศความเป็นกัลยาณมิตร ดังนี้

3.3.1 ผู้อำนวยการจัดกิจกรรมเพื่อสร้างวัฒนธรรมคุณภาพของโรงเรียน

3.3.2 ผู้อำนวยการสร้างชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพโดยกำหนดแนวทางการทำงาน
ที่ชัดเจน

3.3.3 โรงเรียนส่งเสริมจัดกิจกรรมให้ครูอยู่ร่วมกันที่มีลักษณะวัฒนธรรมแบบ
เปิดเผย

3.3.4 โรงเรียนส่งเสริมให้ครูมีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นของตน

3.3.5 โรงเรียนส่งเสริมให้ครูมีความรู้สึกปลอดภัย หรือปลอดภัยใช้อำนาจ
กดดันบนพื้นฐานความไว้วางใจ เคารพซึ่งกันและกัน

3.3.6 โรงเรียนส่งเสริมให้ครูมีจริยธรรมแห่งความเอื้ออาทรเป็นพลังเชิงคุณธรรม

4. การนิเทศ กำกับ ติดตาม ประเมินผล

ในขั้นตอนนี้เป็นการนิเทศกำกับ ติดตาม และประเมินผลโดยผู้อำนวยการ และ
ผู้วิจัยโดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้

4.1 โรงเรียนจัดการจัดระบบการนิเทศภายใน

4.2 จัดการประชุมย่อยเพื่อให้คำแนะนำ ดูแลช่วยเหลือเพื่อนร่วมงานโดยยึด
หลักการทำงานร่วมกัน

4.3 ส่งเสริมการมีภาวะการเป็นผู้นำร่วมกัน เป็นทั้งผู้นำและผู้ตามในการแลกเปลี่ยน
เรียนรู้เคารพซึ่งกันและกัน

5. การสะท้อนผล การสรุปวิเคราะห์ผลการพัฒนา และรายงานผล พร้อมข้อเสนอแนะ
ในการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

5.1 มีการจัดประชุมเพื่อให้ครูได้สะท้อนผลการปฏิบัติงานเป็นระยะๆ ตามที่กำหนด

5.2 มีการสรุปและวิเคราะห์ผลการพัฒนาทุกระยะ

5.3 มีการรายงานผลการดำเนินงาน พร้อมข้อเสนอแนะในการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

6. ผู้วิจัยจัดประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อนำคู่มือการใช้รูปแบบการพัฒนาครูไปใช้ โดยมีกลุ่มผู้เข้าร่วมประชุมเชิงปฏิบัติการ ประกอบด้วยครูในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ จำนวน 4 คน

7. ผู้วิจัยดำเนินการพัฒนาครูผู้สอนภาษาอังกฤษ จำนวน 4 คน ตามรูปแบบการพัฒนาครู เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา สลับกับการให้ครูนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่อยู่ในคู่มือการใช้รูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา ไปใช้กับนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย ประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 8 แผน จนถึงการวัดและประเมินผล เป็นเวลา 8 สัปดาห์

8. เมื่อดำเนินการพัฒนาครูตามแผนแล้ว ครูผู้สอนภาษาอังกฤษทุกคนดำเนินการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามแบบประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา แล้วรวบรวมผลการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ให้แก่ผู้วิจัย

9. ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูล และวิเคราะห์ผลการวิจัยในภาพรวม เพื่อจัดทำรายงานผลการวิจัยฉบับสมบูรณ์ต่อไป

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. คู่มือการใช้รูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา ในคู่มือประกอบด้วยหลักการและเหตุผล วัตถุประสงค์ กรอบแนวคิด กลุ่มเป้าหมาย แผนการจัดการเรียนรู้ และแบบประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา

2. แบบประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา ผู้วิจัยได้แบ่งการประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ เป็น 5 องค์ประกอบ ประกอบด้วย 1) การออกเสียง 2) คำศัพท์ สำนวนและโครงสร้างภาษา 3) เนื้อหา 4) ความคล่องแคล่ว และ 5) การแสดงท่าทางและน้ำเสียงประกอบการพูด โดยมีเกณฑ์การประเมินทักษะในการสื่อสาร ดังนี้

เกณฑ์การประเมินทักษะด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ

ระดับคะแนน ประเด็น การประเมิน	4	3	2	1	น้ำหนัก ความ สำคัญ	คะแนน รวม
การออกเสียง	ออกเสียงถูกต้องตามหลักการออกเสียง มีเสียงเน้นหนักในคำ/ประโยคอย่างสมบูรณ์	ออกเสียงถูกต้องตามหลักการออกเสียง เป็นส่วนใหญ่	ออกเสียงถูกต้อง เป็นบางส่วน แต่พอเข้าใจ	ออกเสียง ไม่ถูกต้อง ทำให้ไม่เข้าใจ	1	4
คำศัพท์ สำนวน และ โครงสร้าง ภาษา	ใช้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างภาษา ถูกต้องและเหมาะสม	ใช้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้าง ประโยคถูกต้อง เป็นส่วนใหญ่ แต่ไม่หลากหลาย	ใช้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้าง ประโยคแบบง่าย ๆ และมีข้อผิดพลาดบ้าง	ใช้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้าง ประโยคแบบง่าย ๆ และมีข้อผิดพลาดมาก	3	12
เนื้อหา	เนื้อหาถูกต้อง มีรายละเอียดครบถ้วนสมบูรณ์	เนื้อหาถูกต้อง เป็นส่วนใหญ่	เนื้อหาถูกต้อง เป็นบางส่วน	เนื้อหาไม่ถูกต้อง หรือมีข้อผิดพลาดมาก	3	12
ความ คล่องแคล่ว	พูดได้อย่างเป็นธรรมชาติ คล่องแคล่ว สื่อสารได้ชัดเจน	พูดติดขัด บางครั้ง แต่ยังสามารถ สื่อสารได้ชัดเจน	พูดคล้ายแบบท่องจำ พอสื่อสารได้บ้าง	พูดเป็นแบบท่องจำ ตะกุกตะกัก สื่อสารได้น้อยมาก หรือไม่ได้เลย	2	8
การแสดง ท่าทาง และ น้ำเสียง ประกอบการ พูด	แสดงท่าทางและพูดด้วยน้ำเสียงที่เหมาะสมกับบทบาทและสถานการณ์ดีมาก	แสดงท่าทางและพูดด้วยน้ำเสียงที่เหมาะสมกับบทบาทและสถานการณ์ ในระดับดี	พูดโดยไม่แสดงท่าทางประกอบ น้ำเสียงคล้ายการอ่านหรือการท่องจำ	พูดโดยไม่แสดงท่าทางประกอบ น้ำเสียงเป็นการพูดแบบท่องจำ	1	4
รวม					10	40

เกณฑ์การประเมิน

34-40 คะแนน	ดีมาก
27-33 คะแนน	ดี
20-26 คะแนน	พอใช้
น้อยกว่า 20 คะแนน	ควรปรับปรุง

การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1. ศึกษาตำรา เอกสารและงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการพัฒนาครูและแบบประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา
2. กำหนดกรอบแนวคิดและเนื้อหาตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย นำมาใช้เป็นข้อมูลในการสร้างคู่มือการใช้รูปแบบการพัฒนาครู และแบบประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา
3. นำคู่มือการใช้รูปแบบการพัฒนาครู และแบบประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยาไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบ และแก้ไข
4. นำคู่มือการใช้รูปแบบการพัฒนาครู และแบบประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยาที่แก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาเรียบร้อยแล้ว เสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อทำการตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสม ด้านเนื้อหาและภาษาที่ใช้ด้วยการหาค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามกับนิยามศัพท์ (Index of Item Objective Congruence : IOC) ของแบบสอบถาม โดยผู้เชี่ยวชาญประกอบด้วย
 - 1) อาจารย์ ดร. เอี่ยมพร โทภาณูรักษกุล
 - 2) อาจารย์ ดร.ดำรง ตุ่มทอง
 - 3) นางสุนันท์ ประสพผล ผู้อำนวยการเชี่ยวชาญ โรงเรียนอนุบาลทับสะแก
5. นำผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ มาวิเคราะห์หาค่าดัชนี ความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence : IOC) โดยใช้สูตรดังต่อไปนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อความกับจุดประสงค์

$$\frac{\sum R \text{ แทน ผลรวมความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ}}{N \text{ แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ}}$$

ผลการวิเคราะห์พบว่า คู่มือการใช้รูปแบบการพัฒนาครู และแบบประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา มีค่า IOC ระหว่าง 0.80 - 1.00

6. นำคู่มือการใช้รูปแบบการพัฒนาครู และแบบประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยาที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามตามขั้นตอนการดำเนินงานดังนี้

1. การเก็บข้อมูลโดยผู้วิจัยนำหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการวิจัยจากคณะครุศาสตร์ ไปที่โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
2. ผู้วิจัยเก็บรวบรวมผลการพัฒนาครูจากการพัฒนาครูโรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
3. เก็บรวบรวมผลการพัฒนาทักษะการสื่อสารของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลหลังจากได้รับแบบสอบถามกลับคืน ผู้วิจัยได้ดำเนินการตรวจสอบความสมบูรณ์ของการตอบแบบสอบถามแล้วดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลแต่ละตอนโดยใช้สถิติพื้นฐานคือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการพัฒนารูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และขั้นตอนการวิจัย โดยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้คือ

ขั้นตอนที่ 1 ผลการพัฒนารูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ขั้นตอนที่ 2 ผลการศึกษาการใช้รูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ขั้นตอนที่ 1 ผลการพัฒนารูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ผลการประเมินรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ แสดงในตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 ผลการประเมินความถูกต้องเหมาะสมของรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

องค์ประกอบ	รายการประเมิน	(\bar{X})	(S.D.)	ระดับ
1	การวางแผน	4.60	0.56	มากที่สุด
2	การดำเนินการ	4.73	0.40	มากที่สุด
3	การประสานเสริมพลัง	4.62	0.47	มากที่สุด
4	การนิเทศติดตาม	4.84	0.26	มากที่สุด
5	การสะท้อนผล	4.97	0.06	มากที่สุด
	รวมเฉลี่ย	4.75	0.35	มากที่สุด

จากตารางที่ 4.1 แสดงให้เห็นว่า ผลการประเมินรูปแบบการพัฒนาคูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.75$, S.D. = 0.35) โดยองค์ประกอบที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ การสะท้อนผล ($\bar{X} = 4.97$, S.D. = 0.06) รองลงมาคือการนิเทศติดตาม ($\bar{X} = 4.84$, S.D. = 0.26) ส่วนองค์ประกอบที่มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่าด้านอื่นๆ คือ การวางแผน ($\bar{X} = 4.60$, S.D. = 0.56)

จากตารางที่ 4.1 ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ผลการประเมินรายองค์ประกอบดังที่แสดงในตารางที่ 4.2 – 4.6

ตารางที่ 4.2 ผลการประเมินความถูกต้องเหมาะสมทางภาษาของรูปแบบการพัฒนาคูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ด้านการวางแผน

องค์ประกอบ	รายการประเมิน	(\bar{X})	(S.D.)	ระดับ
ด้านการวางแผน				
1	โรงเรียนประชุมบุคลากร เพื่อเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ	4.20	1.79	มาก
2	โรงเรียนจัดทำบันทึกข้อตกลงร่วมกันระหว่างผู้บริหารและครูผู้สอน เพื่อนำกระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพสู่การปฏิบัติ	5.00	0.00	มากที่สุด
3	บุคลากรในโรงเรียนร่วมกันจัดทำค่านิยม พันธกิจและวิสัยทัศน์ เพื่อขับเคลื่อนชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพสู่การปฏิบัติ	4.40	0.55	มาก
4	โรงเรียนจัดทำคู่มือการดำเนินการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของสถานศึกษา	5.00	0.00	มากที่สุด
5	โรงเรียนจัดทำแผนงานโครงการเพื่อขับเคลื่อนชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพสู่การปฏิบัติ	4.60	0.55	มากที่สุด
6	บุคลากรในโรงเรียนร่วมกันในการกำหนดเป้าหมายการจัดการเรียนรู้ของสถานศึกษา	4.40	0.89	มาก
รวมเฉลี่ย		4.60	0.56	มากที่สุด

จากตารางที่ 4.2 แสดงให้เห็นว่า ผลการประเมินรูปแบบการพัฒนาคูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ด้านการวางแผน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.60$, S.D. = 0.56) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อรายการประเมินที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ โรงเรียนจัดทำบันทึกข้อตกลงร่วมกันระหว่างผู้บริหารและครูผู้สอน เพื่อนำกระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพสู่การปฏิบัติและ โรงเรียนจัดทำคู่มือการดำเนินการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของสถานศึกษา ($\bar{X} = 5.00$, S.D. = 0.00) รองลงมาคือ โรงเรียนจัดทำแผนงานโครงการเพื่อขับเคลื่อนชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพสู่การปฏิบัติ ($\bar{X} = 4.60$, S.D. = 0.55) ส่วนรายการประเมินที่มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่าด้านอื่นๆ คือ โรงเรียนประชุมบุคลากร เพื่อเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ($\bar{X} = 4.20$, S.D. = 1.79)

ตารางที่ 4.3 ผลการประเมินความถูกต้องเหมาะสมทางภาษาของรูปแบบการพัฒนาคูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ด้านการดำเนินการ

องค์ประกอบ	รายการประเมิน	(\bar{X})	(S.D.)	ระดับ
	ด้านการดำเนินการ			
7	บุคลากรในโรงเรียนร่วมกันกำหนดแผนการทำงาน บทบาท หน้าที่ และความรับผิดชอบ	4.6	0.55	มากที่สุด
8	บุคลากรในโรงเรียนร่วมกันกำหนดปฏิทินหรือตารางการแลกเปลี่ยนเรียนรู้	5	0	มากที่สุด
9	บุคลากรในโรงเรียนทำงานร่วมกันเป็นทีม	4.8	0.45	มากที่สุด
10	โรงเรียนจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการแลกเปลี่ยนเรียนรู้	4.6	0.55	มากที่สุด
11	ผู้บริหารและครูร่วมกันสะท้อนผลการปฏิบัติงานอย่างสร้างสรรค์	4.8	0.45	มากที่สุด
12	บุคลากรในโรงเรียนมีส่วนร่วมตัดสินใจในการดำเนินงาน	4.8	0.45	มากที่สุด

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

องค์ประกอบ	รายการประเมิน	(\bar{X})	(S.D.)	ระดับ
	ด้านการดำเนินการ			
13	บุคลากรในโรงเรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการพัฒนาสื่อและกระบวนการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ	4.6	0.55	มากที่สุด
14	โรงเรียนจัดระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อการบริหารและการจัดการศึกษาที่มีความถูกต้องชัดเจนและตรงตามความต้องการในการใช้งานอย่างต่อเนื่องและยั่งยืนทางวิชาชีพ	4.6	0.55	มากที่สุด
	รวมเฉลี่ย	4.73	0.40	มากที่สุด

จากตารางที่ 4.3 แสดงให้เห็นว่า ผลการประเมินรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ด้านการดำเนินการโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด (= 4.73, S.D. = 0.40) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อรายการประเมินที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ บุคลากรในโรงเรียนร่วมกันกำหนดปฏิทินหรือตารางการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ (\bar{X} = 5.00, S.D. = 0.00) รองลงมาคือบุคลากรในโรงเรียนทำงานร่วมกันเป็นทีม ผู้บริหารและครูร่วมกันสะท้อนผลการปฏิบัติงานอย่างสร้างสรรค์ และบุคลากรในโรงเรียนมีส่วนร่วมตัดสินใจในการดำเนินงาน (\bar{X} = 4.80, S.D. = 0.45) ส่วนรายการประเมินที่มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่าด้านอื่น ๆ คือ บุคลากรในโรงเรียนร่วมกันกำหนดแผนการทำงาน บทบาท หน้าที่ และความรับผิดชอบ (\bar{X} = 4.60, S.D. = 0.55)

ตารางที่ 4.4 ผลการประเมินความถูกต้องเหมาะสมทางภาษาของรูปแบบการพัฒนาคู่มือเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ด้านการประสานเสริมพลัง

องค์ประกอบ	รายการประเมิน	(\bar{X})	(S.D.)	ระดับ
	ด้านการประสานเสริมพลัง			
15	บุคลากรในโรงเรียนร่วมกันวิเคราะห์สภาพการจัดการเรียนการสอนและร่วมกันแก้ไขปัญหา	4	1.00	มาก
16	บุคลากรในโรงเรียนมีความมุ่งมั่นและทุ่มเทต่อความสำเร็จของผู้อื่น	4.4	0.55	มาก
17	บุคลากรในโรงเรียนทำงานวิจัยเพื่อพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนร่วมกันอย่างสร้างสรรค์	4.6	0.55	มากที่สุด
18	บุคลากรในโรงเรียนมีความรับผิดชอบต่อผลงานร่วมกันเพื่อส่งเสริมการปฏิบัติงานของโรงเรียนและทีมงานให้มีประสิทธิภาพ	4.8	0.45	มากที่สุด
19	โรงเรียนสร้างเครือข่ายชุมชนแห่งการเรียนรู้ สู่สังคมชุมชน และมีบรรยากาศความเป็นกัลยาณมิตร	4.6	0.55	มากที่สุด
20	โรงเรียนเปิดโอกาสให้ชุมชนและภูมิปัญญาท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาผู้เรียนอย่างเป็นกัลยาณมิตร	4.8	0.45	มากที่สุด
21	บุคลากรในโรงเรียนมีการปรับตัวเพื่อรับการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นอยู่เสมอ	4.8	0.45	มากที่สุด
22	บุคลากรในโรงเรียนมีการสร้างสัมพันธภาพในการทำงานร่วมกันอย่างเข้มแข็งและยั่งยืน	4.6	0.55	มากที่สุด
23	บุคลากรในโรงเรียนมีวิถีและวัฒนธรรมการอยู่ร่วมกันอย่างเอื้ออาทร	4.8	0.45	มากที่สุด
24	โรงเรียนส่งเสริมให้มีการเผยแพร่ผลงานของบุคลากรในโรงเรียนต่อสาธารณะ	4.8	0.45	มากที่สุด
	รวมเฉลี่ย	4.62	0.47	มากที่สุด

จากตารางที่ 4.4 แสดงให้เห็นว่า ผลการประเมินรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ด้านการประสานเสริมพลังโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.62$, S.D. = 0.47) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อรายการประเมินที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ บุคลากรในโรงเรียนมีความรับผิดชอบต่อผลงานร่วมกันเพื่อส่งเสริมการปฏิบัติงานของโรงเรียนและทีมงานให้มีประสิทธิภาพ ($\bar{X} = 4.80$, S.D. = 0.45) รองลงมาบุคลากรในโรงเรียนทำงานวิจัยเพื่อพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนร่วมกันอย่างสร้างสรรค์ ($\bar{X} = 4.60$, S.D. = 0.55) ส่วนรายการประเมินที่มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่าด้านอื่นๆคือ บุคลากรในโรงเรียนร่วมกันวิเคราะห์สภาพการจัดการเรียนการสอนและร่วมกันแก้ไขปัญหา ($\bar{X} = 4.00$, S.D. = 1.00)

ตารางที่ 4.5 ผลการประเมินความถูกต้องเหมาะสมทางภาษาของรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ด้านการนิเทศติดตาม

องค์ประกอบ	รายการประเมิน	(\bar{X})	(S.D.)	ระดับ
	ด้านการนิเทศติดตาม			
25	บุคลากรในโรงเรียนมีการให้คำแนะนำ ในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนซึ่งกันและกัน	4.8	0.45	มากที่สุด
26	บุคลากรในโรงเรียน ดูแลช่วยเหลือเพื่อนร่วมงานโดยยึดหลักการทำงานร่วมกัน	4.6	0.55	มากที่สุด
27	บุคลากรในโรงเรียนเป็นทั้งผู้นำและผู้ตามในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้	4.8	0.45	มากที่สุด
28	บุคลากรในโรงเรียนมีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นในงานของตนด้วยความเคารพซึ่งกันและกัน	5	0	มากที่สุด
29	โรงเรียนจัดระบบการนิเทศภายในเพื่อพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ	5	0	มากที่สุด
	รวมเฉลี่ย	4.84	0.26	มากที่สุด

จากตารางที่ 4.5 แสดงให้เห็นว่า ผลการประเมินรูปแบบการพัฒนาคูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ด้านการนิเทศติดตามโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.84$, S.D. = 0.26) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อรายการประเมินที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ บุคลากรในโรงเรียนมีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นในงานของตนด้วยความเคารพซึ่งกันและกันและโรงเรียนจัดระบบการนิเทศภายในเพื่อพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ($\bar{X} = 5.00$, S.D. = 0.00) รองลงมาคือ บุคลากรในโรงเรียนมีการให้คำแนะนำ ในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนซึ่งกันและกัน ($\bar{X} = 4.80$, S.D. = 0.45) ส่วนรายการประเมินที่มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่าด้านอื่นๆ คือ โรงเรียนส่งเสริมให้ครูสามารถโค้ชผู้ร่วมงานได้และบุคลากรในโรงเรียนดูแลช่วยเหลือเพื่อนร่วมงานโดยยึดหลักการทำงานร่วมกัน ($\bar{X} = 4.60$, S.D. = 0.55)

ตารางที่ 4.6 ผลการประเมินความถูกต้องเหมาะสมทางภาษาของรูปแบบการพัฒนาคูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ด้านการสะท้อนผล

องค์ประกอบ	รายการประเมิน	(\bar{X})	(S.D.)	ระดับ
	ด้านการสะท้อนผล			
29	บุคลากรในโรงเรียนมีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์ทางวิชาชีพเป็นประจำและต่อเนื่อง	4.8	0.45	มากที่สุด
30	บุคลากรในโรงเรียนร่วมกันวิเคราะห์ผู้เรียนเป็นรายบุคคล	5	0	มากที่สุด
31	บุคลากรในโรงเรียนตระหนักในตนเองที่จะต้องเรียนรู้ทุกสถานการณ์เพื่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างเท่าทันการเปลี่ยนแปลง	5	0	มากที่สุด
32	บุคลากรในโรงเรียนร่วมกันสะท้อนผลการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการที่หลากหลายอย่างต่อเนื่อง	5	0	มากที่สุด
33	บุคลากรในโรงเรียนร่วมกันสรุปการดำเนินงานตามแผนงานโครงการ	5	0	มากที่สุด
34	บุคลากรในโรงเรียนแสวงหาความรู้เพื่อพัฒนาวิชาชีพของตนเองสม่ำเสมอ	5	0	มากที่สุด
35	บุคลากรในโรงเรียนนำผลการปฏิบัติงานไปปรับปรุงและพัฒนา	5	0	มากที่สุด
	รวมเฉลี่ย	4.97	0.06	มากที่สุด

จากตารางที่ 4.6 แสดงให้เห็นว่า ผลการประเมินรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ด้านการสะท้อนผลโดยภาพรวมอยู่ในระดับ มากที่สุด ($\bar{X} = 4.97$, S.D. = 0.06) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อรายการประเมินที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ บุคลากรในโรงเรียนร่วมกันวิเคราะห์ผู้เรียนเป็นรายบุคคล ($\bar{X} = 5.00$, S.D. = 0.00) ส่วนรายการประเมินที่มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่าด้านอื่นๆคือ บุคลากรในโรงเรียนมีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์ทางวิชาชีพเป็นประจำและต่อเนื่อง ($\bar{X} = 4.80$, S.D. = 0.45)

ขั้นตอนที่ 2 ผลการศึกษาการใช้รูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ผลการศึกษาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 จำนวน 6 ห้อง รวมทั้งสิ้น 178 คน

ตารางที่ 4.7 แสดงผลระดับคะแนนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน

ชั้น	จำนวนนักเรียน	ระดับคะแนน				\bar{X}	S.D.	t	Sig.
		4	3	2	1				
ม.1/5	29	11	18	-	-	3.38	0.49	14.61**	.000
ม.2/5	31	15	16	-	-	3.48	0.51	14.58**	.000
ม.3/5	35	19	16	-	-	3.54	0.51	14.27**	.000
ม.4/1	33	21	12	-	-	3.64	0.49	13.43**	.000
ม.5/1	30	20	10	-	-	3.67	0.48	13.08**	.000
ม.6/1	20	13	7	-	-	3.65	0.49	13.41**	.000
	178	99	79	-	-	3.47	0.44	12.71**	.000

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.7 แสดงให้เห็นว่า ผลการประเมินรูปแบบการพัฒนาคูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 3.47$, S.D. = 0.44) โดยห้องที่มีระดับคะแนนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 ($\bar{X} = 3.67$, S.D. = 0.48) รองลงมาคือ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/1 ($\bar{X} = 3.65$, S.D. = 0.49) ระดับชั้นที่มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่าด้านอื่นๆ คือ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/5 ($\bar{X} = 3.38$, S.D. = 0.49) และ พบว่า ค่าสถิติ t มีค่า 14.27 และค่า Sig. (2-tailed) มีค่า .000 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 แสดงว่า นักเรียนมีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพแล้วมีระดับคะแนนทางทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนารูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ 2) เพื่อศึกษาผลการใช้รูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่องรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ผู้วิจัยสามารถสรุปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1. ผลการพัฒนารูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

รูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ประกอบด้วย 1) การวางแผน 2) การดำเนินการ 3) การประสานเสริมพลัง 4) การนิเทศติดตาม และ 5) การสะท้อนผล

ขั้นตอนของกระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในบริบทสถานศึกษา ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้

1) การวางแผน หมายถึง การประชุม วางแผนในการกำหนด ค่านิยม พันธกิจและวิสัยทัศน์ เป้าหมาย มีข้อตกลงร่วมกัน มีคู่มือ แผนงาน โครงการ กระบวนการร่วมมือในการกำหนดนโยบาย เชื่อมโยงการขับเคลื่อนการศึกษา มีการเผยแพร่ เปิดโอกาสให้หน่วยงานอื่นทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง กำกับติดตาม ประเมินผลการดำเนินงาน และปรับปรุงแก้ไขร่วมกัน เพื่อเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพแล้วนำสู่การปฏิบัติ

2) การดำเนินการ หมายถึง การดำเนินการกำหนดแผนงาน ปฏิทินการทำงาน กำหนดบทบาทหน้าที่ที่ความรับผิดชอบปฏิบัติการสอนร่วมกัน สะท้อนผลการปฏิบัติงานอย่างสร้างสรรค์ จัดระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อการบริหารและการจัดการศึกษาที่มีความถูกต้องชัดเจนตรงตามความต้องการในการใช้งานอย่างต่อเนื่องและยั่งยืนทางวิชาชีพ เพื่อส่งเสริมการปฏิบัติงานของโรงเรียนและทีมงานให้มีประสิทธิภาพ จนเกิดเจตจำนงในการทำงานร่วมกันอย่างสร้างสรรค์ เพื่อให้บรรลุผลที่การเรียนรู้ของผู้เรียน

3) การประสานเสริมพลัง หมายถึง การส่งเสริม สนับสนุนบุคลากรในโรงเรียน ร่วมกันวิเคราะห์สภาพการจัดการเรียนการสอนและร่วมกันแก้ไขปัญหา ร่วมกันประเมินผลการปฏิบัติงาน มีคุณธรรม เอื้ออาทรต่อกัน ไว้วางใจกัน สร้างเครือข่ายชุมชนแห่งการเรียนรู้สู่สังคม ชุมชน มีบรรยากาศความเป็นกัลยาณมิตร มีการเสริมสร้างพลังเชิงบวกซึ่งกันและกัน

4) การนิเทศติดตาม หมายถึง การจัดระบบการนิเทศภายใน ให้คำแนะนำ ดูแลช่วยเหลือเพื่อนร่วมงานโดยยึดหลักการทำงานร่วมกัน สามารถโค้ชผู้ร่วมงานในการลงมือทำงาน ร่วมกัน มีภาวะการเป็นผู้นำร่วมกัน เป็นทั้งผู้นำและผู้ตามในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ที่ขับเคลื่อนด้วยการนำร่วมกัน กระจายอำนาจ สร้างแรงบันดาลใจ ยอมรับความเป็นผู้นำร่วมกัน ยึดหลักการทำงานให้เกิดประสิทธิภาพภายใต้ความถูกต้องและหลักคุณธรรม มีความเคารพซึ่งกันและกัน

5) การสะท้อนผล หมายถึง การเรียนรู้ แสวงหาข้อมูลข่าวสารเพื่อพัฒนาวิชาชีพของตนเองอยู่เสมอ มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์ทางวิชาชีพเป็นประจำและต่อเนื่อง วิเคราะห์ผู้เรียน ใช้สื่อการจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีที่หลากหลาย เพื่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างเท่าทัน การเปลี่ยนแปลง และนำผลการปฏิบัติงานไปปรับปรุงและพัฒนา

2. ผลการใช้รูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

2.1 ผลการประเมินการใช้รูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อยู่ในระดับมากที่สุด

ผลการประเมินการใช้รูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ แสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 5.1 ผลการประเมินความถูกต้องเหมาะสมทางภาษาของรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

องค์ประกอบ	รายการประเมิน	(\bar{X})	(S.D.)	ระดับ
1	การวางแผน	4.60	0.56	มากที่สุด
2	การดำเนินการ	4.73	0.40	มากที่สุด
3	การประสานเสริมพลัง	4.62	0.47	มากที่สุด
4	การนิเทศติดตาม	4.84	0.26	มากที่สุด
5	การสะท้อนผล	4.97	0.06	มากที่สุด
	รวมเฉลี่ย	4.75	0.35	มากที่สุด

2.2 ผลการศึกษาการใช้รูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ผลการศึกษาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 จำนวน 6 ห้อง รวมทั้งสิ้น 178 คน

ตารางที่ 5.2 แสดงผลระดับคะแนนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน

ชั้น	จำนวนนักเรียน	ระดับคะแนน				\bar{X}	S.D.	t	Sig.
		4	3	2	1				
ม.1/5	29	11	18	-	-	3.38	0.49	14.61**	.000
ม.2/5	31	15	16	-	-	3.48	0.51	14.58**	.000
ม.3/5	35	19	16	-	-	3.54	0.51	14.27**	.000
ม.4/1	33	21	12	-	-	3.64	0.49	13.43**	.000
ม.5/1	30	20	10	-	-	3.67	0.48	13.08**	.000
ม.6/1	20	13	7	-	-	3.65	0.49	13.41**	.000
	178	99	79	-	-	3.47	0.44	12.71**	.000

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.3 จากการสัมภาษณ์นักเรียนกลุ่มตัวอย่างของโรงเรียนทับสะแกวิทยา พบว่า หลังจากการทดลองใช้รูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์แล้ว นักเรียนมีความพึงพอใจ ในเรื่องกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

อภิปรายผล

ผลการพัฒนารูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ได้ดำเนินการ 2 ขั้นตอน และผลสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย ผู้วิจัยจึงนำประเด็นสำคัญมาอภิปรายผลการวิจัย โดยแยกออกเป็น 2 ประเด็น ได้แก่ 1) ผลการพัฒนารูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และ 2) ผลการศึกษาผลการใช้รูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. การพัฒนารูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พบว่า รูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และมีองค์ประกอบ 5 องค์ประกอบ ได้แก่ การวางแผน การดำเนินการ การประสานเสริมพลัง การนิเทศติดตาม และการสะท้อนผล ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในการกำหนดรูปแบบในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำหลักการแนวคิด ทฤษฎีงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และสอบถามจากผู้ที่เกี่ยวข้องในการดำเนินงานและมีประสบการณ์ พบกับปัญหาที่เกิดขึ้นจริงในการปฏิบัติงาน ปรัชญาคณาจารย์สาขาวิชาการบริหารการศึกษา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อนำมาทำการวิเคราะห์องค์ประกอบรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และได้นำองค์ประกอบที่ได้มาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ คณาจารย์และอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อนำมาร่างรูปแบบที่มีกระบวนการที่สามารถช่วยให้เกิดการพัฒนารูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่มีความเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของบุญชัย ตั้งอุทัยสุข (2561 : 134) ที่พบว่า รูปแบบชุมชนแห่งการเรียนรู้มี 5 ขั้นตอนดังนี้ การวางแผน การดำเนินการ การประสานเสริมพลัง การนิเทศติดตาม และการสะท้อนผล สอดคล้องกับงานวิจัย

ของบังอร เสรีรัตน์ (2560 : 116) กล่าวว่า ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพเป็นกระบวนการที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงจากการปฏิบัติงานร่วมกันและสนับสนุนกันของกลุ่มบุคคลมีวัตถุประสงค์สำคัญในการพัฒนาผู้เรียน พัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยทุกคนมีส่วนร่วมในการวางเป้าหมายการเรียนรู้ของผู้เรียน มีการตรวจสอบ สะท้อนกระบวนการและผลการปฏิบัติผ่านกระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การวิพากษ์วิจารณ์ การทำงานร่วมกัน และการร่วมมือร่วมพลัง ที่มีองค์ประกอบดังนี้ 1) มีค่านิยมร่วมกัน 2) มีการรับผิดชอบการเรียนรู้ของผู้เรียน 3) มีการแลกเปลี่ยนเพิ่มเติมความคิดเห็นเพื่อสะท้อนกระบวนการและผลการทำงานพัฒนาผู้เรียน 4) ทุกฝ่ายเกี่ยวข้องร่วมเรียนรู้และรวมพลังสนับสนุนให้เกิดการสร้างเปลี่ยนแปลงตามเป้าหมาย และ 5) จัดสิ่งสนับสนุน โอกาส พื้นที่ และกระบวนการทำงานให้สมาชิกได้เรียนรู้จากหน้างานและสะท้อนการทำงาน และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ เมธาสิทธิ์ ธัญรัตนศรีสกุล (2560 : 214) พบว่า ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพแนวทางปฏิบัติสำหรับครู ผลวิจัยพบว่า 1) ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ เป็นการเรียนรู้ร่วมกันของผู้ร่วมวิชาชีพ มีการแลกเปลี่ยนความคิด ความรู้ เพื่อการเรียนรู้ต่อยอดองค์ความรู้ที่ได้จากการจัดการเรียนรู้ในชั้นเรียนของครูแต่ละคนจะถูกนำมาจัดการความรู้อย่างเป็นระบบ ผ่านการอภิปรายสะท้อนคิดตามหลักวิชาการ และนำมาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันอย่างต่อเนื่อง สิ่งที่ได้ตามมา คือ ครูมีความรู้ในเนื้อหาเทคนิควิธีการจัดการเรียนรู้และกระบวนการวัดประเมินผล ทำให้สามารถจัดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เกิดการปรับปรุงและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง 2) แนวทางปฏิบัติสำหรับครูที่ต้องการสร้างความร่วมมือในการพัฒนานักเรียนผ่านชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ คือ การตั้งเป้าหมายแบบ SMART ได้แก่ เป็นเป้าหมายที่เจาะจง (specific : S) สามารถวัดได้ (measurable : M) สามารถทำได้จริง (attainable :A) มุ่งผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นกับนักเรียน (result-oriented) และมีกรอบเวลาที่ชัดเจน (time bound :T) และกระบวนการสอนงานแบบพี่เลี้ยง

1.1 จากผลการประเมินรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยผู้เชี่ยวชาญ พบว่า ด้านการสะท้อนผล มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าด้านอื่นๆ ทั้งนี้เป็นเพราะว่า บุคลากรในโรงเรียนมีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์ทางวิชาชีพเป็นประจำและต่อเนื่อง บุคลากรในโรงเรียนร่วมกันวิเคราะห์ผู้เรียนเป็นรายบุคคล บุคลากรในโรงเรียนตระหนักในตนเองที่จะต้องเรียนรู้ทุกสถานการณ์เพื่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างเท่าทันการเปลี่ยนแปลง บุคลากรในโรงเรียนร่วมกันสะท้อนผลการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการที่หลากหลายอย่างต่อเนื่อง บุคลากรในโรงเรียนแสวงหาความรู้เพื่อพัฒนาวิชาชีพของตนเองสม่ำเสมอ บุคลากรในโรงเรียนร่วมกันสรุปการดำเนินงานตามแผนงานโครงการและบุคลากรในโรงเรียนนำผลการปฏิบัติงานไปปรับปรุงและพัฒนางาน

1.2 จากผลการประเมินรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยผู้เชี่ยวชาญ พบว่า ด้านการวางแผนมีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าด้านอื่น ๆ ทั้งนี้เป็นเพราะว่า โรงเรียนยังขาดในเรื่องประชุมบุคลากร เพื่อเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนจัดทำบันทึกข้อตกลงร่วมกันระหว่างผู้บริหารและครูผู้สอน เพื่อนำกระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพสู่การปฏิบัติ บุคลากรในโรงเรียนร่วมกันจัดทำค่านิยม พันธกิจ และวิสัยทัศน์ เพื่อขับเคลื่อนชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพสู่การปฏิบัติ โรงเรียนจัดทำคู่มือการดำเนินการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนจัดทำแผนงานโครงการเพื่อขับเคลื่อนชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพสู่การปฏิบัติ และบุคลากรในโรงเรียนร่วมกันในการกำหนดเป้าหมายการจัดการเรียนรู้ของสถานศึกษาน้อย

2. การศึกษาผลการใช้รูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่พัฒนาขึ้น พบว่า มีการวางแผน การดำเนินการ การประสานเสริมพลัง การนิเทศติดตาม และการสะท้อนผลครูผู้สอนสามารถนำขั้นตอนและวิธีการที่กำหนดไว้ในรูปแบบไปใช้ได้เป็นอย่างดี บุคลากรในโรงเรียนสามารถใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพเพื่อปรับปรุงและพัฒนากระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียนได้ ทำให้นักเรียนมีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษดีขึ้นและส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเพิ่มสูงขึ้น นอกจากนี้ได้ทำการพัฒนารูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยผ่านกระบวนการต่าง ๆ มาอย่างเป็นขั้นตอนและเหมาะสม โดยเฉพาะศึกษาเอกสารงานวิจัยและได้รับคำปรึกษาจากผู้เชี่ยวชาญ รวมทั้งในการกำหนดรูปแบบ มีกรอบแนวคิดหลักการทฤษฎีของนักวิชาการต่าง ๆ ตลอดจนได้ผ่านการตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบได้รับข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ อาจารย์ที่ปรึกษา ทำให้รูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพีระพร รัตนาเกียรติ์ และกนกวรรณ ศรีวาปี (2563 : 49) กล่าวว่า กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยกระบวนการ PLC ดังกล่าวมานั้นประกอบด้วยขั้นตอนการสะท้อนปัญหา ขั้นตอนการวางแผนกำหนดแนวทางร่วมกัน ขั้นตอนการลงมือปฏิบัติและขั้นตอนการสะท้อนผล ทุกขั้นตอนของกระบวนการนี้ทำให้ครูได้ทำงานร่วมกัน และบันทึกข้อมูลเป็นระยะ ดังที่ บุญชัย ตั้งอุทัยสุข (2561 : 134) ที่กล่าวว่า รูปแบบชุมชนแห่งการเรียนรู้ หมายถึง รูปแบบของกระบวนการการรวมตัว ร่วมใจ ร่วมทำ และร่วมเรียนรู้ ร่วมกันของครู ผู้บริหาร และผู้เรียน โดยผู้บริหารเป็นผู้ดูแลสนับสนุน ครูเป็นผู้นำร่วมกันบนพื้นฐานวัฒนธรรมความสัมพันธ์แบบกัลยาณมิตร มีวิสัยทัศน์ คุณค่า เป้าหมาย และภารกิจร่วมกัน โดยทำงาน

ร่วมกันเป็นทีม เรียนรู้ที่ครูเป็นผู้นำร่วมกัน และผู้บริหารแบบผู้ดูแลสนับสนุนสู่การเรียนรู้และพัฒนาวิชาชีพ เปลี่ยนแปลงคุณภาพตนเองสู่คุณภาพการจัดการเรียนรู้ที่เน้นความสำเร็จหรือประสิทธิผลของผู้เรียนเป็นสำคัญ มี 5 ขั้นตอน ดังนี้ การวางแผน การดำเนินการ การประสานเสริมพลัง การนิเทศติดตาม และการสะท้อนผล

ข้อเสนอแนะ

จากข้อค้นพบที่ได้จากวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

จากผลการพัฒนารูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ผู้วิจัยขอเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ ดังนี้

1.1 การนำรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ไปใช้ ครูควรศึกษารายละเอียดของรูปแบบฯ จากคู่มือการใช้รูปแบบฯ เพื่อให้เกิดความเข้าใจอย่างละเอียดในทุกประเด็นเนื้อหาเพื่อนำไปใช้ในสถานการณ์จริง

1.2 ควรขยายเครือข่ายความร่วมมือการใช้รูปแบบกระบวนการเรียนรู้ชุมชนวิชาชีพให้เกิดความเข้มแข็งในระดับกลุ่มโรงเรียน ระดับเขตพื้นที่การศึกษาโดยเน้นผลที่เกิดกับผู้เรียนเป็นสำคัญในการเรียนรู้

1.3 ควรจัดฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการให้ความรู้และความเข้าใจในรูปแบบการนำไปใช้ในชั้นเรียนในรูปแบบของการศึกษาชั้นเรียน (Lesson study) จะช่วยพัฒนาวิชาชีพครูได้อย่างเป็นขั้นตอน

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการทำวิจัยเชิงคุณภาพเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการพัฒนาครูในกลุ่มสาระอื่น ๆ โดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ

2.2 ควรมีการทำวิจัยเชิงประเมิน เพื่อนำผลไปพัฒนาปรับปรุงรูปแบบและขยายผลการนำไปใช้ในสถานศึกษาสังกัดอื่น ๆ ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2.3 ควรมีการทำวิจัยเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับการยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคลโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2553). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551.**
พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุม สหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- กัมปนาท วัชรนามคม. (2560). **การพัฒนารูปแบบการบริหารตามหลักธรรมาภิบาลของ
สถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ช่วงชั้นที่ 1-2.** ดุษฎีนิพนธ์ ปร.ด. มหาวิทยาลัยบูรพา.
- กัมมัสส์ อาแด. (2561). **การพัฒนารูปแบบชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพด้วยกระบวนการวิจัย
ปฏิบัติการ แบบร่วมมือร่วมพลังในโรงเรียนประถมศึกษา.** ดุษฎีนิพนธ์ ปร.ด.
มหาวิทยาลัยบูรพา.
- กิตติ กลืนธารา. (2560). **แนวทางการขับเคลื่อน PLC สู่การพัฒนาคุณภาพผู้เรียน สพม.17.
จันทบุรี.** สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 17.
- กลุ่มนิเทศติดตามและประเมินผลการจัดการศึกษา. (2562). **แนวทางการหนุนเสริมขับเคลื่อน
กระบวนการ PLC (Professional Learning Community) “ชุมชนการเรียนรู้ทาง
วิชาชีพเพื่อพัฒนาผู้เรียน”.** หนองคาย : สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา
หนองคาย เขต 2.
- คัมภีร์ สุดแท้. (2553). **การพัฒนาแบบการบริหารงานวิชาการสำหรับโรงเรียนขนาดเล็ก.
วิทยานิพนธ์ ค.ด. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.**
- คุณ วงศ์อนันต์. (2553). **การพัฒนาแบบการบริหารงานบุคคลเพื่อพัฒนาคุณภาพ การศึกษา
ในโรงเรียนต้นแบบโรงเรียนในฝันจังหวัดยโสธร.** วิทยานิพนธ์ ค.ด. มหาวิทยาลัย
ราชภัฏอุบลราชธานี.
- จุลลีย์ ศรีชะโคตร. (2557). **บรรยากาศองค์การที่ส่งผลต่อชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพของครูใน
สังกัดเทศบาล.** วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ชวลิต ชูกำแพง. (2560). **ชุมชนแห่งการเรียนรู้ของครู Professional Learning Community:
PLC. วารสารการวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. 23 (2), 1-6.**
- ชูชาติ พ่วงสมจิตร์. (2560). **ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพและแนวทางการนำมาใช้ในสถานศึกษา.
วารสารศึกษาศาสตร์ มสธ. 10 (1), 34-41**
- ณรงค์ฤทธิ์ อินทนาม. (2553). **การพัฒนาหลักเทียบสำหรับการสร้างชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ
ในโรงเรียน.** วิทยานิพนธ์ ค.ด. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณัฐศักดิ์ จันทร์ผล. (2552). **การพัฒนาแบบการบริหารงานสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาที่เน้น
การกระจายอำนาจ.** วิทยานิพนธ์ ปร.ด. มหาวิทยาลัยสยาม.

- ทิตนา แคมมณี และคณะ. (2554). **ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ**. พิมพ์ครั้งที่ 14. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิตนา แคมมณี และคณะ. (2554ก). **รูปแบบการเรียนการสอน : ทางเลือกที่หลากหลาย**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธีระ รุญเจริญ. (2550). **การบรรยายรายวิชาสัมมนาการบริหารการศึกษา เรื่อง รูปแบบและองค์ประกอบของรูปแบบ**. ม.ป.ท.: ม.ป.พ.
- นัตยา หล้าทูนธีรกุล. (ม.ป.ป.). **PLC: Professional Learning Community กับการพัฒนาครูเพื่อศิษย์ยุค Thailand 4.0**. เอกสารประกอบการอบรมเชิงปฏิบัติการแก่ครูในนโยบายการจัดการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง การจัดการเรียนรู้ แนว Active Learning แนว STEM Education และการจัดการเรียนรู้ภายใต้ กรอบแนวคิด Thailand 4.0. ม.ป.ท., ม.ป.พ..
- บงอร เสรีรัตน์. (2560). **การพัฒนาารูปแบบการสร้างชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพเพื่อส่งเสริมชุดความคิดเกี่ยวกับการสอนของครูประถมศึกษา. ศรีปทุมปริทัศน์ ฉบับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์**. 17(1), 115-122.
- บุญชัย ตั้งอุทัยสุข. (2561). **การพัฒนาารูปแบบชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพเพื่อส่งเสริมการจัดการเรียนรู้ของครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาในจังหวัดบุรีรัมย์**. กรุงเทพฯ : ม.ป.พ.
- บุญชู บุญลิขิตศิริ. (2553). **การพัฒนากระบวนการสร้างความรู้ในชุมชนการเรียนรู้เชิงเสมือนสำหรับนักวิชาการใน สถาบันอุดมศึกษา**. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปองทิพย์ เทพอารีย์. (2557). **การพัฒนาารูปแบบชุมชนแห่งการเรียนรู้เชิงวิชาชีพสำหรับครูประถมศึกษา**. วิทยานิพนธ์ กศ.ด. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปัญญา ทองนิล. (2553). **รูปแบบการพัฒนาสมรรถภาพการสอนโดยการบูรณาการแบบสอดแทรกสำหรับนักศึกษาครูเพื่อเสริมสร้างคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียน**. วิทยานิพนธ์ ปร.ด. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ปาริชาติ วลัยเสถียร และคณะ. (2546). **กระบวนการและเทคนิคการทำงานของนักพัฒนา**. กรุงเทพฯ : โครงการเสริมสร้างการเรียนรู้เพื่อชุมชนเป็นสุข (สรส.).
- พิเชฐ เกษวงษ์. (2556). **แนวทางการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 2**. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- พิมพ์ทอง สันสุทธิพงศ์. (2555). **บริบท ปัจจัย และสภาพการจัดการเรียนการสอนพลศึกษาโดยใช้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ระดับประถมศึกษา ในโรงเรียนเขตเมือง 8 จังหวัดภาคเหนือตอนบน**. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- พิสนุ พงศ์ศรี. (2554). **การประเมินทางการศึกษา : แนวคิดสู่การปฏิบัติ**. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : บริษัทด้านสุทธาการพิมพ์ จำกัด.
- พีระพร รัตนาเกียรติ และกนกวรรณ ศรีวาปี. (2563). **การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยกระบวนการ PLC เพื่อส่งเสริมการทำงานร่วมกันของนักศึกษาสาขาการศึกษาปฐมวัย**. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- เพชริน สงค์ประเสริฐ. (2550). **การพัฒนารูปแบบการบริหารงานวิชาการโดยยึดหลักการทำงานเป็นทีมในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน**. วิทยานิพนธ์ กศ.ด. มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- มารุต พัฒผล. (2557). **การจัดการเรียนรู้ที่เสริมสร้างการรู้คิดและความสุขในการเรียนรู้**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : จรัสนิทวงศ์การพิมพ์.
- มาลี สืบกระแส. (2552). **การพัฒนารูปแบบขององค์กรแห่งการเรียนรู้ของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา**. วิทยานิพนธ์ ปร.ด. มหาวิทยาลัยสยาม.
- มิ่งขวัญ คงเจริญ. (2553). **การพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างพลังอำนาจของชุมชนเพื่อเสริมสร้างความยั่งยืนของชุมชนแห่งการเรียนรู้**. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มินตรา ลายสนิทเสรีกุล และปิยพงษ์ สุเมตติกุล. (2557). **กลยุทธ์การบริหารโรงเรียนสู่การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสหวิทยาเขตเบญจบุรพา**. กรุงเทพมหานคร. **วารสารอิเล็กทรอนิกส์ทางการศึกษา (OJED)**. กรกฎาคม-กันยายน 2557.
- ยุทธ ไกยวรรณ. (2566). **การวิเคราะห์สถิติหลายตัวแปรสำหรับงานวิจัย**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เยาวลักษณ์ พิพัฒน์จำเริญกุล. (2554). **การพัฒนารูปแบบชุมชนแห่งการเรียนรู้ตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 เฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในโอกาสพระราชพิธีมหามงคล เฉลิมพระชนมพรรษา 7 รอบ 5 ธันวาคม 2554**. กรุงเทพฯ : ราชบัณฑิตยสถาน.
- รุ่งนภา จิตรโรจนรักษ์. (2548). **การพัฒนาแบบการบริหารของคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานสำหรับประเทศไทย**. วิทยานิพนธ์ ปร.ด. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- เรวณี ชัยเชาวรัตน์. (2556). **วิธีการสร้างครูผู้ศิษย์: ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ**. กรุงเทพฯ : สำนักงานส่งเสริมสังคมแห่งการเรียนรู้.
- ฤทธิไกร ไชยงาม. (2557). **ครูเพ็ญศรี ใจกล้า 04 : PBL ในวิชาคั่นคว่ำอิสระ ณ เชียงยืนพิทยาคม มุมมองเชิงชื่นชมสำหรับ Best Practices**. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : <http://bp-plc-isarn.blogspot.com/2014/09/>. 16 พฤษภาคม พ.ศ. 2561.
- วรนิษฐา เลขนอก. (2560). **โปรแกรมการพัฒนาครูด้านการจัดการเรียนรู้สำหรับสถานศึกษา** วิทยานิพนธ์ กศ.ด. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วรลักษณ์ ชูกำเนิด. (2557). **รูปแบบชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพครูผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 บริบทโรงเรียนในประเทศไทย**. กรุงเทพฯ : สำนักงานส่งเสริมสังคมแห่งการเรียนรู้.
- วารภรณ์ ศรีวีโรจน์. (2558). **เอกสารประกอบการสอนหลักการจัดการเรียนรู้**. คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี .
- วิจารณ์ พานิช. (2555). **วิถีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21**. กรุงเทพฯ : มูลนิธิสดศรี – สฤษดิ์วงศ์.
- วิเชียร ไชยบัง. (2558). **พัฒนาการ-ครูและการสอน-การพัฒนาครู บรรยาย-ครู Change Agent ศรีสะเกษ**. โรงเรียนนอกกะลา โรงเรียนลำปลายมาศพัฒนา.
- ศักดิ์ชัย ภูเจริญ. (2561). **ความเป็นครู**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : พลก๊อปปี้เซอวิสแอนชัปปราย.
- ศักดิ์ไทย สุรกิจบวร. (2553). **การแสวงหาและแนวทางการพัฒนาภาวะผู้นำของผู้บริหารมืออาชีพกรณีผู้บริหารการศึกษา และผู้บริหารสถานศึกษา**. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- ศิริวรรณ วณิชวัฒนารชัย. (2552). **การพัฒนาแบบการจัดการประสบการณ์การเรียนรู้แบบปกครองมีส่วนร่วมเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมสำหรับนักเรียนปฐมวัย**. วิทยานิพนธ์ ปร.ด. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สมยงค์ แก้วสุพรรณ. (2552). **รูปแบบการบริหารสถานศึกษาที่มีประสิทธิผลเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษา**. วิทยานิพนธ์ ปร.ด. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- สมาน อัครภูมิ. (2550). **การใช้วิจัยพัฒนารูปแบบในวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาเอก**. อุบลราชธานี : มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- สมุทร สมปอง. (2558). **การพัฒนาแบบการสร้างชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพครูในโรงเรียนประถมศึกษา : การวิจัยปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม**. วิทยานิพนธ์ กศ.ด. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบุรีรัมย์ เขต 1. (2559). **รายงานผลการดำเนินงานประจำปี 2559**. บุรีรัมย์ : กลุ่มนิเทศ ติดตามและประเมินผลการจัดการศึกษา.

- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2554). **มาตรฐานการศึกษาขั้นพื้นฐานและมาตรฐานการศึกษาปฐมวัย เพื่อการประกันคุณภาพภายในของสถานศึกษา.** กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2561). **รายงานสรุปผลการติดตามและประเมินผลการบริหารจัดการการศึกษาขั้นพื้นฐานของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาตามยุทธศาสตร์สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2561.** กรุงเทพฯ : สำนักติดตามและประเมินผลการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- สำนักพัฒนาครูและบุคลากรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2560). **รายงานการศึกษาแนวโน้มการพัฒนาคุณภาพครูเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษาสู่ศตวรรษที่ 21.** กรุงเทพฯ : สำนักพัฒนาครูและบุคลากรการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- สิริพันธ์ สุวรรณมรรคา และคณะ. (2554). **แนวทางการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อการประกอบอาชีพ.** กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สิวรี วิศุทธิ์สินธพ. (2554). **รูปแบบการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้เชิงวิชาชีพในสถาบันอุดมศึกษาคาทอลิก.** วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล.
- สุวิมล ว่องวานิช. (2558). **การวิจัยประเมินความต้องการจำเป็น.** พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อำนาจ ธีระวนิช. (2553). **การจัดการยุคใหม่.** นนทบุรี : มาเธอร์ บอส แพคเกจจิ้ง.
- อำนาจ เหลื่อน้อย. (2561). **รูปแบบการบริหารจัดการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนมาตรฐานสากล .** วิทยานิพนธ์ ค.ต. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.
- อุทัย บุญประเสริฐ. (2546). **การบริหารจัดการสถานศึกษาโดยใช้โรงเรียนเป็นฐาน.** กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุทุมพร จามรมาน. (2541). **โมเดลคืออะไร.** วารสารวิชาการ. มีนาคม 2541.
- Bardo, J. W., & Hardman, J. I. (1982). **Urban Sociology : A Systematic Introduction.** F.F. Peacock.
- Best, J.W. (1977). **Research in education** Englewood Cliffs, NJ. Prentice-Hall.
- Bulkley, K.E., and J. Hicks. (2005). **Managing Community: Professional Community in Charter Schools Operated by Educational Management Organizations.** New York : McGraw-Hill.

- Calcasola, K.S. (2009). **The Relationship between Collective Teacher Efficacy and Professional Learning Communities**. Doctorate of Educational Leadership Dissertation in Educational Leadership. New Britain: Central Connecticut State University.
- Carpenter, D. (2015). **School Culture and Leadership of Professional Learning Communities**, *International Journal of Educational Management*.
- Dan Carpenter. (2012). **Professional Learning Community's Impact on Science Teacher Classroom Practice in a Midwestern Urban School District**. Lincoln USA : University of Nebraska-Lincoln.
- Dick, W., Carey, L., & Carey, J. O. (2001). **The systematic design of instruction (5thed.)**. New York: Pearson Education.
- DuFour, R. (1998). **Learning by Doing. A Handbook for Professional Learning Communities at Work**. Bloomington: Solution Tree.
- DuFour, R. (2004). What is professional learning community?, **Educational Leadership**.
- Eisner, E. (1976). "Educational Connoisseurship and Criticism: Their form and Functions in Educational Evaluation," **Journal of Aesthetic Evaluation or Education**.
- Good, C.V. (1973). **Dictionary for Education**. New York : McGraw-Hill.
- Guba, E. G., & Lincoln, Y. S. (1982). **The place of values in needs assessment. Educational Evaluation and Policy Analysis**.
- Hord, S. M. and W. A. Sommers. (2004). **Leading Professional Learning Communities: Voices from Research and Practice**. Thousand Oaks. CA: Corwin Press.
- Husen, T., & Postlethwaite, N. T. (1994). **The international encyclopedia of education**. (7thed.). Great Britain: BPC Wheatons.
- Ivancevich, J. H., et al. (1989). **Management: Principles and Functions**. (4thed.). Boston: MA: Richard D. Irwin.
- Joyce, B & Weil, M. (1985). **Models of teaching**. 2 nd ed. New Delhi :Prentice–Hall.

- Keeves, J.P. (1997). **Models and model building**. In Keeves, J.P. (ed.). Educational research methodology and measurement : An International Handbook. 2nd ed., Oxford : Peraman Press.
- Leclerc, M. and others. (2012). Factors that promote Progression in Schools Functioning as Professional Learning Community. **International Journal of Education Policy & Leadership**.
- Louise, K S., S.D. Kruse and A.S. Bryk. (1995). **Professional and Community: what is it and why is it important in Urban schools?** In K.S. Louis & S.D. Kruse (Eds.), Professionalism and community : Perspective on Transforming urban schools. Thousand Osk, CA : Corwin Press .
- Morrow, J.R. (2010). **Teachers' Perceptions of Professional Learning Communities as Opportunities For Promoting Professional Growth**. Doctoral Dissertation. North Carolina : Appalachian State University, Boone NC.
- Phillip, Jeffrey Blacklock. (2009). **The Five Dimensions of Professional Learning Communities in Improving Exemplary Texas Elementary Schools: A Descriptive Study**. Dissertation M.Ed. Texas : University of North Texas.
- Robert, S. and E. Z. Pruitt. (2009). **Schools as Professional Learning Communities: Collaborative Activities and Strategies for professional Development**. 2nd ed. California: Corwin Press.
- Ruth Braddick Kochenour. (2010). **The Effect of Discovery Learning in a Lower Discovery Biology Course**, Advan Physiol Edu.
- Scriven, M . (1991). **Evaluation thesaurus**. Newbury Park, CA: Sage.
- Sergiovanni, T.J. (1994). **Building Community in Schools**. San Francisco: Jossey-Bass.
- Shambaugh, R. N., & Magliaro, S. L. (1997). **Mastering the possibilities**. Massachusetts : Allyn and Bacon.
- Smith, Judith M. (2009). **Blended learning: an old friend gets a new name**. Retrieved December 15, from <http://www.gwsae.org/Executiveupdate/2001/March/blended.htm>

- Smith, P. L. & Ragan, T. J. (1999). **Instructional design (2nd ed.)**. New Jersey : Prentice-Hall.
- Steiner E. (1988). **Methodology of theory construction**. Sydney : Educology Research Associates.
- Stoll, L. and K. Louise. (2006). **Professional and Communities: Divergence, Depth, & Dilemmas**. Berkshire, English: Open university Press.
- Voelkel, Robert Holland, Jr. (2011). **A Case Study of the Relationship between Collective Efficacy and Professional Learning Communities**. University of California, San Diego; California State University San Marcos.
- Willer, R.H. (1967). **Leader and leadership process**. Boston: Irwin / McGraw-Hill.
- Witkin, B. R. (1984). **Assessing Needs in education and social program**. San Francisco, CA : Jossey-Boss Publishers.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

หนังสือขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

1. อาจารย์ ดร. เอี่ยมพร โตภาณุรักษ์กุล มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
2. อาจารย์ ดร.ดำรง ตุ่มทอง มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
3. นางสุนันท์ ประสพผล ผู้อำนวยการเชี่ยวชาญ โรงเรียนอนุบาลทับสะแก

ที่ อว ๐๖๓๔.๑๑/๖๒๕๕

คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี
๗๖๐๐๐

๒๓ กันยายน ๒๕๖๔

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน อาจารย์ ดร.เอื้อมพร โตภาณุรักษ์กุล

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. แบบสอบถาม เรื่อง การพัฒนารูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน ๑ ฉบับ
๒. แบบสัมภาษณ์ เรื่อง การพัฒนารูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้กระบวนการ PLC ของโรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วย นางกุลรตี ทับทิมทอง รหัสนักศึกษา ๖๒๕๑๔๑๐๐๒ เป็นนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาการบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปัญญา ทองนิล เป็นประธานที่ปรึกษา และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ เสนะนันท์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ร่วม ซึ่งได้รับอนุมัติหัวข้อและโครงร่างวิทยานิพนธ์แล้ว

ในการนี้ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี เห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้และประสบการณ์ในทางวิชาการเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย ในการทำวิทยานิพนธ์ ทั้งนี้ นักศึกษาได้ส่งต้นฉบับโครงร่างวิทยานิพนธ์มาเพื่ออ่านและพิจารณาประกอบด้วยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณเป็นอย่างสูง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา บุญส่ง)

คณบดีคณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

สำนักงานคณบดีคณะครุศาสตร์

โทร. ๐๓๒-๗๐๘๖๒๑

ที่ อว ๐๖๓๔.๑๑/๖๒๕๕

คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี
๗๖๐๐๐

๒๓ กันยายน ๒๕๖๔

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน นางสุนันท์ ประสพผล ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลทับสะแก

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. แบบสอบถาม เรื่อง การพัฒนารูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ
ของนักเรียน โดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนทับสะแกวิทยา
จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน ๑ ฉบับ
๒. แบบสัมภาษณ์ เรื่อง การพัฒนารูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ
ของนักเรียน โดยใช้กระบวนการ PLC ของโรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วย นางกุลรติ ทับทิมทอง รหัสนักศึกษา ๖๒๕๑๔๑๐๐๒ เป็นนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา
สาขาวิชาการบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี กำลังทำวิทยานิพนธ์
เรื่อง “การพัฒนารูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้
กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์” โดยมี
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปัญญา ทองนิล เป็นประธานที่ปรึกษา และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ เสนะนันท์
เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ซึ่งได้รับอนุมัติหัวข้อและโครงร่างวิทยานิพนธ์แล้ว

ในการนี้ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี เห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้และประสบการณ์
ในทางวิชาการเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย
ในการทำวิทยานิพนธ์ ทั้งนี้ นักศึกษาได้ส่งต้นฉบับโครงร่างวิทยานิพนธ์มาเพื่ออ่านและพิจารณาประกอบไปด้วยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณเป็นอย่างสูง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา บุญสง)
คณบดีคณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

สำนักงานคณบดีคณะครุศาสตร์

โทร. ๐๓๒-๗๐๘๖๒๑

ที่ อว ๐๖๓๔.๑๑/ว๒๕๕

คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี
๗๖๐๐๐

๒๓ กันยายน ๒๕๖๔

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน อาจารย์ ดร.ดำรงค์ ตุ่มทอง

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. แบบสอบถาม เรื่อง การพัฒนารูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนหีบสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน ๑ ฉบับ

๒. แบบสัมภาษณ์ เรื่อง การพัฒนารูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้กระบวนการ PLC ของโรงเรียนหีบสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วย นางกุลรดี หีบติมทอง รหัสนักศึกษา ๒๒๕๑๙๑๐๐๒ เป็นนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาการบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี กำลังทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนารูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนหีบสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปัญญา ทองนิล เป็นประธานที่ปรึกษา และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ เสนะนันท์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ซึ่งได้รับอนุมัติหัวข้อและโครงร่างวิทยานิพนธ์แล้ว

ในการนี้ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี เห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้และประสบการณ์ในทางวิชาการเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัยในการทำวิทยานิพนธ์ ทั้งนี้ นักศึกษาได้ส่งต้นฉบับโครงร่างวิทยานิพนธ์มาเพื่ออ่านและพิจารณาประกอบแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณเป็นอย่างสูง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา บุญส่ง)
คณบดีคณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

สำนักงานคณบดีคณะครุศาสตร์
โทร. ๐๓๒-๗๐๘๖๒๑

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย
ตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสม ด้านเนื้อหาทางทฤษฎี โดยผู้เชี่ยวชาญ
ประกอบด้วย

1. รองศาสตราจารย์นิภา เพชรสม มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
ผู้เชี่ยวชาญด้านการประถมศึกษา
2. อาจารย์ ดร. นวรัตน์ ประทุมตา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
สาขาวิชาวิจัยและวัดผลประเมินผล
3. ดร. มังกรแก้ว ดรุณศิลป์ ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา
ประจวบคีรีขันธ์ เขต 1
4. นางวรรณมา พวงนิล ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
มัธยมศึกษาประจวบคีรีขันธ์
5. ดร.ประสงค์ กลิ่นบรม ผู้อำนวยการชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบางสะพานวิทยา

ที่ อว ๐๖๓๔.๑๓/๖๒๗๗

คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี
๗๖๐๐๐

๑๘ ตุลาคม ๒๕๖๔

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน ดร.มังกรแก้ว ตรีณศิลป์ ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา เขต ๑

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบประเมิน เรื่อง ความถูกต้องและความเหมาะสมของร่างรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนห้วยสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วย นางกุลรติ ห้วยทิมทอง รหัสนักศึกษา ๖๒๕๑๔๑๐๐๒ เป็นนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาการบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนา รูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนห้วยสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์" โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปัญญา ทองนิล เป็นประธานที่ปรึกษา และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ เสนะนันท์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ซึ่งได้รับอนุมัติหัวข้อและโครงร่างวิทยานิพนธ์แล้ว

ในการนี้ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี เห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้และประสบการณ์ในทางวิชาการเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย ในการทำวิทยานิพนธ์ ทั้งนี้ นักศึกษาได้ส่งต้นฉบับโครงร่างวิทยานิพนธ์มาเพื่ออ่านและพิจารณาประกอบด้วยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณเป็นอย่างสูง

ขอแสดงความนับถือ

นาง

(รองศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา บุญส่ง)

คณบดีคณะครุศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

สำนักงานคณบดีคณะครุศาสตร์

โทร. ๐ ๓๒๗๐ ๘๖๒๑

โทรสาร. ๐ ๓๒๗๐ ๘๖๖๔

ที่ อว ๐๖๓๔.๑๑/ว๒๗๗

คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี
๗๖๐๐๐

๑๘ ตุลาคม ๒๕๖๔

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์นิภา เพชรสม

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบประเมิน เรื่อง ความถูกต้องและความเหมาะสมของร่างรูปแบบการพัฒนาคู่มือพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วย นางกุลรติ ทับทิมทอง รหัสนักศึกษา ๖๒๕๑๕๑๐๐๒ เป็นนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาการบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบการพัฒนาคู่มือพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปัญญา ทองนิล เป็นประธานที่ปรึกษา และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ เสนะนันท์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ซึ่งได้รับอนุมัติหัวข้อและโครงร่างวิทยานิพนธ์แล้ว

ในการนี้ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี เห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้และประสบการณ์ในทางวิชาการเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์ที่ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัยในการทำวิทยานิพนธ์ ทั้งนี้ นักศึกษาได้ส่งต้นฉบับโครงร่างวิทยานิพนธ์มาเพื่ออ่านและพิจารณาประกอบด้วยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณเป็นอย่างสูง

ขอแสดงความนับถือ

na

(รองศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา บุญสง)

คณบดีคณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

สำนักงานคณบดีคณะครุศาสตร์

โทร. ๐ ๓๒๗๐ ๘๖๒๑

โทรสาร. ๐ ๓๒๗๐ ๘๖๖๔

ที่ อว ๐๖๓๔.๑๑/ว๒๗๗

คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี
๗๖๐๐๐

๑๘ ตุลาคม ๒๕๖๔

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน นางวรรณมา พวงนิล ศึกษาานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบประเมิน เรื่อง ความถูกต้องและความเหมาะสมของร่างรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วย นางกุลรติ ทับทิมทอง รหัสนักศึกษา ๖๒๕๑๕๑๐๐๒ เป็นนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาการบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปัญญา ทองนิล เป็นประธานที่ปรึกษา และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ เสนะนันท์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ซึ่งได้รับอนุมัติหัวข้อและโครงร่างวิทยานิพนธ์แล้ว

ในการนี้ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี เห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้และประสบการณ์ในทางวิชาการเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัยในการทำวิทยานิพนธ์ ทั้งนี้ นักศึกษาได้ส่งต้นฉบับโครงร่างวิทยานิพนธ์มาเพื่ออ่านและพิจารณาประกอบด้วยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณเป็นอย่างสูง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา บุญส่ง)
คณบดีคณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

สำนักงานคณบดีคณะครุศาสตร์

โทร. ๐ ๓๒๗๐ ๘๖๒๑

โทรสาร. ๐ ๓๒๗๐ ๘๖๖๔

ที่ อว ๐๖๓๔.๑๑/ว๒๗๗

คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี
๗๖๐๐๐

๑๘ ตุลาคม ๒๕๖๔

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน อาจารย์ ดร.นวรรตน์ ประทุมตา

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบประเมิน เรื่อง ความถูกต้องและความเหมาะสมของร่างรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วย นางกุลรติ ทับทิมทอง รหัสนักศึกษา ๖๒๕๑๙๑๐๐๒ เป็นนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาการบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนา รูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปัญญา ทองนิล เป็นประธานที่ปรึกษา และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ เสนะนันท์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ซึ่งได้รับอนุมัติหัวข้อและโครงร่างวิทยานิพนธ์แล้ว

ในการนี้ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี เห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้และประสบการณ์ ในทางวิชาการเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย ในการทำวิทยานิพนธ์ ทั้งนี้ นักศึกษาได้ส่งต้นฉบับโครงร่างวิทยานิพนธ์มาเพื่ออ่านและพิจารณาประกอบด้วยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณเป็นอย่างสูง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา บุญสง)

คณบดีคณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

สำนักงานคณบดีคณะครุศาสตร์

โทร. ๐ ๓๒๗๐ ๘๖๒๑

โทรสาร. ๐ ๓๒๗๐ ๘๖๖๔

ที่ อว ๐๖๓๔.๑๑/๖๒๗๗

คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี
๗๖๐๐๐

๑๘ ตุลาคม ๒๕๖๔

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน ดร.ประสงค์ กลิ่นบรม ผู้อำนวยการโรงเรียนบางสะพานวิทยา

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบประเมิน เรื่อง ความถูกต้องและความเหมาะสมของร่างรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วย นางกุลรติ ทับทิมทอง รหัสนักศึกษา ๖๒๕๑๔๑๐๐๒ เป็นนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาการบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปัญญา ทองนิล เป็นประธานที่ปรึกษา และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ เลนะนันท์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ซึ่งได้รับอนุมัติหัวข้อและโครงร่างวิทยานิพนธ์แล้ว

ในการนี้ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี เห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้และประสบการณ์ในทางวิชาการเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัยในการทำวิทยานิพนธ์ ทั้งนี้ นักศึกษาได้ส่งต้นฉบับโครงร่างวิทยานิพนธ์มาเพื่ออ่านและพิจารณาประกอบเรียบร้อยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณเป็นอย่างสูง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา บุญส่ง)

คณบดีคณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

สำนักงานคณบดีคณะครุศาสตร์

โทร. ๐ ๓๒๗๐ ๘๖๒๑

โทรสาร. ๐ ๓๒๗๐ ๘๖๖๔

ภาคผนวก ข

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence : IOC)

แบบประเมินเครื่องมือวิจัย (สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

เพื่อประเมินความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและความเหมาะสมทางภาษาของแบบสอบถามรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

คำชี้แจง โปรดพิจารณาความสอดคล้องของเนื้อหาหรือข้อความว่ามีความสอดคล้องกันหรือไม่อย่างไร โดยใช้เกณฑ์สำหรับพิจารณา ดังนี้

1 หมายถึง แน่ใจว่ามีความสอดคล้องของเนื้อหาหรือข้อความ

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่ามีความสอดคล้องของเนื้อหาหรือข้อความ

-1 หมายถึง แน่ใจว่าไม่มีความสอดคล้องของเนื้อหาหรือข้อความ

ข้อ	รายการ	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			IOC	แปลผล
		1	2	3		
	การวางแผน					
1	โรงเรียนประชุมบุคลากร เพื่อเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ	1	1	1	3	ใช้ได้
2	โรงเรียนจัดทำบันทึกข้อตกลงร่วมกันระหว่างผู้บริหารและครูผู้สอน เพื่อนำกระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพสู่การปฏิบัติ	1	1	1	3	ใช้ได้
3	บุคลากรในโรงเรียนร่วมกันจัดทำค่านิยม พันธกิจ และวิสัยทัศน์ เพื่อขับเคลื่อนชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพสู่การปฏิบัติ	1	1	1	3	ใช้ได้
4	โรงเรียนจัดทำคู่มือการดำเนินการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของสถานศึกษา	1	1	1	3	ใช้ได้
5	โรงเรียนจัดทำแผนงานโครงการเพื่อขับเคลื่อนชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพสู่การปฏิบัติ	1	1	1	3	ใช้ได้
6	บุคลากรในโรงเรียนร่วมกันในการกำหนดเป้าหมายการจัดการเรียนรู้ของสถานศึกษา	1	1	1	3	ใช้ได้

ข้อ	รายการ	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			IOC	แปลผล
		1	2	3		
	การดำเนินการ					
7	บุคลากรในโรงเรียนร่วมกันกำหนดแผนการทำงาน บทบาท หน้าที่ และความรับผิดชอบ	1	1	1	3	ใช้ได้
8	บุคลากรในโรงเรียนร่วมกันกำหนดปฏิทินหรือตาราง การแลกเปลี่ยนเรียนรู้	1	1	1	3	ใช้ได้
9	บุคลากรในโรงเรียนทำงานร่วมกันเป็นทีม	1	1	1	3	ใช้ได้
10	โรงเรียนจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการแลกเปลี่ยน เรียนรู้	1	1	1	3	ใช้ได้
11	ผู้บริหารและครูร่วมกันสะท้อนผลการปฏิบัติงาน อย่างสร้างสรรค์	1	1	1	3	ใช้ได้
12	บุคลากรในโรงเรียนมีส่วนร่วมตัดสินใจในการ ดำเนินงาน	1	1	1	3	ใช้ได้
13	บุคลากรในโรงเรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการ พัฒนาสื่อและกระบวนการเรียนการสอนให้มี ประสิทธิภาพ	1	1	1	3	ใช้ได้
14	โรงเรียนจัดระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อการบริหาร และการจัดการศึกษาที่มีความถูกต้องชัดเจนและตรง ตามความต้องการในการใช้งานอย่างต่อเนื่องและ ยั่งยืนทางวิชาชีพ	1	1	1	3	ใช้ได้
	การประสานเสริมพลัง					
15	บุคลากรในโรงเรียนร่วมกันวิเคราะห์สภาพการ จัดการเรียนการสอนและร่วมกันแก้ไขปัญหา	1	1	1	3	ใช้ได้
16	บุคลากรในโรงเรียนมีความมุ่งมั่นและทุ่มเทต่อ ความสำเร็จของผู้อื่น	1	1	1	3	ใช้ได้
17	บุคลากรในโรงเรียนทำงานวิจัยเพื่อพัฒนาการจัด กิจกรรมการเรียนการสอนร่วมกันอย่างสร้างสรรค์	1	1	1	3	ใช้ได้
18	บุคลากรในโรงเรียนมีความรับผิดชอบต่อผลงาน ร่วมกันเพื่อส่งเสริมการปฏิบัติงานของโรงเรียนและ ทีมงานให้มีประสิทธิภาพ	1	1	1	3	ใช้ได้

ข้อ	รายการ	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			IOC	แปลผล
		1	2	3		
19	โรงเรียนสร้างเครือข่ายชุมชนแห่งการเรียนรู้ สู่สังคม ชุมชน และมีบรรยากาศความเป็นกัลยาณมิตร	1	1	1	3	ใช้ได้
20	โรงเรียนเปิดโอกาสให้ชุมชนและภูมิปัญญาท้องถิ่น เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาผู้เรียนอย่างเป็น กัลยาณมิตร	1	1	1	3	ใช้ได้
21	บุคลากรในโรงเรียนมีการปรับตัวเพื่อรับการ เปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นอยู่เสมอ	1	1	1	3	ใช้ได้
22	บุคลากรในโรงเรียนมีการสร้างสัมพันธภาพในการ ทำงานร่วมกันอย่างเข้มแข็งและยั่งยืน	1	1	1	3	ใช้ได้
23	บุคลากรในโรงเรียนมีวิถีและวัฒนธรรมการอยู่ ร่วมกันอย่างเอื้ออาทร	1	1	1	3	ใช้ได้
24	โรงเรียนส่งเสริมให้มีการเผยแพร่ผลงานของ บุคลากรในโรงเรียนต่อสาธารณะ	1	1	1	3	ใช้ได้
	การนิเทศติดตาม					
25	โรงเรียนส่งเสริมให้ครูสามารถโค้ชผู้ร่วมงานได้	1	1	1	3	ใช้ได้
26	บุคลากรในโรงเรียนมีการให้คำแนะนำ ในการ พัฒนาการจัดการเรียนการสอนซึ่งกันและกัน	1	1	1	3	ใช้ได้
27	บุคลากรในโรงเรียน ดูแลช่วยเหลือเพื่อนร่วมงานโดย ยึดหลักการทำงานร่วมกัน	1	1	0	0.67	ใช้ได้
28	บุคลากรในโรงเรียนมีภาวะการเป็นผู้นำร่วมกัน	1	1	1	3	ใช้ได้
29	บุคลากรในโรงเรียนเป็นทั้งผู้นำและผู้ตามในการ แลกเปลี่ยนเรียนรู้	1	1	1	3	ใช้ได้
30	บุคลากรในโรงเรียนมีเสรีภาพในการแสดง ความคิดเห็นในงานของตนด้วยความเคารพซึ่งกันและกัน	1	1	1	3	ใช้ได้

ข้อ	รายการ	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			IOC	แปลผล
		1	2	3		
31	โรงเรียนจัดระบบการนิเทศภายในเพื่อพัฒนาชุมชน แห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ	1	1	1	3	ใช้ได้
	การสะท้อนผล					
32	บุคลากรในโรงเรียนมีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ประสบการณ์ทางวิชาชีพเป็นประจำและต่อเนื่อง	1	1	1	3	ใช้ได้
33	บุคลากรในโรงเรียนร่วมกันวิเคราะห์ผู้เรียนเป็น รายบุคคล	1	1	1	3	ใช้ได้
34	บุคลากรในโรงเรียนตระหนักในตนเองที่จะต้อง เรียนรู้ทุกสถานการณ์เพื่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างเท่า ทันการเปลี่ยนแปลง	1	1	1	3	ใช้ได้
35	บุคลากรในโรงเรียนร่วมกันสะท้อนผลการจัดการ เรียนรู้ด้วยวิธีการที่หลากหลายอย่างต่อเนื่อง	1	1	1	3	ใช้ได้
36	บุคลากรในโรงเรียนร่วมกันสรุปการดำเนินงานตาม แผนงานโครงการ	1	1	1	3	ใช้ได้
37	บุคลากรในโรงเรียนแสวงหาความรู้เพื่อพัฒนา วิชาชีพของตนเองสม่ำเสมอ	1	1	1	3	ใช้ได้
38	บุคลากรในโรงเรียนนำผลการปฏิบัติงานไปปรับปรุง และพัฒนา	1	1	1	3	ใช้ได้

ภาคผนวก ค
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมทางภาษาของร่างรูปแบบการพัฒนาครู
เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา
จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

คำชี้แจง

1. แบบประเมินฉบับนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมทางภาษาของร่างรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

2. ให้ผู้ตอบแบบประเมินประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมทางภาษาของร่างรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ตามระดับความถูกต้อง และความเหมาะสม ดังนี้

5 หมายถึง มีความถูกต้อง/มีความเหมาะสม อยู่ในระดับมากที่สุด

4 หมายถึง มีความถูกต้อง/มีความเหมาะสม อยู่ในระดับมาก

3 หมายถึง มีความถูกต้อง/มีความเหมาะสม อยู่ในระดับปานกลาง

2 หมายถึง มีความถูกต้อง/มีความเหมาะสม อยู่ในระดับน้อย

1 หมายถึง มีความถูกต้อง/มีความเหมาะสม อยู่ในระดับน้อยที่สุด

ข้อ	รายการ	ค่าคะแนน				
		5	4	3	2	1
	การวางแผน					
1	โรงเรียนประชุมบุคลากร เพื่อเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ					
2	โรงเรียนจัดทำบันทึกข้อตกลงร่วมกันระหว่างผู้บริหารและครูผู้สอน เพื่อนำกระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพสู่การปฏิบัติ					
3	บุคลากรในโรงเรียนร่วมกันจัดทำค่านิยม พันธกิจและวิสัยทัศน์ เพื่อขับเคลื่อนชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพสู่การปฏิบัติ					
4	โรงเรียนจัดทำคู่มือการดำเนินการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของสถานศึกษา					

ข้อ	รายการ	ค่าคะแนน				
		5	4	3	2	1
5	โรงเรียนจัดทำแผนงานโครงการเพื่อขับเคลื่อนชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพสู่การปฏิบัติ					
6	บุคลากรในโรงเรียนร่วมกันในการกำหนดเป้าหมายการจัดการเรียนรู้ของสถานศึกษา					
ข้อเสนอแนะ						
.....						
การดำเนินการ						
7	บุคลากรในโรงเรียนร่วมกันกำหนดแผนการทำงานบทบาทหน้าที่ และความรับผิดชอบ					
8	บุคลากรในโรงเรียนร่วมกันกำหนดปฏิทินหรือตารางการแลกเปลี่ยนเรียนรู้					
9	บุคลากรในโรงเรียนทำงานร่วมกันเป็นทีม					
10	โรงเรียนจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการแลกเปลี่ยนเรียนรู้					
11	ผู้บริหารและครูร่วมกันสะท้อนผลการปฏิบัติงานอย่างสร้างสรรค์					
12	บุคลากรในโรงเรียนมีส่วนร่วมตัดสินใจในการดำเนินงาน					
13	บุคลากรในโรงเรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการพัฒนาสื่อและกระบวนการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ					
14	โรงเรียนจัดระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อการบริหารและการจัดการศึกษาที่มีความถูกต้องชัดเจนและตรงตามความต้องการในการใช้งานอย่างต่อเนื่องและยั่งยืนทางวิชาชีพ					
ข้อเสนอแนะ.....						
.....						
.....						
.....						

ข้อ	รายการ	ค่าคะแนน				
		5	4	3	2	1
	การประสานเสริมพลัง					
15	บุคลากรในโรงเรียนร่วมกันวิเคราะห์สภาพการจัดการเรียนการสอนและร่วมกันแก้ไขปัญหา					
16	บุคลากรในโรงเรียนมีความมุ่งมั่นและทุ่มเทต่อความสำเร็จของผู้อื่น					
17	บุคลากรในโรงเรียนทำงานวิจัยเพื่อพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนร่วมกันอย่างสร้างสรรค์					
18	บุคลากรในโรงเรียนมีความรับผิดชอบต่อผลงานร่วมกันเพื่อส่งเสริมการปฏิบัติงานของโรงเรียนและทีมงานให้มีประสิทธิภาพ					
19	โรงเรียนสร้างเครือข่ายชุมชนแห่งการเรียนรู้ ผู้สังคม ชุมชน และมีบรรยากาศความเป็นกัลยาณมิตร					
20	โรงเรียนเปิดโอกาสให้ชุมชนและภูมิปัญญาท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาผู้เรียนอย่างเป็นกัลยาณมิตร					
21	บุคลากรในโรงเรียนมีการปรับตัวเพื่อรับการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นอยู่เสมอ					
22	บุคลากรในโรงเรียนมีการสร้างสัมพันธภาพในการทำงานร่วมกันอย่างเข้มแข็งและยั่งยืน					
23	บุคลากรในโรงเรียนมีวิถีและวัฒนธรรมการอยู่ร่วมกันอย่างเอื้ออาทร					
24	โรงเรียนส่งเสริมให้มีการเผยแพร่ผลงานของบุคลากรในโรงเรียนต่อสาธารณะ					
	ข้อเสนอแนะ					
	การนิเทศติดตาม					
25	โรงเรียนส่งเสริมให้ครูสามารถโค้ชผู้ร่วมงานได้					
26	บุคลากรในโรงเรียนมีการให้คำแนะนำ ในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนซึ่งกันและกัน					
27	บุคลากรในโรงเรียน ดูแลช่วยเหลือเพื่อนร่วมงานโดยยึดหลักการทำงานร่วมกัน					

ข้อ	รายการ	ค่าคะแนน				
		5	4	3	2	1
28	บุคลากรในโรงเรียนมีภาวะการณเป็นผู้เข้าร่วมกัน					
29	บุคลากรในโรงเรียนเป็นทั้งผู้นำและผู้ตามในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้					
30	บุคลากรในโรงเรียนมีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นในงานของตนด้วยความเคารพซึ่งกันและกัน					
31	โรงเรียนจัดระบบการนิเทศภายในเพื่อพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ					
ข้อเสนอแนะ.....						
.....						
.....						
การสะท้อนผล						
32	บุคลากรในโรงเรียนมีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์ทางวิชาชีพเป็นประจำและต่อเนื่อง					
33	บุคลากรในโรงเรียนร่วมกันวิเคราะห์ผู้เรียนเป็นรายบุคคล					
34	บุคลากรในโรงเรียนตระหนักในตนเองที่จะต้องเรียนรู้ทุกสถานการณ์เพื่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างเท่าทันการเปลี่ยนแปลง					
35	บุคลากรในโรงเรียนร่วมกันสะท้อนผลการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการที่หลากหลายอย่างต่อเนื่อง					
36	บุคลากรในโรงเรียนร่วมกันสรุปการดำเนินงานตามแผนงานโครงการ					
37	บุคลากรในโรงเรียนแสวงหาความรู้เพื่อพัฒนาวิชาชีพของตนเองสม่ำเสมอ					
38	บุคลากรในโรงเรียนนำผลการปฏิบัติงานไปปรับปรุงและพัฒนา					
ข้อเสนอแนะ.....						
.....						

ภาคผนวก ง

คู่มือรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้
กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา
จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

คู่มือ
รูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้
กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา
จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

โดย
นางกุลรดี ทับทิมทอง

นักศึกษาปริญญาโท
คณะครุศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

คำนำ

คู่มือการใช้รูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เล่มนี้ จัดทำขึ้นเพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ซึ่งในคู่มือนี้ประกอบด้วยสาระสำคัญ คือ

บทที่ 1 บทนำ ได้แก่ ที่มาและความสำคัญ วัตถุประสงค์ ความหมายของรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

บทที่ 2 รูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ได้แก่ ส่วนที่ 1 ส่วนนำประกอบด้วยแนวคิดและทฤษฎีพื้นฐานของรูปแบบ หลักการพื้นฐานของรูปแบบและวัตถุประสงค์ของรูปแบบ ส่วนที่ 2 เนื้อหาและกระบวนการตามองค์ประกอบรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ขั้นตอนของกระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้ 1) การวางแผน 2) การดำเนินการ 3) การประสานเสริมพลัง 4) การนิเทศติดตาม 5) การสะท้อนผล

บทที่ 3 การนำรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ สู่อำนาจปฏิบัติ

บทที่ 4 การกำกับ ติดตาม และประเมินผล

ผู้จัดทำ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคู่มือรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เล่มนี้ จะทำให้ผู้ที่นำไปใช้เกิดความเข้าใจต่อรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ต่อไป

นางกุลรดี ทับทิมทอง

ผู้จัดทำ

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	
บทที่ 1 บทนำ.....	1
แนวคิดและหลักการ.....	1
วัตถุประสงค์การวิจัย.....	2
ความหมายของรูปแบบ.....	2
บทที่ 2 รูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์.....	5
บทที่ 3 การนำรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ สู่การปฏิบัติ.....	14
บทที่ 4 การกำกับ ติดตาม และประเมินผล.....	21
บรรณานุกรม.....	23

บทที่ 1

บทนำ

แนวคิดและหลักการ

รูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยบูรณาการจากแนวคิดในศตวรรษที่ผ่านมามาประเทศสหรัฐอเมริกาได้ให้ความสำคัญกับชุมชนแห่งการเรียนรู้ (Professional Learning community) เป็นอย่างมากและถือได้ว่าเป็น “กลยุทธ์ที่สำคัญที่สุดต่อการพัฒนาโรงเรียน” (DuFour and Eaker, 1998 : 35) นักวิจัยหลายคนเกิดความสนใจในศักยภาพของการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ในโรงเรียนเพื่อพัฒนาการเรียนของนักเรียน (Hord, 1997 : 49)

ผู้วิจัยได้ศึกษาปัญหาการจัดการเรียนรู้ในวิชาภาษาอังกฤษของโรงเรียนทับสะแกวิทยา พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในด้านทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ (งานทะเบียนและวัดผล, 2562 : 6) ต้องหาวิธีการแก้ไขโดยเร่งด่วน ซึ่งจากการศึกษาแนวคิดที่เกี่ยวข้อง พบว่า การเปลี่ยนวิธีการจัดการเรียนรู้ของครู ควรใช้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพเป็นเครื่องมือสำคัญให้ครูรวมตัวกันเป็นชุมชน (community) ทำหน้าที่เป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลงและขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลงในระดับการปฏิบัติการเรียนรู้ เป็นการปฏิรูปที่เกิดขึ้นภายในโรงเรียนและห้องเรียน คือร่วมกันดำเนินการเพื่อให้การปฏิบัติการเรียนรู้ดำเนินการคู่ขนานและเสริมแรงกันทั้งภายในและภายนอก อีกทั้งยังเป็นการรวมกลุ่มบุคคลที่มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในประเด็นที่แต่ละคนให้ความสนใจเกี่ยวกับการพัฒนาการศึกษา จึงกล่าวได้ว่า ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพ (Powerful Tool) ซึ่งจะทำให้การสื่อสารความหมายระหว่างกลุ่มบุคคลที่มีกลุ่มเป้าหมายเดียวกันพูดคุยแลกเปลี่ยนเรียนรู้จนเกิดการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ (Effective Communication) เนื่องจากชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพเป็นกระบวนการที่มีความต่อเนื่องในการทำงานของนักการศึกษาที่มีการดำเนินการภายใต้วงจรของการวิจัยปฏิบัติการ เพื่อให้เกิดการสืบเสาะแสวงหาความรู้ และพัฒนาการทำงานอย่างต่อเนื่อง (วิจารณ์ พานิช. 2555) ซึ่ง DuFour (2004) ได้สรุปถึงความสำคัญไว้ว่า สภาพแวดล้อมที่เหมาะสมที่สุดสำหรับการสอนทักษะชีวิตและทักษะการทำงานแห่งศตวรรษที่ 21 คือ ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (Professional Learning Community) หรือ PLC และเมื่อโรงเรียนเกิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพภายในโรงเรียน โรงเรียนจะพัฒนาจนนำไปสู่การเป็นวัฒนธรรมแห่งการเรียนรู้ที่ฝังลึกในโรงเรียนต่อไป

จากความเป็นมาและความสำคัญดังกล่าว ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษจึงมีความสนใจที่จะพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยใช้กระบวนการชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ซึ่งเป็นกรวิจัยเพื่อปรับปรุงหรือพัฒนาการปฏิบัติงานในบริบทของการปฏิบัติงานจริง โดยอาศัยความร่วมมือของครูในฐานะผู้ปฏิบัติ (Practitioner) และผู้วิจัยที่ทำงานร่วมกับกลุ่มครูเพื่อช่วยเหลือในการพัฒนาการปฏิบัติงานและเพื่อให้ได้องค์ความรู้ที่นำไปสู่ผลการวิจัยที่สามารถนำไปปฏิบัติได้จริง ทั้งนี้เพื่อให้ได้กระบวนการที่ครูสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาสมรรถภาพการจัดการเรียนการสอนของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันจะนำไปสู่การแก้ปัญหาและพัฒนาการจัดการเรียนการสอนและการเรียนรู้ของผู้เรียนได้อย่างยั่งยืนต่อไปในอนาคต

จึงเห็นได้ว่า กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ เป็นหนึ่งแนวคิดที่สามารถใช้ได้ทั้งระบบขององค์กร ประกอบด้วย การบริหารระดับองค์กร และการบริหารระดับบุคคล สามารถนำมาใช้ในการแก้ปัญหาได้เกือบทุกปัญหา และก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนให้มีมาตรฐาน และจะได้นำเอาผลการวิจัยไปปรับปรุง พัฒนา เผยแพร่ให้โรงเรียนอื่นนำไปพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนให้ได้มาตรฐานตามที่กำหนดและประสิทธิภาพในการดำเนินงานมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนารูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
2. เพื่อศึกษาผลการใช้รูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ความหมายของรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการนำไปสู่การใช้รูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ สามารถอธิบายความหมายของรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ดังนี้

รูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ หมายถึง การรวมตัว รวมใจ รวมพลัง ร่วมมือกันเป็นความสัมพันธ์แบบกัลยาณมิตร มีวิสัยทัศน์ คุณค่า เป้าหมายและภารกิจร่วมกัน โดยทำงานร่วมกันแบบทีมการเรียนรู้ที่มีครูภาษาอังกฤษโรงเรียนทับสะแกวิทยาเป็นผู้นำร่วมกัน และผู้บริหารโรงเรียนเป็นผู้ดูแลสนับสนุนสู่การเรียนรู้และพัฒนาวิชาชีพ เปลี่ยนแปลงคุณภาพตนเองสู่คุณภาพผู้เรียนที่เน้นความสำเร็จหรือประสิทธิผลของผู้เรียนเป็นสำคัญและมีความสุขของการทำงานร่วมกันของสมาชิกในชุมชนการเรียนรู้ ขั้นตอนของกระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้ 1) การวางแผน 2) การดำเนินการ 3) การประสานเสริมพลัง 4) การนิเทศติดตาม 5) การสะท้อนผล ประกอบด้วย 3 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 ส่วนนำ ส่วนที่ 2 เนื้อหาซึ่งประกอบด้วย องค์ประกอบหลักของรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ส่วนที่ 3 เจาะใจความสำเร็จ

1. ส่วนนำ หมายถึง ส่วนแรกของรูปแบบที่กล่าวถึง แนวคิด หลักการ และวัตถุประสงค์ของรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

1.1 แนวคิด ของรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ หมายถึง แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนารูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

1.2 หลักการของรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ หมายถึง ความรู้ ความคิด ความเชื่อพื้นฐานเกี่ยวกับรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

1.3 วัตถุประสงค์ของรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ หมายถึง ความมุ่งหมาย และประโยชน์ของการการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

2. เนื้อหา หมายถึง ส่วนที่อธิบายถึงองค์ประกอบของการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จุดมุ่งหมาย แนวทางการพัฒนา ผลที่คาดว่าจะได้รับในแต่ละองค์ประกอบ และกระบวนการการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

2.1 องค์ประกอบของการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ หมายถึง องค์ประกอบในรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ขั้นตอนของกระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้ 1) การวางแผน 2) การดำเนินการ 3) การประเมินผล 4) การนิเทศติดตาม 5) การสะท้อนผล

2.2 รูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ หมายถึง ส่วนที่อธิบายถึงวิธีการขั้นตอนการนำรูปแบบสู่การปฏิบัติจริง ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 การเตรียมการ ขั้นตอนที่ 2 การดำเนินการ ขั้นตอนที่ 3 การประเมินผล ขั้นตอนที่ 4 การปรับปรุงพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

3. เงื่อนไขความสำเร็จ หมายถึง ส่วนที่อธิบายถึง สิ่งที่ต้องคำนึงถึง และสิ่งที่ควรปฏิบัติเพื่อส่งเสริมให้การนำรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เกิดประสิทธิภาพ

บทที่ 2

รูปแบบการพัฒนาคูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

รูปแบบการพัฒนาคูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่พัฒนาขึ้นมาจากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจนนำมาเป็นข้อมูลในการสังเคราะห์เป็นรูปแบบการพัฒนาคูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีองค์ประกอบ 3 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 ส่วนนำ ประกอบด้วย

1.1 แนวคิด และทฤษฎีพื้นฐานของรูปแบบการพัฒนาคูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

1.2 หลักการพื้นฐานของรูปแบบการพัฒนาคูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

1.3 วัตถุประสงค์ของรูปแบบการพัฒนาคูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ส่วนที่ 2 องค์ประกอบของรูปแบบการพัฒนาคูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ประกอบด้วย

2.1 องค์ประกอบของรูปแบบการพัฒนาคูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ขั้นตอนของกระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้

- 2.1.1 การวางแผน
- 2.1.2 การดำเนินการ
- 2.1.3 การประสานเสริมพลัง
- 2.1.4 การนิเทศติดตาม
- 2.1.5 การสะท้อนผล
- 2.2 ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน ประกอบด้วย
 - 2.2.1 การออกเสียง
 - 2.2.2 คำศัพท์ สำนวนและโครงสร้างภาษา
 - 2.2.3 เนื้อหา
 - 2.2.4 ความคล่องแคล่ว
 - 2.2.5 การแสดงท่าทางและน้ำเสียงประกอบการพูด

รูปแบบการพัฒนาคูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ส่วนที่ 1 ส่วนนำ

รูปแบบการพัฒนาคูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ได้มาจากการศึกษาแนวคิด หลักการ และทฤษฎีเกี่ยวกับรูปแบบการพัฒนาคูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนและกำหนดวัตถุประสงค์ของรูปแบบ รายละเอียดดังต่อไปนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีพื้นฐานของรูปแบบการพัฒนาคูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน

ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (Professional Learning community: PLC) หมายถึง การที่บุคลากรในโรงเรียนร่วมกันเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ และนำมาถ่ายทอดซึ่งกันและกันเพื่อนำความรู้ ความคิดที่เกิดขึ้นใหม่มาพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดประสิทธิภาพในการเรียนรู้

องค์ประกอบชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ สำหรับโรงเรียนประถมศึกษา ของการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย 1) การมีค่านิยมพันธกิจและวิสัยทัศน์ร่วมกัน (Shared Values, Mission and Vision) 2) การทำงานร่วมกันเป็นทีม (Collaborative Teamwork) 3) ภาวะผู้นำร่วมกัน (Shared Leadership) 4) การเรียนรู้และพัฒนาวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง (Professional learning and development) 5) ชุมชนกัลยาณมิตร (Caring community) และ 6) โครงสร้างสนับสนุนชุมชน (Supportive structure) ดังนี้

ในการปรับเปลี่ยนสถานศึกษาของตนให้เป็น “โรงเรียนแห่งการเรียนรู้” นั้น ผู้นำสถานศึกษาสามารถจัดทำได้เป็น 3 ระดับ โดยแต่ละระดับซึ่งมีความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ย่อย (Learning community) ได้แก่ ระดับนักเรียน ระดับวิชาชีพ (Professional) และระดับชุมชน (Community) (วิจารณ์ พานิช, 2555 : 45) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ระดับที่ 1 ระดับนักเรียน (Student level) ซึ่งนักเรียนจะได้รับการส่งเสริมและร่วมมือให้เกิดการเรียนรู้ขึ้นจากครูและเพื่อนนักเรียนอื่นให้ทำกิจกรรมเพื่อแสวงหาคำตอบที่สมเหตุสมผลสำหรับตน (Meaning making) นักเรียนจะได้รับการพัฒนาทักษะที่สำคัญ คือ ทักษะการเรียนรู้วิธีการเรียน (Skill of learning how to learn) และทักษะการสืบค้นความรู้ด้านเนื้อหาของวิชาที่กำลังศึกษา (Acquiring of knowledge of content skills) นักเรียนสามารถทำการเรียนรู้อย่างแท้จริง (Authentic learning) ได้ต่อเนื่องจนบรรลุเป้าหมายของการเรียนรู้เชิงรุก (Active learning)

และการเป็นนักตั้งปัญหา Problem seekers) และการเป็นนักแก้ปัญหา (Problem solvers) ที่มีประสิทธิผลในที่สุด

กล่าวโดยสรุป ความสำคัญของการมีชุมชนแห่งการเรียนรู้ของนักเรียนในสถานศึกษาก็เพื่อให้นักเรียนรู้จักการสร้างความรู้ด้วยตนเอง โดยผ่านกระบวนการเรียนรู้เชิงรุก (Active learning) และการสร้างความหมาย (Meaning making) จากสิ่งที่เรียนนั่นเอง

ระดับที่ 2 ระดับผู้ประกอบการวิชาชีพ Professional Level) ซึ่งประกอบด้วยครูผู้สอนและผู้บริหารของโรงเรียน โดยชุมชนแห่งการเรียนรู้ในระดับที่ 2 จะมีลักษณะเด่นตรงที่มีการจัดตั้งสิ่งที่เรียกว่า “ชุมชนแห่งวิชาชีพ หรือ Professional Community” ซึ่งเป็นกลไกสำคัญยิ่งต่อความสำเร็จของการเป็นโรงเรียนแห่งการเรียนรู้ การมีชุมชนแห่งวิชาชีพจะช่วยส่งเสริมให้ผู้ปฏิบัติงานทั้งครูผู้สอนและผู้บริหารได้ใช้หลักการแห่งวิชาชีพของตนเพื่อการปรับปรุงด้านวิธีสอนและด้านทักษะผู้นำ โดยใช้วิธีการศึกษาค้นคว้า การวิเคราะห์ที่ไตร่ตรอง (Reflection) การใช้วิธีเสวนา (Dialogue) และการได้รับข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ที่แต่ละคนมีต่อกันกลับคืนมา เป็นต้น ในการที่จะบรรลุความเป็นโรงเรียนแห่งการเรียนรู้ได้นั้น ทุกคนจะต้องมาร่วมกันพิจารณาทบทวนเรื่องนโยบาย (policies) การปฏิบัติต่าง ๆ และกระบวนการบริหารจัดการต่าง ๆ ของโรงเรียนเสียใหม่ โดยยึดหลักในการปรับปรุงแก้ไขสิ่งเหล่านี้ก็เพื่อให้สามารถบริการด้านการเรียนรู้แก่นักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งเพื่อให้การปรับปรุงแก้ไขดังกล่าวนำมาสู่การสนับสนุน ส่งเสริมการปฏิบัติงานวิชาชีพของครูผู้สอน และผู้บริหารให้มีคุณภาพและประสิทธิผลสูงขึ้น มีบรรยากาศและสภาพแวดล้อมของการทำงานที่ดีต่อกันของทุกฝ่าย ทั้งผู้บริหาร ครูผู้สอน นักเรียน และผู้ปกครอง

ระดับที่ 3 เป็นระดับการเรียนรู้ของชุมชน (Learning community level) ที่ครอบคลุมถึงผู้ปกครอง สมาชิกชุมชนและผู้นำชุมชน โดยบุคคลกลุ่มนี้จำเป็นต้องมีส่วนเข้ามาร่วมสร้างและผลักดันวิสัยทัศน์ของโรงเรียนให้บรรลุตามเป้าหมาย กล่าวคือ ผู้ปกครองนักเรียน ผู้อาวุโสในชุมชน ตลอดจนสถาบันต่าง ๆ ของชุมชนเหล่านี้ต้องมีส่วนร่วมในการส่งเสริมเป้าหมายการเรียนรู้ของชุมชนและโรงเรียน กล่าวคือ ผู้ปกครองมีส่วนร่วมทางการศึกษาได้โดยการให้การดูแลแนะนำการเรียนที่บ้านของนักเรียน รวมทั้งให้การสนับสนุนดูแลครู และผู้บริหารสถานศึกษาในการจัดการเรียนรู้ให้แก่บุตรหลานของตน ผู้อาวุโสในชุมชนสามารถเป็นอาสาสมัครถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ของตนแก่โรงเรียนและชุมชนของตน สำหรับหน่วยงานและสถาบันที่อยู่ในชุมชนซึ่งอาจเป็นภาคธุรกิจ เอกชนหรือสถาบันศึกษาก็มีส่วนสำคัญในการให้โอกาสทางการศึกษาแก่นักเรียน ตลอดจนเป็นแหล่งเรียนรู้ที่เป็นโลกแห่งความเป็นจริงในสังคมที่โรงเรียนสามารถใช้เป็นแหล่งฝึกประสบการณ์ให้กับนักเรียนได้ ด้วยเครือข่ายการมีส่วนร่วมอย่างกว้างขวางจากชุมชน ไม่ว่าจะประชาชนที่อาศัยภาคธุรกิจต่าง ๆ และสถาบันอื่นอย่างหลากหลายเช่นนี้ จึงทำให้กรอบความคิดและนิยามของชุมชนแห่งการเรียนรู้ตามระดับที่ 3 นี้ ขยายตัวกว้างออกไปอีกมาก

ประโยชน์ของชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษา

ประโยชน์ต่อครูผู้สอน

1. ลดความรู้สึกโดดเดี่ยวในงานสอนของครูลง
2. เพิ่มความรู้สึกผูกพันต่อพันธกิจและเป้าหมายของโรงเรียนมากขึ้น โดยเพิ่มความสะดวกหรือร้อน ที่จะปฏิบัติให้บรรลุพันธกิจอย่างเข้มข้น
3. รู้สึกว่าต้องร่วมกันรับผิดชอบต่อการพัฒนาการโดยรวมของนักเรียน และร่วมกันรับผิดชอบเป็นกลุ่มต่อผลสำเร็จของนักเรียน
4. รู้สึกเกิดสิ่งที่เรียกว่า “พลังแห่งการเรียนรู้ (Powerful Learning)” ซึ่งส่งผลให้การปฏิบัติการสอนในชั้นเรียนของตนมีผลดียิ่งขึ้น กล่าวคือ มีการค้นพบความรู้และความเชื่อใหม่ ๆ ที่เกี่ยวกับวิธีการสอนและตัวผู้เรียนซึ่งตนไม่เคยสังเกตหรือสนใจมาก่อน
5. เข้าใจในด้านเนื้อหาสาระที่ต้องทำการเรียนการสอนได้แตกฉานยิ่งขึ้น และรู้ว่าตนเองควรแสดงบทบาทและพฤติกรรมการสอนอย่างไร จึงจะช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีที่สุดตามเกณฑ์ที่คาดหวัง
6. รับทราบข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ ที่จำเป็นต่อวิชาชีพได้อย่างกว้างขวางและรวดเร็วขึ้น ส่งผลดีต่อการปรับปรุงพัฒนางานวิชาชีพของตนได้ตลอดเวลา ครูเกิดแรงบันดาลใจที่จะสร้างแรงบันดาลใจต่อการเรียนรู้ให้แก่นักเรียนต่อไป
7. เพิ่มความพึงพอใจ เพิ่มขวัญกำลังใจต่อการปฏิบัติงานสูงขึ้น และลดอัตราการลาหยุดงานน้อยลง
8. มีความก้าวหน้าในการปรับเปลี่ยนวิธีสอนให้สอดคล้องกับลักษณะผู้เรียนได้อย่างเด่นชัด และรวดเร็วกว่าที่พบในโรงเรียนแบบเก่า
9. มีความผูกพันที่จะสร้างการเปลี่ยนแปลงใหม่ ๆ ให้ปรากฏอย่างเด่นชัดและยั่งยืน
10. มีความประสงค์ที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างเป็นระบบต่อปัจจัยพื้นฐานด้านต่าง ๆ

ประโยชน์ต่อนักเรียน

1. อัตราการตกซ้ำชั้น และจำนวนชั้นเรียนที่ต้องเลื่อนหรือชะลอการสอนให้น้อยลง
2. อัตราการขาดเรียนลดลง
3. มีผลการเรียนรู้ที่เพิ่มขึ้นเด่นชัด ปรากฏให้เห็นทั่วไป โดยเฉพาะในทุกโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดเล็ก
4. มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ประวัติศาสตร์ และวิชาการอ่านที่สูงขึ้นอย่างเด่นชัด เมื่อเทียบกับการเรียนแบบเก่า
5. มีความแตกต่างด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระหว่างกลุ่มนักเรียนที่มีภูมิหลังไม่เหมือนกัน ลดลงชัดเจน

ส่วนที่ 2 เนื้อหา

องค์ประกอบของรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้ 1) การวางแผน 2) การดำเนินการ 3) การประสานเสริมพลัง 4) การนิเทศติดตาม 5) การสะท้อนผล ดังนี้คือ

1. องค์ประกอบของรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

จากการศึกษาวิเคราะห์ เนื้อหา จาก ตำรา เอกสาร แนวคิด หลักการพื้นฐานของการบริหาร การศึกษา พบว่ามีองค์ประกอบของรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ซึ่งประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. การวางแผน หมายถึง การประชุม วางแผนในการกำหนด ค่านิยม พันธกิจและวิสัยทัศน์ เป้าหมาย มีข้อตกลงร่วมกัน มีคู่มือ แผนงาน โครงการ กระบวนการร่วมมือในการกำหนดนโยบาย เชื่อมโยงการขับเคลื่อนการศึกษา มีการเผยแพร่ เปิดโอกาสให้หน่วยงานอื่นทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง กำกับติดตาม ประเมินผลการดำเนินงาน และปรับปรุงแก้ไขร่วมกัน เพื่อเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับกระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพแล้วนำไปสู่การปฏิบัติ

2. การดำเนินการ หมายถึง การดำเนินการกำหนดแผนงาน ปฏิทินการทำงาน กำหนดบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบปฏิบัติการสอนร่วมกัน สะท้อนผลการปฏิบัติงานอย่างสร้างสรรค์ จัดระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อการบริหารและการจัดการศึกษาที่มีความถูกต้องชัดเจนตรงตามความต้องการในการใช้งานอย่างต่อเนื่องและยั่งยืนทางวิชาชีพ เพื่อส่งเสริมการปฏิบัติงานของโรงเรียนและทีมงานให้มีประสิทธิภาพ จนเกิดเจตจำนงในการทำงานร่วมกันอย่างสร้างสรรค์ เพื่อให้บรรลุผลที่การเรียนรู้ของผู้เรียน

3. การประสานเสริมพลัง หมายถึง การส่งเสริม สนับสนุนบุคลากรในโรงเรียนร่วมกัน วิเคราะห์สภาพการจัดการเรียนการสอนและร่วมกันแก้ไขปัญหา ร่วมกันประเมินผลการปฏิบัติงาน มีคุณธรรม เอื้ออาทรต่อกัน ไว้วางใจกัน สร้างเครือข่ายชุมชนแห่งการเรียนรู้สู่สังคม ชุมชน มีบรรยากาศความเป็นกัลยาณมิตร มีการเสริมสร้างพลังเชิงบวกซึ่งกันและกัน

4. การนิเทศติดตาม หมายถึง การจัดระบบการนิเทศภายใน ให้คำแนะนำ ดูแลช่วยเหลือ เพื่อนร่วมงานโดยยึดหลักการทำงานร่วมกัน สามารถโค้ชผู้ร่วมงานในการลงมือทำงานร่วมกัน มีภาวะการเป็นผู้นำร่วมกัน เป็นทั้งผู้นำและผู้ตามในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ที่ขับเคลื่อนด้วยการนำ

ร่วมกัน กระจายอำนาจ สร้างแรงบันดาลใจ ยอมรับความเป็นผู้นำร่วมกัน ยึดหลักการทำงานให้เกิด ประสิทธิภาพภายใต้ความถูกต้องและหลักคุณธรรม มีความเคารพซึ่งกันและกัน

5. การสะท้อนผล หมายถึง การเรียนรู้ แสวงหาข้อมูลข่าวสารเพื่อพัฒนาวิชาชีพของตนเอง อยู่เสมอ มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์ทางวิชาชีพเป็นประจำและต่อเนื่อง วิเคราะห์ผู้เรียน ใช้ สื่อ การจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีที่หลากหลาย เพื่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างเท่าทันการเปลี่ยนแปลง และนำผลการปฏิบัติงานไปปรับปรุงและพัฒนา

ในแต่ละองค์ประกอบจะประกอบด้วยตัวแปรซึ่งถือว่าเป็นตัวบ่งชี้ในการพัฒนารูปแบบการ พัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการ เรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ซึ่งสามารถนำตัวบ่งชี้ ดังกล่าว นำสู่การปฏิบัติจริงในการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนตามแนว ทางการพัฒนา ดังรายละเอียด ต่อไปนี้

2. รูปแบบกระบวนการการพัฒนาครูด้วยชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ

1. การวางแผน

1.1 โรงเรียนประชุมบุคลากร เพื่อเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการ ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ

1.2 โรงเรียนจัดทำบันทึกข้อตกลงร่วมกันระหว่างผู้บริหารและครูผู้สอน เพื่อนำ กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพสู่การปฏิบัติ

1.3 บุคลากรในโรงเรียนร่วมกันจัดทำค่านิยม พันธกิจและวิสัยทัศน์ เพื่อขับเคลื่อน ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพสู่การปฏิบัติ

1.4 โรงเรียนจัดทำคู่มือการดำเนินการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ

1.5 โรงเรียนจัดทำแผนงานโครงการเพื่อขับเคลื่อนชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพสู่ การปฏิบัติ

1.6 บุคลากรในโรงเรียนร่วมกันในการกำหนดเป้าหมายการจัดการเรียนรู้ของ สถานศึกษา

2. การดำเนินการ

2.1 บุคลากรในโรงเรียนร่วมกันกำหนดแผนการทำงานบทบาท หน้าที่ และความ รับผิดชอบ

2.2 บุคลากรในโรงเรียนมีส่วนร่วมตัดสินใจในการดำเนินงาน

2.3 บุคลากรในโรงเรียนทำงานร่วมกันเป็นทีม

2.4 บุคลากรในโรงเรียนร่วมกันกำหนดปฏิทินหรือตารางการแลกเปลี่ยนเรียนรู้

2.5 ผู้บริหารและครูร่วมกันสะท้อนผลการปฏิบัติงานอย่างสร้างสรรค์

2.6 โรงเรียนจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการแลกเปลี่ยนเรียนรู้

2.7 บุคลากรในโรงเรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการพัฒนาสื่อและกระบวนการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ

2.8 โรงเรียนจัดระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อการบริหารและการจัดการศึกษาที่มีความถูกต้องชัดเจนและตรงตามความต้องการในการใช้งานอย่างต่อเนื่องและยั่งยืนทางวิชาชีพ

3. การประสานเสริมพลัง

3.1 บุคลากรในโรงเรียนร่วมกันวิเคราะห์สภาพการจัดการเรียนการสอนและร่วมกันแก้ไขปัญหา

3.2 บุคลากรในโรงเรียนมีความมุ่งมั่นและทุ่มเทต่อความสำเร็จของผู้อื่น

3.3 บุคลากรในโรงเรียนมีความรับผิดชอบต่อผลงานร่วมกันเพื่อส่งเสริมการปฏิบัติงานของโรงเรียนและทีมงานให้มีประสิทธิภาพ

3.4 บุคลากรในโรงเรียนทำงานวิจัยเพื่อพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนร่วมกันอย่างสร้างสรรค์

3.5 โรงเรียนสร้างเครือข่ายชุมชนแห่งการเรียนรู้ สู่สังคม ชุมชน และมีบรรยากาศความเป็นกัลยาณมิตร

3.6 โรงเรียนเปิดโอกาสให้ชุมชนและภูมิปัญญาท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาผู้เรียนอย่างเป็นกัลยาณมิตร

3.7 บุคลากรในโรงเรียนมีการปรับตัวเพื่อรับการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นอยู่เสมอ

3.8 บุคลากรในโรงเรียนมีการสร้างสัมพันธภาพในการทำงานร่วมกันอย่างเข้มแข็งและยั่งยืน

3.9 บุคลากรในโรงเรียนมีวิถีและวัฒนธรรมการอยู่ร่วมกันอย่างเอื้ออาทร

3.10 โรงเรียนส่งเสริมให้มีการเผยแพร่ผลงานของบุคลากรในโรงเรียนต่อสาธารณะ

4. การนิเทศติดตาม

4.1 โรงเรียนส่งเสริมให้ครูสามารถโค้ชผู้ร่วมงานได้

4.2 โรงเรียนจัดระบบการนิเทศภายในเพื่อพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ

4.3 บุคลากรในโรงเรียนมีการให้คำแนะนำ ในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน

4.4 บุคลากรในโรงเรียน ดูแลช่วยเหลือเพื่อนร่วมงานโดยยึดหลักการทำงานร่วมกัน

4.5 บุคลากรในโรงเรียนมีภาวะการณเป็นผู้นำร่วมกัน

4.6 บุคลากรในโรงเรียนเป็นทั้งผู้นำและผู้ตามในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้

4.6 บุคลากรในโรงเรียนมีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นในงานของตนด้วยความเคารพซึ่งกันและกัน

5. การสะท้อนผล

5.1 บุคลากรในโรงเรียนมีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์ทางวิชาชีพเป็นประจำและต่อเนื่อง

5.2 บุคลากรในโรงเรียนร่วมกันวิเคราะห์ผู้เรียนเป็นรายบุคคล

5.3 บุคลากรในโรงเรียนตระหนักในตนเองที่จะต้องเรียนรู้ทุกสถานการณ์เพื่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างเท่าทันการเปลี่ยนแปลง

5.4 บุคลากรในโรงเรียนร่วมกันสะท้อนผลการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการที่หลากหลายอย่างต่อเนื่อง

5.5 บุคลากรในโรงเรียนแสวงหาความรู้เพื่อพัฒนาวิชาชีพของตนเองสม่ำเสมอ

5.6 บุคลากรในโรงเรียนร่วมกันสรุปการดำเนินงานตามแผนงานโครงการ

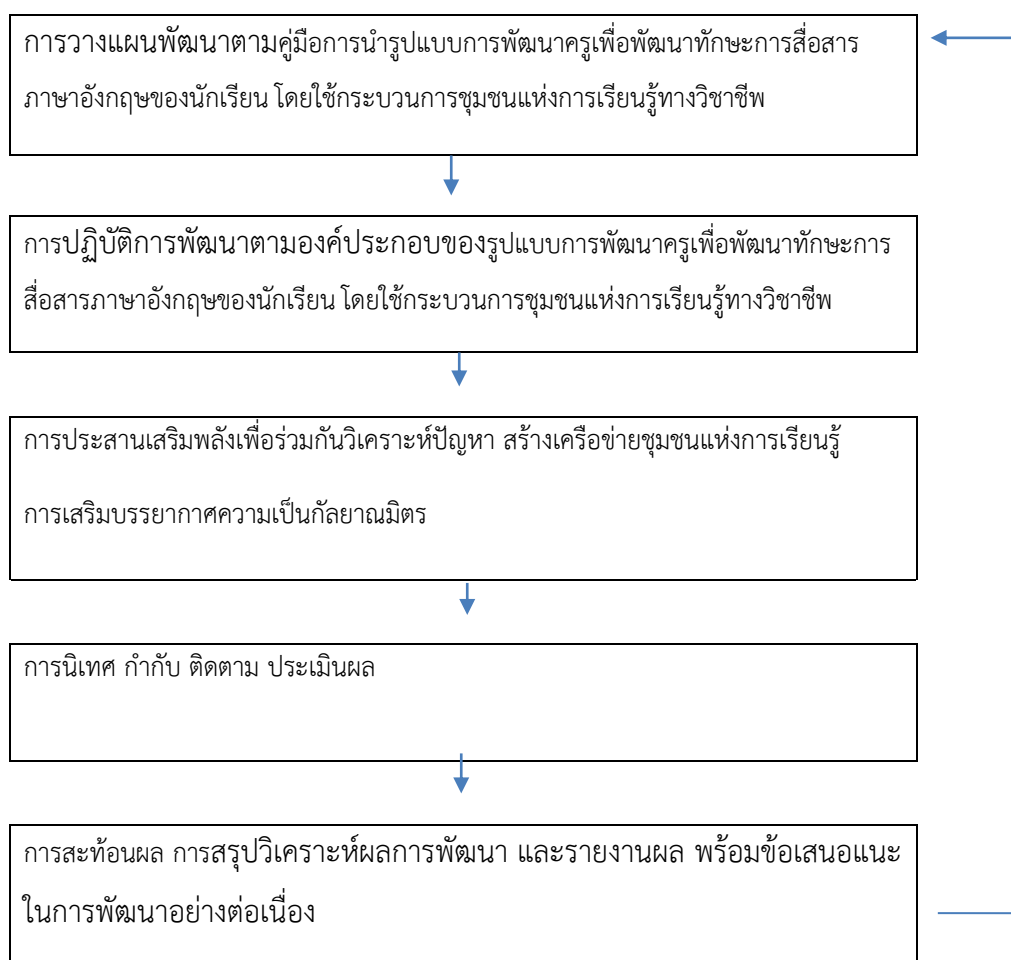
5.7 บุคลากรในโรงเรียนนำผลการปฏิบัติงานไปปรับปรุงและพัฒนา

บทที่ 3

การนำรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา

จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ สู่การปฏิบัติ

การนำรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ สู่การปฏิบัตินั้น ผู้เกี่ยวข้องต้องศึกษาและทำความเข้าใจคู่มือ ซึ่งแสดงการนำสู่การปฏิบัติ ดังนี้

ภาพที่ 1 ขั้นตอนการนำรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ สู่การปฏิบัติ

การนำรูปแบบสู่การปฏิบัติ

ขั้นตอนการนำรูปแบบสู่การปฏิบัติ มี 5 ขั้นตอนดังนี้

1. การวางแผนพัฒนาตามคู่มือการนำรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ
2. การปฏิบัติการพัฒนาตามองค์ประกอบของรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ
3. การประสานเสริมพลังเพื่อร่วมกันวิเคราะห์ปัญหา สร้างเครือข่ายชุมชนแห่งการเรียนรู้ การเสริมบรรยากาศความเป็นกัลยาณมิตร
4. การนิเทศ กำกับ ติดตาม ประเมินผล
5. การสะท้อนผล การสรุปวิเคราะห์ผลการพัฒนา และรายงานผล พร้อมข้อเสนอแนะในการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

ขั้นตอนการนำรูปแบบสู่การปฏิบัติทั้ง 5 ขั้นตอนที่ผ่านมาแล้ว มีรายละเอียดของการนำไปสู่การปฏิบัติดังนี้

1. การวางแผนพัฒนาตามคู่มือการนำรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ

ในขั้นตอนนี้เป็นการเตรียมความพร้อมเพื่อเริ่มดำเนินการโดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้

- 1.1 ผู้วิจัยจัดทำคู่มือตามจำนวนครู แล้วแจกให้กับครูทุกคนที่เข้าร่วมกิจกรรมเป็นการล่วงหน้า
- 1.2 ผู้อำนวยการโรงเรียนเชิญครูทุกคนที่เข้าร่วมกิจกรรมประชุมเพื่อทำความเข้าใจรูปแบบและองค์ประกอบของการดำเนินการ
- 1.3 ผู้อำนวยการโรงเรียนร่วมกับคณะครูพิจารณากำหนดค่านิยม พันธกิจ และวิสัยทัศน์เพื่อนำมาใช้เป็นตัวกำหนดนโยบายและโครงการต่าง ๆ ที่จะจัดทำขึ้น ตามประเด็นดังนี้
 - 1.3.1 การกำหนดวิสัยทัศน์ในการจัดการศึกษาของโรงเรียนที่ชัดเจนและนำไปสู่การปฏิบัติงานได้ดังนี้ คือ โรงเรียนทบสะแกกวิทยา จัดการศึกษาให้ผู้เรียนมีคุณภาพตามมาตรฐานสากล บนความเป็นไทย ตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
 - 1.3.2 การกำหนดเป้าหมายการดำเนินงาน เพื่อให้เกิดความสำเร็จที่ชัดเจนและครูทุกคนเข้าใจตรงกัน โดยเป้าหมายของโรงเรียนมีดังนี้ คือ
 - 1.3.2.1 ผู้เรียนมีคุณภาพตามเกณฑ์มาตรฐานการศึกษาและตามมาตรฐานสากล
 - 1.3.2.2 สถานศึกษามีหลักสูตรและกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

1.3.2.3 สถานศึกษามีแหล่งเรียนรู้ที่เอื้อต่อการส่งเสริมศักยภาพของผู้เรียน

1.3.2.4 ผู้เรียนมีคุณธรรม จริยธรรม บบวิถีความเป็นไทย ตลอดจนการดำเนินชีวิตตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

1.3.2.5 สถานศึกษามีระบบการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพและมีคุณภาพตามรูปแบบ “TSKWIT MODEL”

1.3.3 การกำหนดค่านิยมในการทำงาน ที่เกิดจากการมีส่วนร่วมของครูอย่างเป็นรูปธรรม โดยเป้าหมายของโรงเรียนมีดังนี้ คือ สร้างตน มีจิตอาสา กัลยาณมิตร Workman ship generous relationship

1.3.4 โรงเรียนได้จัดทำประกาศเพื่อส่งเสริมให้ครูรับรู้ร่วมกันในพันธกิจของสถานศึกษา เพื่อร่วมกันขับเคลื่อนการดำเนินงานตามเป้าหมาย

1.3.5 โรงเรียนส่งเสริมให้ครูรับรู้ร่วมกันในการกำหนดเป้าหมายของสถานศึกษา เพื่อขับเคลื่อนการดำเนินงานร่วมกัน

1.3.6 โรงเรียนมีการกำหนดแผนการกำกับติดตาม ประเมินผลการดำเนินการตามวิสัยทัศน์ เป้าหมาย พันธกิจอย่างครอบคลุมต่อเนื่อง

2. การปฏิบัติการพัฒนาตามองค์ประกอบของรูปแบบการพัฒนาคูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ

ในขั้นตอนนี้เป็นการวางแผนดำเนินการ โดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้

2.1 ผู้อำนวยการโรงเรียนเชิญครูทุกคนที่เข้าร่วมกิจกรรมประชุมเพื่อกำหนดปัญหาการจัดการเรียนรู้ของครูแต่ละคน

2.2 ที่ประชุมเปิดโอกาสให้ครูทุกคนร่วมกันสะท้อนผลการปฏิบัติงานอย่างสร้างสรรค์

2.3 การจัดวางระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อการบริหารและการจัดการศึกษาที่มีความถูกต้องชัดเจนตรงตามความต้องการในการใช้งานอย่างต่อเนื่องและยั่งยืนทางวิชาชีพ

2.4 การกำหนดปฏิทินการทำงาน กำหนดบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบปฏิบัติการสอน

2.5 การกำหนดโครงสร้างสนับสนุนชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ดังนี้

2.5.1 ออกคำสั่งแต่งตั้งคณะทำงานตามฝ่ายและความรับผิดชอบของผู้เกี่ยวข้องทั้งหมด

2.5.2 ทีมงานที่แต่งตั้งมีลักษณะเป็นสายสนับสนุนที่มีลักษณะลดความเป็นองค์การที่ยึดวัฒนธรรมแบบราชการ

2.5.3 โรงเรียนส่งเสริมให้ใช้วัฒนธรรมแบบกัลยาณมิตรทางวิชาการ

2.5.4 ส่งเสริมให้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพมีวัฒนธรรมที่ส่งเสริมวิสัยทัศน์โดยการประกาศวิสัยทัศน์ พันธกิจ และค่านิยมร่วม

2.5.5 ส่งเสริมให้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพมีการดำเนินการที่ต่อเนื่องโดยกำหนดในแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษา

3. การประสานเสริมพลังการทำงานเป็นทีมเพื่อร่วมกันวิเคราะห์ปัญหา สร้างเครือข่ายชุมชนแห่งการเรียนรู้ การเสริมบรรยากาศความเป็นกัลยาณมิตร

ในขั้นตอนนี้เป็นการดำเนินการลงมือปฏิบัติ โดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้

3.1 ผู้วิจัยประสานกับผู้อำนวยการโรงเรียนจัดให้มีการทำงานเป็นทีม ดังนี้

3.1.1 สร้างช่องทางการสื่อสารร่วมกันอย่างสร้างสรรค์เพื่อกำหนดเป้าหมายในการทำงาน

3.1.2 มีการกำหนดปฏิทินการทำงานเพื่อให้ครูมีการวางแผนการทำงานร่วมกันเป็นระยะ

3.1.3 ส่งเสริมให้ครูมีส่วนร่วมในการพัฒนานักเรียนให้มีความรู้ความสามารถเต็มศักยภาพ

3.1.4 ส่งเสริมให้ครูมีข้อตกลง และแนวปฏิบัติในการทำงานเพื่อให้บรรลุผลร่วมกันอย่างต่อเนื่อง

3.1.5 ประชุมเพื่อส่งเสริมให้ครูมีการเรียนรู้และทบทวนการปฏิบัติหน้าที่และการจัดการเรียนการสอนร่วมกัน

3.1.6 ประชุมเพื่อให้ครูวิเคราะห์สภาพการเรียนการสอนและแก้ไขปัญหา

3.1.7 ส่งเสริมให้ครูมีการประเมินผลการปฏิบัติงานร่วมกัน

3.1.8 จัดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้เพื่อให้ครูรับรู้ความสามารถของเพื่อนครูแต่ละคน จนเกิดประสบการณ์ในการทำงานร่วมกัน

3.2 การสร้างเครือข่ายชุมชนแห่งการเรียนรู้

3.2.1 โรงเรียนโดยผู้อำนวยการโรงเรียนทำประกาศสร้างเครือข่ายชุมชนแห่งการเรียนรู้สู่สังคม และชุมชน

3.2.2 โรงเรียนส่งเสริมให้ครูแสวงหาข้อมูลข่าวสารเพื่อพัฒนาวิชาชีพของตนเองอยู่เสมอด้วยการปรับปรุงระบบอินเทอร์เน็ตและไวไฟ

3.2.3 โรงเรียนจัดประชุมเพื่อส่งเสริมให้ครูมีกระบวนการจัดการความรู้ที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญเป็นระยะ ๆ

3.2.4 โรงเรียนพัฒนาครูด้วยการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ให้มีความรักความเมตตา และเข้าใจธรรมชาติของผู้เรียน

3.2.5 โรงเรียนประชุมเพื่อให้ครูวิเคราะห์ผู้เรียนตามความแตกต่างระหว่างบุคคล

3.2.6 โรงเรียนส่งเสริมให้ครูใช้สื่อประกอบการจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีที่หลากหลาย

3.2.7 โรงเรียนส่งเสริมให้ครูจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับบริบทของโลกและสังคม เพื่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างเท่าทันการเปลี่ยนแปลง

3.3 การเสริมบรรยากาศความเป็นกัลยาณมิตร ดังนี้

3.3.1 ผู้อำนวยการจัดกิจกรรมเพื่อสร้างวัฒนธรรมคุณภาพของโรงเรียน

3.3.2 ผู้อำนวยการสร้างชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพโดยกำหนดแนวทางการทำงานที่ชัดเจน

3.3.3 โรงเรียนส่งเสริมจัดกิจกรรมให้ครูอยู่ร่วมกันที่มีลักษณะวัฒนธรรมแบบเปิดเผย

3.3.4 โรงเรียนส่งเสริมให้ครูมีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นของตน

3.3.5 โรงเรียนส่งเสริมให้ครูมีความรู้สึกปลอดภัย หรือปลอดภัยใช้อำนาจกดดัน บนพื้นฐานความไว้วางใจ เคารพซึ่งกันและกัน

3.3.6 โรงเรียนส่งเสริมให้ครูมีจริยธรรมแห่งความเอื้ออาทรเป็นพลังเชิงคุณธรรม

4. การนิเทศ กำกับ ติดตาม ประเมินผล

ในขั้นตอนนี้เป็นการนิเทศกำกับ ติดตาม และประเมินผลโดยผู้อำนวยการ และผู้วิจัยโดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้

4.1 โรงเรียนจัดการจัดระบบการนิเทศภายใน

4.2 จัดการประชุมย่อยเพื่อให้คำแนะนำ ดูแลช่วยเหลือเพื่อนร่วมงานโดยยึดหลักการทำงานร่วมกัน

4.3 ส่งเสริมการมีภาวะการณเป็นผู้นำร่วมกัน เป็นทั้งผู้นำและผู้ตามในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้เคารพซึ่งกันและกัน

5. การสะท้อนผล การสรุปวิเคราะห์ผลการพัฒนา และรายงานผล พร้อมข้อเสนอแนะในการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

5.1 มีการจัดประชุมเพื่อให้ครูได้สะท้อนผลการปฏิบัติงานเป็นระยะๆ ตามที่กำหนด

5.2 มีการสรุปและวิเคราะห์ผลการพัฒนาทุกระยะ

5.3 มีการรายงานผลการดำเนินงาน พร้อมข้อเสนอแนะในการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

บทบาทของผู้ที่เกี่ยวข้อง

1. ผู้อำนวยการโรงเรียน

1.1 สร้างความรู้ความเข้าใจกับครูและบุคลากรทางการศึกษาให้เกิดค่านิยม พันธกิจและวิสัยทัศน์ร่วม ด้วยการประชุมชี้แจง ประชุมปฏิบัติการ

1.2 การทำงานร่วมกันเป็นทีม

1.3 ภาวะผู้นำร่วม

1.4 การเรียนรู้และพัฒนาวิชาชีพ

1.5 ชุมชนกัลยาณมิตร

1.6 โครงสร้างสนับสนุนชุมชน

2. ครูและบุคลากรทางการศึกษา

2.1 ศึกษาคู่มือการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพอย่างละเอียด โดยเฉพาะขั้นวิธีดำเนินการ เพื่อให้มีแนวทางในการปฏิบัติในแนวทางเดียวกัน

2.2 เอาใจใส่ รับผิดชอบในงานที่ตนได้รับมอบหมายไว้และทำงานอย่างเต็มความสามารถ

2.3 มีส่วนร่วมในการวางแผนการปฏิบัติงาน ในแต่ละองค์ประกอบของรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพที่ชัดเจน นำไปสู่การปฏิบัติได้

2.4 มีส่วนร่วมในการพัฒนา และดำเนินการตามองค์ประกอบของรูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ

2.5 พัฒนาตนเองอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้มีความสามารถในการปฏิบัติงานจนเกิดประสิทธิภาพ ใช้ศักยภาพในการทำงานอย่างเต็มที่

2.6 มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ สร้างความร่วมมือ กับครูในชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ

3. นักเรียน

เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนของครูด้วยความเต็มใจ

บทที่ 4

การประเมินผล

ในการกำกับติดตามประเมินผลการใช้รูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพเป็นการติดตามการดำเนินงาน ความก้าวหน้าในการดำเนินงาน และทราบปัญหาอุปสรรค เพื่อนำผลดังกล่าวมาพัฒนาให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยมีขั้นตอนการดำเนินงานดังนี้

1. ประชุมคณะกรรมการติดตามและประเมินผลการใช้รูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ เพื่อทำความเข้าใจในวิธีการ และเครื่องมือในการประเมินผล
2. ดำเนินการประเมินผล โดยใช้เครื่องมือในคู่มือเมื่อเสร็จสิ้นการดำเนินงาน
3. วิเคราะห์ผลการดำเนินงานการใช้รูปแบบการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ เพื่อตรวจสอบผลสัมฤทธิ์ของการดำเนินงาน

เกณฑ์การประเมินทักษะด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ

ระดับคะแนน ประเด็น การประเมิน	4	3	2	1	น้ำหนัก ความ สำคัญ	คะแนน รวม
การออกเสียง	ออกเสียงถูกต้องตามหลักการออกเสียง มีเสียงเน้นหนักในคำ/ประโยคอย่างสมบูรณ์	ออกเสียงถูกต้องตามหลักการออกเสียง เป็นส่วนใหญ่	ออกเสียงถูกต้องเป็นบางส่วน แต่พอเข้าใจ	ออกเสียง ไม่ถูกต้อง ทำให้ไม่เข้าใจ	1	4
คำศัพท์ สำนวน และ โครงสร้าง ภาษา	ใช้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างภาษา ถูกต้องและเหมาะสม	ใช้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างประโยคถูกต้อง เป็นส่วนใหญ่ แต่ไม่หลากหลาย	ใช้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างประโยคแบบง่าย ๆ และมีข้อผิดพลาดบ้าง	ใช้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างประโยคแบบง่าย ๆ และมีข้อผิดพลาดมาก	3	12
เนื้อหา	เนื้อหาถูกต้อง มีรายละเอียดครบถ้วนสมบูรณ์	เนื้อหาถูกต้อง เป็นส่วนใหญ่	เนื้อหาถูกต้อง เป็นบางส่วน	เนื้อหาไม่ถูกต้อง หรือมีข้อผิดพลาดมาก	3	12
ความ คล่องแคล่ว	พูดได้อย่างเป็นธรรมชาติ คล่องแคล่ว สื่อสารได้ชัดเจน	พูดติดขัด บางครั้ง แต่ยังสามารถสื่อสารได้ชัดเจน	พูดคล้ายแบบท่องจำ พอสื่อสารได้บ้าง	พูดเป็นแบบท่องจำ ตะกุกตะกัก สื่อสารได้น้อยมาก หรือไม่ได้เลย	2	8
การแสดง ท่าทาง และ น้ำเสียง ประกอบการ พูด	แสดงท่าทางและพูดด้วยน้ำเสียงที่เหมาะสมกับบทบาทและสถานการณ์ดีมาก	แสดงท่าทางและพูดด้วยน้ำเสียงที่เหมาะสมกับบทบาทและสถานการณ์ในระดับดี	พูดโดยไม่แสดงท่าทางประกอบ น้ำเสียงคล้ายการอ่านหรือการท่องจำ	พูดโดยไม่แสดงท่าทางประกอบ น้ำเสียงเป็นการพูดแบบท่องจำ	1	4
รวม					10	40

เกณฑ์การประเมิน

34-40 คะแนน	ดีมาก
27-33 คะแนน	ดี
20-26 คะแนน	พอใช้
น้อยกว่า 20 คะแนน	ควรปรับปรุง

ภาคผนวก จ
แผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

รหัสวิชา อ21101 รายวิชา ภาษาอังกฤษ 1

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564

ชื่อผู้สอน นางกุลรติ ทับทิมทอง

หน่วยการเรียนรู้ 2 English for Communication เรื่อง Asking /giving for direction เวลา 2 ชม.

1. มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด

สาระที่ 1 : ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.2 : มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด

ม. 1/1 สนทนา แลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรม และสถานการณ์ต่าง ๆ
ในชีวิตประจำวัน

ม. 1/3 พูดและเขียนแสดงความต้องการขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความ
ช่วยเหลือในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างเหมาะสม

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 : เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมหรือเรื่องต่าง ๆ ของเจ้าของภาษา
และนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

ตัวชี้วัด

ม.1/1 ใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางสุภาพเหมาะสมตามมารยาทสังคมและ
วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนโลก

มาตรฐาน ต 4.1 : ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ตัวชี้วัด

ม. 1/1 ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและ
สถานศึกษา

2. สาระสำคัญ

การไต่ถามทิศทาง หรือถนนหนทางเป็นสิ่งจำเป็นต่อการเรียนรู้บทสนทนาภาษาอังกฤษ เรา
จึงจำเป็นต้องรู้ทั้งวิธีถามและตอบในการบอกทิศทางนั้น และต้องคำนึงถึงความถูกต้องของเส้นทาง
และการเดินทางที่สะดวกเพื่อให้ผู้ถามไม่สับสนหรือหลงเส้นทาง เลือกใช้ประโยคที่กระชับและ
เหมาะสม จึงจะทำให้การใช้ภาษาเป็นไปอย่างถูกต้องและเหมาะสม

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. บอกความหมายคำศัพท์และสำนวนภาษาที่เกี่ยวข้องได้ (K)
2. ถามและตอบเกี่ยวกับการบอกทิศทางได้ (P)
3. มีมารยาททางสังคมและมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น (A)

4. สาระการเรียนรู้

4.1 ความรู้ (K)

4.1.1 หน้าที่ภาษา

- Ask and answer about asking for / giving direction

4.1.2 โครงสร้างประโยค/ไวยากรณ์ (K)

A : Excuse me, how do I get to the train station, please?

B : Yes, go along this street and turn right. It's on your right.

4.1.3 คำศัพท์และสำนวนภาษา (K)

Turn right เลี้ยวขวา

Turn left เลี้ยวซ้าย

Go along this street ไปตามถนนเส้นนี้

Go straight on ตรงไป

Walk along

Crossroad สี่แยก

Junction สามแยก

Opposite, next to, between, in front of, on the corner

1. Excuse me, how do I get to the train station, please?
2. Excuse me. Can you help me? I want to get to the train station?
3. Excuse me, please. How do I get to the train station, please?
4. Can you help me, please? I want to get to the train station?
5. Excuse me. Where is the train station, please?
6. Excuse me, please. I am trying to find the train station.
7. Excuse me. I am looking for the train station.
8. Can you tell me how to get to the train station, please?
9. Could you tell me the way?

4.2 ทักษะการสื่อสารและทักษะการสร้างสัมพันธภาพ(P)

- Ask and answer about asking for / giving direction

4.3 คุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)

มีความมั่นใจในตนเอง มีมารยาททางสังคมและมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น

5. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การใช้ทักษะชีวิต

6. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอน

6.1 ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน

6.1.1 ทบทวนความรู้ด้านคำศัพท์เกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียนก่อนเข้าสู่บทเรียน โดยการเล่นเกม Back to the Board

วิธีการเล่น (How to Play)

1. ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่มๆละ 6 คน (ครูมีเทคนิคการแบ่งกลุ่มที่ดึงดูดความสนใจและสร้างความสนุกสนานแก่ผู้เรียน) แบ่งกลุ่มตามคำบุพบท/สถานที่
2. ตัวแทนนักเรียนออกมาตั้งหน้าชั้นเรียน แล้วนั่งหันหลังให้กับกระดาน
3. ครูเขียนคำศัพท์บนกระดาน แล้วจากนั้นนักเรียนแต่ละกลุ่มพยายามพูดอธิบายหรือแสดงท่าทางต่าง ๆ เกี่ยวกับคำศัพท์นั้น ๆ แต่ไม่ให้พูดคำศัพท์นั้นออกมา
4. ตัวแทนนักเรียนบอกคำศัพท์ที่ครูเขียนบนกระดาน กลุ่มที่ตอบถูกต้องก่อนเป็นฝ่ายชนะ

6.1.2 ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ และในหน่วยการเรียนรู้นี้ นักเรียนต้องสามารถถามและตอบเกี่ยวกับการบอกทิศทางได้

6.2 ขั้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

6.2.1 ครูสอนคำบุพบท (Preposition) เกี่ยวกับการพูดบอกทิศทาง เช่น

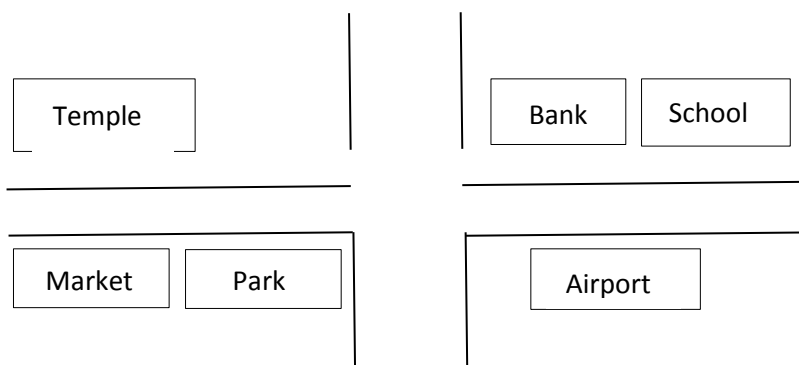
Opposite, next to, between, in front of, on the corner

6.2.2 ครูยกตัวอย่างการใช้คำศัพท์บอกทิศทาง โดยให้นักเรียนดูแผนที่จำลอง เช่น

-นักเรียนฝึกอ่านคำศัพท์และจดจำความหมายคำศัพท์

-นักเรียนฝึกใช้คำศัพท์บอกทิศทาง

-นักเรียนฟังและฝึกพูดบทสนทนา

Ex. The bank is opposite the airport.

6.2.3 ครูนำเสนอบทสนทนา และแผนผังจำลอง ลงใน Projector ให้นักเรียนดู และฝึกอ่านออกเสียงบทสนทนาการบอกทิศทาง ตัวอย่างเช่น

Kongphop : Excuse me, please. How do I get to the temple, please?

Pawanrat : Yeah, you can turn right. The temple is opposite the market.

Kongphop : Thank you very much

- นักเรียนจับคู่สนทนาตามตัวอย่าง

6.2.4 ครูใช้สถานการณ์จริง (ตลาดหีบสะแก) การบอกทิศทาง กำหนดสถานที่ต่าง ๆ ดังนี้

Train station, Government Saving Bank, Wat khaobanklang, 7-eleven,

Thapsakae Hospital, market, Thapsakaewitthaya School

โดยจุดเริ่มต้น ให้อยู่ที่ Tesco Lotus

6.2.5 นักเรียนตัวแทนกลุ่มละ 2 คน จับคู่สนทนาตามตัวอย่าง

6.2.6 ครูประเมินการพูดบรรยายทิศทาง โดยใช้เกณฑ์การประเมินความสามารถ

ด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ และใช้เกณฑ์ผ่านระดับพอใช้

6.3 ขั้นสรุป

7.3.1 นักเรียนและครูร่วมกันอภิปรายถึงข้อสรุปเรื่องการพูดบรรยายทิศทางและแก้ไขข้อบกพร่องให้นักเรียน

7.3.2 นักเรียนทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติมเรื่องการพูดบรรยายทิศทาง ครูและนักเรียนช่วยกันเฉลยในชั่วโมงต่อไป

8. สื่อ/แหล่งการเรียนรู้

8.1 รูปภาพ

8.2 แผนผังจำลอง

8.3 ใช้สถานการณ์จริง (ตลาดทับสะแก)

9. การวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้

9.1 วิธีการวัดผลและประเมินผล

- 9.1.1 ทำแบบฝึกหัดการพูดถาม-ตอบบรรยายทิศทาง (K)
- 9.1.2 ประเมินความสามารถด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ (P)
- 9.1.3 ประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)

9.2 เครื่องมือการวัดผลและประเมินผล

- 9.2.1 แบบฝึกหัดการพูดถาม-ตอบบรรยายทิศทาง (K)
- 9.2.2 แบบประเมินความสามารถด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ (P)
- 9.2.3 แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)

10. เกณฑ์การประเมินการวัดผลและประเมินผล

10.1 แบบฝึกหัดการพูดถาม-ตอบบรรยายทิศทาง (K)

เกณฑ์การประเมิน/ระดับคุณภาพ

ทำถูกได้ 1 คะแนน

ทำผิดได้ 0 คะแนน

เกณฑ์การผ่าน ร้อยละ 60 ถือว่าผ่านเกณฑ์

10.2 แบบประเมินความสามารถด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ (P)

เกณฑ์การประเมิน/ระดับคุณภาพ

ระดับคุณภาพดีมาก ระดับ 4

ระดับคุณภาพดี ระดับ 3

ระดับคุณภาพพอใช้ ระดับ 2

ระดับคุณภาพปรับปรุง ระดับ 1

นักเรียนได้คะแนน ระดับพอใช้ ขึ้นไป ถือว่าผ่านเกณฑ์การประเมิน

10.3 การประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)

เกณฑ์การประเมิน/ระดับคุณภาพ

ระดับคะแนน 3 หมายถึง ดีเยี่ยม

ระดับคะแนน 2 หมายถึง ดี

ระดับคะแนน 1 หมายถึง ปรับปรุง

นักเรียนได้คะแนน ระดับดี ขึ้นไป ถือว่าผ่านเกณฑ์การประเมิน

เกณฑ์การประเมินด้านความรู้

ประเด็น การประเมิน	ระดับคะแนน/ลักษณะของผลงาน			
	4 (ดีมาก)	3 (ดี)	2 (พอใช้)	1 (ปรับปรุง)
ด้านความรู้ (K)				
กิจกรรม ทำยบท/ แบบฝึกหัด	นักเรียนทำ กิจกรรมทำยบท ได้ถูกต้องร้อยละ 80 ขึ้นไป	นักเรียนทำ กิจกรรมทำยบท ได้ถูกต้อง ร้อยละ 70 – 79	นักเรียนทำ กิจกรรมทำยบท ได้ถูกต้องร้อยละ 50 – 69	นักเรียนทำกิจกรรม ทำยบทได้ถูกต้อง ต่ำกว่าร้อยละ 50

แบบประเมินทักษะด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ

เลขที่	เกณฑ์/คะแนน	การออกเสียง	คำศัพท์ จำนวนและ โครงสร้างภาษา	เนื้อหา	ความคล่องแคล่ว	การแสดงท่าทาง นำเสียงประกอบการพูด	รวมคะแนน	ระดับคุณภาพ
	ชื่อ - สกุล	4	12	12	8	4	40	

ลงชื่อ..... ผู้ประเมิน

(นางกุลรตี ทับทิมทอง)

เกณฑ์การประเมินทักษะด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ

ระดับคะแนน ประเด็น การประเมิน	4	3	2	1	น้ำหนัก ความ สำคัญ	คะแนน รวม
การออกเสียง	ออกเสียงถูกต้อง ตามหลักการ ออกเสียง มีเสียง เน้นหนักในคำ/ ประโยคอย่าง สมบูรณ์	ออกเสียงถูกต้อง ตามหลักการ ออกเสียง เป็นส่วนใหญ่	ออกเสียงถูกต้อง เป็นบางส่วน แต่พอเข้าใจ	ออกเสียง ไม่ถูกต้อง ทำให้ไม่เข้าใจ	1	4
คำศัพท์ ส่วน และ โครงสร้างภาษา	ใช้คำศัพท์ ส่วน และโครงสร้างภาษา ถูกต้องและ เหมาะสม	ใช้คำศัพท์ ส่วน และโครงสร้าง ประโยคถูกต้อง เป็น ส่วนใหญ่ แต่ไม่หลากหลาย	ใช้คำศัพท์ ส่วน และโครงสร้าง ประโยคแบบ ง่าย ๆ และ มีข้อผิดพลาดบ้าง	ใช้คำศัพท์ ส่วน และโครงสร้าง ประโยคแบบ ง่าย ๆ และ มีข้อผิดพลาดมาก	3	12
เนื้อหา	เนื้อหาถูกต้อง มีรายละเอียด ครบถ้วนสมบูรณ์	เนื้อหาถูกต้อง เป็นส่วนใหญ่	เนื้อหาถูกต้อง เป็นบางส่วน	เนื้อหาไม่ถูกต้อง หรือมีข้อผิดพลาดมาก	3	12
ความ คล่องแคล่ว	พูดได้อย่าง เป็นธรรมชาติ คล่องแคล่ว สื่อสารได้ชัดเจน	พูดติดขัดบางครั้ง แต่ยังสามารถ สื่อสารได้ชัดเจน	พูดคล้ายแบบ ท่องจำ พอสื่อสาร ได้บ้าง	พูดเป็นแบบ ท่องจำ ตะกุกตะกัก สื่อสารได้น้อยมาก หรือไม่ได้เลย	2	8
การแสดงท่าทาง และน้ำเสียง ประกอบการพูด	แสดงท่าทางและ พูดด้วยน้ำเสียงที่ เหมาะสมกับ บทบาทและ สถานการณ์ดีมาก	แสดงท่าทางและ พูดด้วยน้ำเสียง ที่เหมาะสมกับ บทบาทและ สถานการณ์ ในระดับดี	พูดโดยไม่แสดง ท่าทางประกอบ น้ำเสียงคล้าย การอ่านหรือ การท่องจำ	พูดโดยไม่แสดง ท่าทางประกอบ น้ำเสียงเป็น การพูดแบบท่องจำ	1	4
รวม					10	40

เกณฑ์การประเมิน

- 34-40 คะแนน ดีมาก
27-33 คะแนน ดี
20-26 คะแนน พอใช้
น้อยกว่า 20 คะแนน ควรปรับปรุง

เกณฑ์การประเมินด้านคุณลักษณะ (A)				
1. ชื่อสัตย์สุจริต	ทำภาระงานที่ได้รับมอบหมายเสร็จด้วยตนเอง	ทำภาระงานที่ได้รับมอบหมายเสร็จโดยถามจากครูและเพื่อน	ทำภาระงานที่ได้รับมอบหมายเสร็จโดยถามจากเพื่อนเป็นประจำ	คัดลอกงานจากเพื่อนเมื่อได้รับมอบหมายภาระงานจากครู
2. มีวินัย	ปฏิบัติตามข้อตกลงกฎเกณฑ์ระเบียบของห้องเรียน ไม่ละเมิดสิทธิของผู้อื่น ตรงต่อเวลา ในการปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ทุกครั้ง	ปฏิบัติตามข้อตกลงกฎเกณฑ์ระเบียบของห้องเรียน ไม่ละเมิดสิทธิของผู้อื่น ตรงต่อเวลา ในการปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ บ่อยครั้ง	ปฏิบัติตามข้อตกลงกฎเกณฑ์ระเบียบของห้องเรียน ไม่ละเมิดสิทธิของผู้อื่น ตรงต่อเวลาในการปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ บางครั้ง	ไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงกฎเกณฑ์ระเบียบของห้องเรียน ละเมิดสิทธิของผู้อื่น ไม่ตรงต่อเวลาในการปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ
3. ใฝ่เรียนรู้	เข้าเรียนตรงเวลา ตั้งใจเรียน และมีส่วนร่วมในการเรียนรู้และเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ต่างๆ ทั้งภายในและภายนอกโรงเรียนเป็นประจำ	เข้าเรียนตรงเวลา ตั้งใจเรียน และมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ และเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ต่างๆ บ่อยครั้ง	เข้าเรียนตรงเวลา ตั้งใจเรียน และมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ และเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ต่างๆ เป็นบางครั้ง	ไม่ตั้งใจเรียน ไม่ศึกษาค้นคว้าหาความรู้
4. มุ่งมั่นในการทำงาน	ตั้งใจและรับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จมีการปรับปรุงและพัฒนาการทำงานให้ดีขึ้น	ตั้งใจและรับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จมีการปรับปรุงการทำงานให้ดีขึ้น	ตั้งใจและรับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ	ขาดความตั้งใจและรับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย

เกณฑ์การตัดสินระดับคุณภาพ

คะแนน 4 คะแนน หมายถึง ระดับคุณภาพ ดีมาก

คะแนน 3 คะแนน หมายถึง ระดับคุณภาพ ดี

คะแนน 2 คะแนน หมายถึง ระดับคุณภาพ พอใช้

คะแนน 1 คะแนน หมายถึง ระดับคุณภาพ ปรับปรุง

บันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้

ผลการจัดการเรียนรู้

ด้านความรู้ (K) นักเรียนมีความรู้ (K)

ผ่านเกณฑ์การประเมิน จำนวน.....คน คิดเป็น ร้อยละ

.....

.....

.....

ด้านทักษะกระบวนการ (P) นักเรียนมีทักษะกระบวนการ (P)

ผ่านเกณฑ์การประเมิน จำนวน.....คน คิดเป็น ร้อยละ

.....

.....

ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A) นักเรียนมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)

ผ่านเกณฑ์การประเมิน จำนวน.....คน คิดเป็น ร้อยละ

.....

.....

ปัญหาและอุปสรรค

.....

.....

ข้อเสนอแนะ / แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ครูผู้สอน

(นางกุลรติ ทับทิมทอง)

ครูชำนาญการ

แบบฝึกหัดเสริมทักษะท้ายบทเรียน

Put the sentences in order to make a conversation

Exercise 1

.....I'm sorry. I'm not from here so I don't know my way around. But I know a library near here.

.....It's about a mile from here.

..... Many thanks.

.....Can you tell me how to get to the bookstore from here?

.....How far is it?

.....Will you please tell me where library is?

.....Go straight and turn right after the petrol station. Take this road. Go past the car park and you'll find the library.

Key :

...2....I'm sorry. I'm not from here so I don't know my way around. But I know a library near here.

...4....It's about a mile from here.

...7.... Many thanks.

...1....Can you tell me how to get to the bookstore from here?

...3....How far is it?

...5....Will you please tell me where library is?

...6....Go straight and turn right after the petrol station. Take this road. Go past the car park and you'll find the library.

Exercise 2

..... Thank you very much.

..... Yes. There's one in the shopping mall.

..... It's on White Avenue across from the park.

..... Excuse me. Is there a computer store near here?

..... You're welcome.

..... Where's the shopping mall?

Key : Exercise 2

...5.... Thank you very much.

...2.... Yes. There's one in the shopping mall.

...4.... It's on White Avenue across from the park.

...1.... Excuse me. Is there a computer store near here?

...6.... You're welcome.

...3.... Where's the shopping mall?

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

รหัสวิชา อ21101 รายวิชา ภาษาอังกฤษ 1

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564

ชื่อผู้สอน นางกุลรดี ทับทิมทอง

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 English for Communication เรื่อง At the market เวลา 2 ชั่วโมง

1. มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด

สาระที่ 1 : ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.2 : มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด

ม. 1/1 สนทนา แลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรม และสถานการณ์ต่าง ๆ
ในชีวิตประจำวัน

ม. 1/3 พูดและเขียนแสดงความต้องการขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความ
ช่วยเหลือในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างเหมาะสม

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 : เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมหรือเรื่องต่าง ๆ ของเจ้าของภาษา
และนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

ตัวชี้วัด

ม.1/1 ใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางสุภาพเหมาะสมตามมารยาทสังคมและ
วัฒนธรรม ของเจ้าของภาษา

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนโลก

มาตรฐาน ต 4.1 : ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ตัวชี้วัด

ม. 1/1 ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและ
สถานศึกษา

2. สาระสำคัญ

บทสนทนาภาษาอังกฤษที่ตลาด (At the market) เป็นสิ่งจำเป็นต่อการเรียนรู้ในการ
สนทนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จึงจำเป็นต้องรู้ทั้งวิธีถามและตอบในการซื้อขายสินค้า หากเป็น
แม่ค้าที่ตลาดอาจได้มีโอกาสสนทนากับชาวต่างชาติด้วยเช่นกัน หรือผู้เป็นลูกค้าเองก็สามารถสนทนา

ได้เช่นกันและต้องคำนึงถึงความถูกต้องของเลือกใช้ประโยคที่กระชับ จึงจะทำให้การใช้ภาษาเป็นไปอย่างถูกต้องและเหมาะสม

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. บอกความหมายคำศัพท์และสำนวนภาษาที่เกี่ยวข้องได้ (K)
2. ถามและตอบเกี่ยวกับการซื้อขายสินค้าได้ (P)
3. มีมารยาททางสังคมและมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น (A)

4. สาระการเรียนรู้

4.1 ความรู้ (K)

4.1.1 หน้าที่ภาษา

- English for communication

4.1.2 โครงสร้างประโยค/ไวยากรณ์ (K)

A : Good morning. Can I help you?

B : Yes, please. I want to buy some mangoes.

A : How many do you want?

B : I want three kilos. How much are they?

4.1.3 คำศัพท์และสำนวนภาษา (K)

- Can I help you?
- May I Help you?
- What can I do for you?
- How many do you want?
- How much?

4.2 ทักษะการสื่อสารและทักษะการสร้างสัมพันธภาพ(P)

- Ask and answer about shopping at the market

4.3 คุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)

มีมารยาททางสังคมและมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น

5. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การใช้ทักษะชีวิต

6. สาระการเรียนรู้สู่การบูรณาการ

- บูรณาการกับสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ และสุขศึกษาและพลศึกษา

7. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

7.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

7.1.1 ทบทวนความรู้ด้านคำศัพท์เกี่ยวกับเนื้อหาในบทเรียนก่อนเข้าสู่บทเรียน โดยการเล่นเกม Back to the Board

วิธีการเล่น (How to Play)

1. ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่มๆละ 6 คน (ครูมีเทคนิคการแบ่งกลุ่มที่ดึงดูดความสนใจและสร้างความสนุกสนานแก่ผู้เรียน) แบ่งกลุ่มตามผลไม้
2. ตัวแทนนักเรียนออกมาตั้งหน้าชั้นเรียน แล้วนั่งหันหลังให้กับกระดาน
3. ครูเขียนคำศัพท์บนกระดาน แล้วจากนั้นนักเรียนแต่ละกลุ่มพยายามพูดอธิบายหรือแสดงท่าทางต่าง ๆ เกี่ยวกับคำศัพท์นั้น ๆ แต่ไม่ให้พูดคำศัพท์นั้นออกมา
4. ตัวแทนนักเรียนบอกคำศัพท์ที่ครูเขียนบนกระดาน กลุ่มที่ตอบถูกต้องก่อนเป็นฝ่ายชนะ

7.1.2 ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ และในหน่วยการเรียนรู้นี้ นักเรียนต้องสามารถพูดถามและตอบเกี่ยวกับการซื้อขายสินค้าได้ อีกทั้งสามารถใช้กิริยาท่าทางในการพูดที่เหมาะสมกับบุคคลและโอกาสตามวัฒนธรรมเจ้าของภาษาได้

7.2 ขั้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

7.2.1 ครูและนักเรียนร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับการไปซื้อของที่ตลาด นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นเวลาไปซื้อของที่ตลาด

7.2.2 ครูให้นักเรียนดูป้ายราคาสินค้าต่าง ๆ และให้นักเรียนฝึกพูดประโยคบอกราคาสินค้าเป็นภาษาอังกฤษ โดยเลือกตัวแทนกลุ่มละ 2 คน

Suthi : Good evening. May I help you?

Churaiphon : Yes, please. I want to buy some gravas.

Suthi : How many do you want?

Churaiphon : I want two kilos. How much are they?

Suthi : 60 baht.

Churaiphon : Here you are.

Suthi : Many thanks.

7.2.3 ครูจำลองสถานการณ์ในห้องเรียนเปรียบเสมือนตลาดแห่งหนึ่ง โดยการจัดมุมแต่ละมุมของห้องเรียนให้เป็นร้านขายผลไม้ ให้แต่ละกลุ่มเตรียมผลไม้กลุ่มละ 1 อย่าง พร้อมทำป้ายราคาสินค้า และแบ่งกลุ่มนักเรียนเป็นพ่อค้า/แม่ค้า และลูกค้า

7.2.4 นักเรียนแสดงบทบาทโดยใช้สถานการณ์จำลองเป็นฐานการเรียนรู้

7.2.5 ครูเสริมสร้างความรู้ด้านคำศัพท์ ครูอ่านออกเสียงคำศัพท์และสำนวนที่ใช้ในการ

7.2.6 ครูประเมินการพูดถามและตอบเกี่ยวกับการซื้อขายสินค้า โดยใช้เกณฑ์การประเมินความสามารถในการสนทนา และใช้เกณฑ์ผ่านระดับพอใช้

7.3 ชั้นสรุป

7.3.1 นักเรียนและครูร่วมกันอภิปรายถึงข้อสรุปเรื่องการพูดถามและตอบเกี่ยวกับการซื้อขายสินค้า ครูคอยแก้ไขข้อบกพร่องให้นักเรียน

7.3.2 นักเรียนทำแบบฝึกหัดเรื่องการพูดถามและตอบเกี่ยวกับการซื้อขายสินค้าเพิ่มเติม ครูและนักเรียนช่วยกันเฉลยในชั่วโมงต่อไป

8. สื่อ/แหล่งการเรียนรู้

- 8.1 รูปภาพ
- 8.2 สถานการณ์จำลอง (ตลาดสดทับสะแก)
- 8.3 สื่อของจริง

9. การวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้

9.1 วิธีการวัดผลและประเมินผล

- 9.1.1 ทำแบบฝึกหัดการพูดถามและตอบเกี่ยวกับการซื้อขายสินค้า(K)
- 9.1.2 ประเมินความสามารถด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ (P)
- 9.1.3 ประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)

9.2 เครื่องมือการวัดผลและประเมินผล

- 9.2.1 แบบฝึกหัดการพูดถามและตอบเกี่ยวกับการซื้อขายสินค้า(K)
- 9.2.2 แบบประเมินความสามารถด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ(P)
- 9.2.3 แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)

10. เกณฑ์การประเมินการวัดผลและประเมินผล

10.1 แบบฝึกหัดการพูดถามและตอบเกี่ยวกับการซื้อขายสินค้า (K)

เกณฑ์การประเมิน/ระดับคุณภาพ

ทำถูกได้ 1 คะแนน

ทำผิดได้ 0 คะแนน

เกณฑ์การผ่าน ร้อยละ 60 ถือว่าผ่านเกณฑ์

10.2 แบบประเมินความสามารถด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ (P)

เกณฑ์การประเมิน/ระดับคุณภาพ

ระดับคุณภาพดีมาก ระดับ 4

ระดับคุณภาพดี ระดับ 3

ระดับคุณภาพพอใช้ ระดับ 2

ระดับคุณภาพปรับปรุง ระดับ 1

นักเรียนได้คะแนน ระดับพอใช้ ขึ้นไป ถือว่าผ่านเกณฑ์การประเมิน

10.3 การประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)

เกณฑ์การประเมิน/ระดับคุณภาพ

ระดับคะแนน 3 หมายถึง ดีเยี่ยม

ระดับคะแนน 2 หมายถึง ดี

ระดับคะแนน 1 หมายถึง ปรับปรุง

นักเรียนได้คะแนน ระดับดี ขึ้นไป ถือว่าผ่านเกณฑ์การประเมิน

แบบฝึกหัดเสริมทักษะท้ายบทเรียน

Put the sentences in order to make a conversation

Exercise

..... No, that's all.

..... Good morning. Can I help you?

..... Yes. How many do you want?

..... I want two kilos.

..... Two please, and give me six apples, a pomelo and a watermelon too.

Do you oranges?

..... Yes. How many do you want?

..... Yes, please. I want to buy some fruit. Do you have some papayas?

..... Is there anything else?

Key :

...8.. No, that's all.

...1... Good morning. Can I help you?

...5... Yes. How many do you want?

...6... I want two kilos.

...4... Two please, and give me six apples, a pomelo and a watermelon too.

Do you oranges?

...3... Yes. How many do you want?

...2... Yes, please. I want to buy some fruit. Do you have some papayas?

...7... Is there anything else?

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

รหัสวิชา อ21101 รายวิชา ภาษาอังกฤษ 1

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564

ชื่อผู้สอน นางกุลรตี ทับทิมทอง

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 English for Communication เรื่อง clothes shop

เวลา 2 ชั่วโมง

1. มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด

สาระที่ 1 : ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.2 : มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด

ม. 1/1 สนทนา แลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรม และสถานการณ์ต่าง ๆ
ในชีวิตประจำวัน

ม. 1/3 พูดและเขียนแสดงความต้องการขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความ
ช่วยเหลือในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างเหมาะสม

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 : เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมหรือเรื่องต่าง ๆ ของเจ้าของภาษา
และนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

ตัวชี้วัด

ม.1/1 ใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางสุภาพเหมาะสมตามมารยาทสังคมและ
วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนโลก

มาตรฐาน ต 4.1 : ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ตัวชี้วัด

ม. 1/1 ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและ
สถานศึกษา

2. สาระสำคัญ

การพูดถามและตอบเกี่ยวกับสถานการณ์ในร้านขายเสื้อผ้า เป็นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร
ผู้เรียนต้องเรียนรู้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างทางภาษาที่เกี่ยวข้อง จึงจะทำให้การพูดเป็นไป
อย่างถูกต้องและเหมาะสม

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. บอกความหมายคำศัพท์และสำนวนภาษาที่เกี่ยวข้องได้ (K)
2. ถามและตอบเกี่ยวกับสถานการณ์ในร้านขายเสื้อผ้าได้ (P)
3. มีมารยาททางสังคมและมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น (A)

4. สาระการเรียนรู้

4.1 ความรู้ (K)

4.1.1 หน้าที่ภาษา

- Ask & answer about shopping

4.1.2 โครงสร้างประโยค/ไวยากรณ์ (K)

A : Good afternoon. What can I do for you?

B : Yes, please. I want ...(clothes)...

A : What size do you want.

B : I want (small/medium/large/extra large)

A : What color?

B : I want (...color.....)

A : This way, please. Try it on. The fitting room is over there.

4.1.3 คำศัพท์และสำนวนภาษา (K)

- Clothes
- size (small/medium/large/extra large)

4.2 ทักษะการสื่อสารและทักษะการสร้างสัมพันธภาพ(P)

- Ask and answer about buying clothes

4.3 คุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)

มีมารยาททางสังคมและมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น

5. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การใช้ทักษะชีวิต

6. สาระการเรียนรู้สู่การบูรณาการ

- บูรณาการกับสาระการเรียนรู้สังคมศึกษาฯ และพลศึกษา

7. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

7.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

- 7.1.1 ทบทวนความรู้ด้านคำศัพท์ขั้นพื้นฐานเกี่ยวกับเนื้อหาก่อนเข้าสู่บทเรียน โดยการเล่นเกม Bingo

7.1.2 ครูถามเสื้อผ้าที่นักเรียนชอบใส่ และสีที่นักเรียนชอบ และสนทนาเกี่ยวกับการเลือกซื้อเสื้อผ้าของนักเรียน

T : What kind of clothes do you like to wear?

Ss : I like to wear

T : What color do you like?

Ss : I like

- นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในการเลือกซื้อเสื้อผ้า

7.1.3 ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ และในหน่วยการเรียนรู้นี้ นักเรียนต้องสามารถพูดถามและตอบเกี่ยวกับสถานการณ์ในร้านขายเสื้อผ้าได้

7.2 ขั้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

7.2.1 ครูนำเสนอคำศัพท์หมวดเสื้อผ้าโดยการให้นักเรียนดูรูปภาพ นักเรียนอ่านและจดจำคำศัพท์เกี่ยวกับเสื้อผ้า

7.2.2 ครูสอนคำคุณศัพท์ที่ใช้ในการบอกลักษณะของเสื้อผ้า โดยใช้รูปภาพของเสื้อผ้าชนิดต่าง ๆ ประกอบการสอน

- นักเรียนฝึกใช้คำคุณศัพท์ในการบอกลักษณะของเสื้อผ้า

7.2.3 ครูสอนบทสนทนาเกี่ยวกับการซื้อขายเสื้อผ้า โดยการแจกบัตรประโยคกลุ่มละ 1 ประโยค แล้วให้แต่ละกลุ่มช่วยกันเรียงบัตรประโยคให้ถูกต้องตามลำดับ จากนั้นฝึกพูดบทสนทนา

7.2.4 ครูจำลองสถานการณ์ในห้องเรียนให้เป็นร้านขายเสื้อผ้า โดยนำเสื้อผ้าชนิดต่าง ๆ มาจัดวางไว้หน้าร้าน และให้นักเรียนออกมาแสดงบทบาทตามสถานการณ์ที่กำหนดให้

7.2.5 ครูประเมินการพูดถามตอบการซื้อขายเสื้อผ้า โดยใช้เกณฑ์การประเมินทักษะด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ และใช้เกณฑ์ผ่านระดับพอใช้

7.3 ขั้นสรุป

7.3.1 นักเรียนและครูร่วมกันอภิปรายถึงข้อสรุปเรื่องการพูดทักถามตอบการซื้อขายเสื้อผ้า

7.3.2 นักเรียนทำแบบฝึกหัดเรื่องการพูดถามตอบการซื้อขายเสื้อผ้าเพิ่มเติม ครูและ

นักเรียนช่วยกันเฉลยในชั่วโมงต่อไป

8. สื่อ/แหล่งการเรียนรู้

8.1 รูปภาพ

8.2 สถานการณ์จำลอง (ร้านขายเสื้อผ้า)

8.3 ของจริง

8.4 บัตรประโยค

9. การวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้

9.1 วิธีการวัดผลและประเมินผล

- 9.1.1 ทำแบบฝึกหัดการพูดถามตอบการซื้อขายเสื้อผ้า (K)
- 9.1.2 ประเมินความสามารถด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ (P)
- 9.1.3 ประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)

9.2 เครื่องมือการวัดผลและประเมินผล

- 9.2.1 แบบฝึกหัดการพูดถามตอบการซื้อขายเสื้อผ้า (K)
- 9.2.2 แบบประเมินความสามารถด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ(P)
- 9.2.3 แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)

10. เกณฑ์การประเมินการวัดผลและประเมินผล

- 10.1 แบบฝึกหัดการพูดถามตอบการซื้อขายเสื้อผ้า (K)

เกณฑ์การประเมิน/ระดับคุณภาพ

ทำถูกได้ 1 คะแนน

ทำผิดได้ 0 คะแนน

เกณฑ์การผ่าน ร้อยละ 60 ถือว่าผ่านเกณฑ์

- 10.2 แบบประเมินความสามารถด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ (P)

เกณฑ์การประเมิน/ระดับคุณภาพ

ระดับคุณภาพดีมาก ระดับ 4

ระดับคุณภาพดี ระดับ 3

ระดับคุณภาพพอใช้ ระดับ 2

ระดับคุณภาพปรับปรุง ระดับ 1

นักเรียนได้คะแนน ระดับพอใช้ ขึ้นไป ถือว่าผ่านเกณฑ์การประเมิน

- 10.3 การประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)

เกณฑ์การประเมิน/ระดับคุณภาพ

ระดับคะแนน 3 หมายถึง ดีเยี่ยม

ระดับคะแนน 2 หมายถึง ดี

ระดับคะแนน 1 หมายถึง ปรับปรุง

นักเรียนได้คะแนน ระดับดี ขึ้นไป ถือว่าผ่านเกณฑ์การประเมิน

แบบฝึกหัดเสริมทักษะทำยบทเรียน

Put the sentences in order to make a conversation

Exercise 1

At the fashion shop

.....Certainly. What color do you like?

.....Sure. Let me see some of these neckties.

.....Are these ones OK?

.....Two hundred baht, each. The total is 400 baht, sir.

.....Good. It is quite reasonable. Could you wrap them up for me, please?

.....Red, blue or yellow will do.

.....Good morning. What can I do for you?

.....OK. I'll take a blue and a yellow one. How much are they?

Key :

At the fashion shop

...3....Certainly. What color do you like?

...2...Sure. Let me see some of these neckties.

...5....Are these ones OK?

...7....Two hundred baht, each. The total is 400 baht, sir.

...8...Good. It is quite reasonable. Could you wrap them up for me, please?

...4....Red, blue or yellow will do.

...1...Good morning. What can I do for you?

...6....OK. I'll take a blue and a yellow one. How much are they?

Exercise 2

(At the fashion shopหรือ cloth shop)

.....Just a moment, please. I'll look for it.

.....Thank you. May (can) I try it on?

..... Good morning. May I help you?

.....OK. Thanks.

.....Here you are, a black one.

.....I would like to get a jacket like this one, but I don't like the color. Do you have a black one?

.....Certainly, go ahead.

Key :

...3...Just a moment, please. I'll look for it.

...6..Thank you. May (can) I try it on?

...1... Good morning. May I help you?

...4...OK. Thanks.

...5...Here you are, a black one.

...2...I would like to get a jacket like this one, but I don't like the color. Do you have a black one?

...7...Certainly, go ahead.

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4

รหัสวิชา อ21101 รายวิชา ภาษาอังกฤษ 1

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564

ชื่อผู้สอน นางกุลรดี ทับทิมทอง

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 English for Communication เรื่อง Restaurant

เวลา 2 ชั่วโมง

1. มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด

สาระที่ 1 : ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.2 : มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด

ม. 1/1 สนทนา แลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรม และสถานการณ์ต่าง ๆ
ในชีวิตประจำวัน

ม. 1/3 พูดและเขียนแสดงความต้องการขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความ
ช่วยเหลือในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างเหมาะสม

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 : เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมหรือเรื่องต่าง ๆ ของเจ้าของภาษา
และนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

ตัวชี้วัด

ม.1/1 ใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางสุภาพเหมาะสมตามมารยาทสังคมและ
วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนโลก

มาตรฐาน ต 4.1 : ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ตัวชี้วัด

ม. 1/1 ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและ
สถานศึกษา

2. สาระสำคัญ

การพูดถามและตอบเกี่ยวกับสถานการณ์ในร้านอาหาร เป็นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร
ผู้เรียนต้องเรียนรู้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างทางภาษาที่เกี่ยวข้อง จึงจะทำให้การพูดเป็นไป
อย่างถูกต้องและเหมาะสม

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. บอกความหมายคำศัพท์และสำนวนภาษาที่เกี่ยวข้องได้ (K)
2. ถามและตอบเกี่ยวกับสถานการณ์ในร้านอาหารได้ (P)
3. มีมารยาททางสังคมและมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น (A)

4. สาระการเรียนรู้

4.1 ความรู้ (K)

4.1.1 หน้าที่ภาษา

- Ordering food and drinks

4.1.2 โครงสร้างประโยค/ไวยากรณ์ (K)

A : Can I help you?

B : Yes, please.

A : What would you like to order?

B : I'd like to have

4.1.3 คำศัพท์และสำนวนภาษา (K)

- What would you like to order?
- What would you like anything else?
- What would you like to drink?
- คำศัพท์เกี่ยวกับอาหารและเครื่องดื่ม

4.2 ทักษะการสื่อสารและทักษะการสร้างสัมพันธภาพ(P)

- Ordering food & drinks

4.3 คุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)

มีมารยาททางสังคมและมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น

5. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การใช้ทักษะชีวิต

6. สาระการเรียนรู้สู่การบูรณาการ

- บูรณาการกับสาระการเรียนรู้สุขศึกษาฯ และการทำงานอาชีพ
- รู้หลักในการเลือกบริโภคอาหารดีมีประโยชน์ต่อสุขภาพ

7. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอน

7.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

- 7.1.1 ทบทวนความรู้ด้านคำศัพท์ขั้นพื้นฐานก่อนเข้าสู่บทเรียน โดยการเล่นเกม Mimi whiteboard spelling bee

วิธีการเล่น (How to Play)

1. ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่มๆละ 6 คน (ครูมีเทคนิคการแบ่งกลุ่มที่ดึงดูดความสนใจ และสร้างความสนุกสนานแก่ผู้เรียน)
 2. ครูแจก Mimi whiteboard กลุ่มละ 1 อัน จากนั้นครูบอกคำศัพท์ในบทเรียน
 3. ตัวแทนกลุ่มเขียนคำศัพท์ที่ครูออกเสียงบนกระดาน เมื่อเขียนเสร็จแล้วแต่ละกลุ่มต้องยก Mimi whiteboard ขึ้น กลุ่มใดเขียนเสร็จก่อนและถูกต้อง ได้ 2 คะแนน (นักเรียนทุกคนในกลุ่มต้องได้เขียนคำศัพท์)
- 7.1.2 ครูและนักเรียนร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับการไปรับประทานอาหารที่ร้านอาหาร
- นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นการไปรับประทานอาหารที่ร้านอาหาร
- 7.1.3 ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ และในหน่วยการเรียนรู้นี้ นักเรียนต้องสามารถพูดถามตอบเกี่ยวกับการสั่งอาหารและเครื่องดื่มได้

7.2 ขั้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

7.2.1 ครูให้นักเรียนดูรูปภาพอาหารและบอกชื่อเป็นภาษาอังกฤษ

7.2.2 ครูกระตุ้นความคิดของนักเรียนด้วยการถามเกี่ยวกับอาหารและเครื่องดื่มที่นักเรียนอยากรับประทาน

T : What would you like to eat?

Ss : I'd like to eat.....

T : What would you like to drink?

Ss : I'd like to drink.....

7.2.3 ครูสอนบทสนทนาเกี่ยวกับการสั่งอาหารและเครื่องดื่ม โดยการแจกบัตรประโยคกลุ่มละ 1 ประโยค แล้วให้แต่ละกลุ่มช่วยกันเรียงบัตรประโยคให้ถูกต้องตามลำดับ จากนั้นฝึกพูดบทสนทนา

A : Hello, sir/madam. Would you like to drink?

B : Yes, please.

A : What would you like to eat?

B : I'd like to eat.....

A : What would you like to drink?

B : I'd like to drink.....

A : What would you like anything else?

B : I'd like chocolate cake.

7.2.4 ครูจำลองสถานการณ์ในห้องเรียนให้เป็นร้านอาหาร โดยให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเตรียมอาหารและเครื่องตั้งมาที่บ้าน พร้อมทั้งจัดโต๊ะและมีเมนูสำหรับการสั่งอาหาร และให้นักเรียนแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมาแสดงสถานการณ์ในร้านอาหาร

7.2.5 ครูประเมินการพูดถามตอบเกี่ยวกับการสั่งอาหารและเครื่องตั้ง โดยใช้เกณฑ์การประเมินความสามารถทักษะด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ และใช้เกณฑ์ผ่านระดับพอใช้

7.3 ขั้นสรุป

7.3.1 นักเรียนและครูร่วมกันอภิปรายถึงข้อสรุปเรื่องการพูดถามตอบเกี่ยวกับการสั่งอาหาร

7.3.2 นักเรียนทำแบบฝึกหัดเรื่องการพูดถามตอบเกี่ยวกับการสั่งอาหาร ครูและนักเรียนช่วยกันเฉลยในชั่วโมงต่อไป

8. สื่อ/แหล่งการเรียนรู้

- 8.1 รูปภาพ
- 8.2 สถานการณ์จำลอง (ร้านอาหาร)
- 8.3 ของจริง
- 8.4 บัตรประโยค

9. การวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้

9.1 วิธีการวัดผลและประเมินผล

- 9.1.1 ทำแบบฝึกหัดการพูดถามตอบการสั่งอาหารและเครื่องตั้ง(K)
- 9.1.2 ประเมินความสามารถด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ (P)
- 9.1.3 ประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)

9.2 เครื่องมือการวัดผลและประเมินผล

- 9.2.1 แบบฝึกหัดการพูดถามตอบการสั่งอาหารและเครื่องตั้ง (K)
- 9.2.2 แบบประเมินความสามารถด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ (P)
- 9.2.3 แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)

10. เกณฑ์การประเมินการวัดผลและประเมินผล

- 10.1 แบบฝึกหัดการพูดถามตอบการสั่งอาหารและเครื่องตั้ง (K)

เกณฑ์การประเมิน/ระดับคุณภาพ

ทำถูกได้ 1 คะแนน

ทำผิดได้ 0 คะแนน

เกณฑ์การผ่าน ร้อยละ 60 ถือว่าผ่านเกณฑ์

10.2 แบบประเมินความสามารถด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ (P)

เกณฑ์การประเมิน/ระดับคุณภาพ

ระดับคุณภาพดีมาก ระดับ 4

ระดับคุณภาพดี ระดับ 3

ระดับคุณภาพพอใช้ ระดับ 2

ระดับคุณภาพปรับปรุง ระดับ 1

นักเรียนได้คะแนน ระดับพอใช้ ขึ้นไป ถือว่าผ่านเกณฑ์การประเมิน

10.3 การประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)

แบบฝึกหัดเสริมทักษะท้ายบทเรียน

Put the sentences in order to make a conversation

Exercise 1

..... A soda.

..... With salad?

..... Medium, please?

..... Hi. Can I help you?

..... No, thanks.

..... Yes, a pizza to go, please.

..... Anything to drink?

..... Large, medium, or small?

Key :

...8..... A soda.

...5..... With salad?

...4.... Medium, please?

...1.... Hi. Can I help you?

...6.... No, thanks.

...2.... Yes, a pizza to go, please.

...7.... Anything to drink?

...3.... Large, medium, or small?

Exercise 2 : Getting the bill/ check

- Can I help you?
- Yes, could I have the bill?
- Of course. Here you are.
- Thank you. I am ready to pay the bill.
- Of course, Sir. How would you like to pay, cash or card?
- By cash, please.
- That will be \$80, please.
- Here you are.
- Thank you. Here's your change and your receipt.
- Thank you.

Key :

- ...2... Yes, could I have the bill?
- ...4... Thank you. I am ready to pay the bill.
- ...6... By cash, please.
- ...9... Thank you. Here's your change and your receipt.
- ...8... Here you are.
- ...7... That will be \$80, please.
- ...1... Can I help you?
- ...3... Of course. Here you are.
- ...10... Thank you.
- ...5... Of course, Sir. How would you like to pay, cash or card?

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5

รหัสวิชา อ21101 รายวิชา ภาษาอังกฤษ 1

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564

ชื่อผู้สอน นางกุลรดี ทับทิมทอง

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 English for Communication เรื่อง Make an appointment เวลา 2 ชม.

1. มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด

สาระที่ 1 : ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.2 : มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด

ม. 1/1 สนทนา แลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรม และสถานการณ์ต่าง ๆ
ในชีวิตประจำวัน

ม. 1/3 พูดและเขียนแสดงความต้องการขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความ
ช่วยเหลือในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างเหมาะสม

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 : เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมหรือเรื่องต่าง ๆ ของเจ้าของภาษา
และนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

ตัวชี้วัด

ม.1/1 ใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางสุภาพเหมาะสมตามมารยาทสังคมและ
วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนโลก

มาตรฐาน ต 4.1 : ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ตัวชี้วัด

ม. 1/1 ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและ
สถานศึกษา

2. สาระสำคัญ

การพูดถามและตอบเกี่ยวกับการนัดหมาย เป็นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้เรียนต้อง
เรียนรู้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างทางภาษาที่เกี่ยวข้อง จึงจะทำให้การพูดเป็นไปอย่างถูกต้อง
และเหมาะสม

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. บอกความหมายคำศัพท์และสำนวนภาษาที่เกี่ยวข้องได้ (K)
2. ถามและตอบเกี่ยวกับสถานการณ์การนัดหมายได้ (P)
3. มีมารยาททางสังคมและมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น (A)

4. สาระการเรียนรู้

4.1 ความรู้ (K)

4.1.1 หน้าที่ภาษา

- Ask & answer about make an appointment

4.1.2 โครงสร้างประโยค/ไวยากรณ์ (K)

A : Good morning. I would like to make an appointment to see you for do homework?

B : When do you want to meet?

A : On Saturday at 9 a.m.

B : And where would you like to meet?

A : At your home?

B : Alright, see you on Saturday at 9 a.m.

A : Ok, see you, bye

B : goodbye.

4.1.3 คำศัพท์และสำนวนภาษา (K)

-

4.2 ทักษะการสื่อสารและทักษะการสร้างสัมพันธภาพ(P)

- Ask and answer about make an appointment

4.3 คุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)

มีมารยาททางสังคมและมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น

5. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การใช้ทักษะชีวิต

6. สาระการเรียนรู้สู่การบูรณาการ

-

7. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอน

7.1 ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน

7.1.1 ทบทวนความรู้ด้านคำศัพท์ขั้นพื้นฐานเกี่ยวกับเนื้อหาก่อนเข้าสู่บทเรียน โดยการเล่นเกม Running Dictation (วิ่งเขียนศัพท์)

7.1.2 ครูและนักเรียนร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับการนัดหมายเพื่อนหรือบุคคลอื่นที่เคยเกิดขึ้นในชีวิตประจำวันของนักเรียน

- นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับการนัดหมายเพื่อนหรือบุคคลอื่น

7.1.3 ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ และในหน่วยการเรียนรู้นี้ นักเรียนต้องสามารถพูดถามและตอบเกี่ยวกับการนัดหมายเพื่อนหรือบุคคลอื่นได้

7.2 ขั้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

7.2.1 ครูสอนเกี่ยวกับการบอกเวลาเป็นภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการนัดหมายเวลา โดยใช้สื่อ นาฬิกา

รูปภาพ/ของจริง และให้นักเรียนฝึกพูดประโยคในการบอกเวลาเป็นภาษาอังกฤษ

7.2.2 ครูสอนสนทนาเกี่ยวกับการนัดหมาย โดยการแจกบัตรประโยคกลุ่มละ 1 ประโยค แล้วให้แต่ละกลุ่มช่วยกันเรียงบัตรประโยคให้ถูกต้องตามลำดับ จากนั้นฝึกพูดบทสนทนา

A : Good morning. I would like to make an appointment to see you for do homework?

B : When do you want to meet?

A : On Saturday at 9 a.m.

B : And where would you like to meet?

A : At your home?

B : Alright, see you on Saturday at 9 a.m.

A : Ok, see you, bye

B : goodbye

7.2.4 ครูจำลองสถานการณ์ในห้องเรียนให้เป็นร้านขายเสื้อผ้า โดยให้นักเรียนออกมาสนทนาและแสดงบทบาทตามสถานการณ์ที่กำหนดให้

7.2.5 ครูประเมินการพูดถามตอบเกี่ยวกับการนัดหมาย โดยใช้เกณฑ์การประเมินทักษะด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ และใช้เกณฑ์ผ่านระดับพอใช้

7.3 ขั้นสรุป

7.3.1 นักเรียนและครูร่วมกันอภิปรายถึงข้อสรุปเรื่องการพุดถามตอบการนัดหมาย

7.3.2 นักเรียนทำแบบฝึกหัดเรื่องการพุดถามตอบการนัดหมายเพิ่มเติม ครูและนักเรียน
ช่วยกันเฉลยในชั่วโมงต่อไป

8. สื่อ/แหล่งการเรียนรู้

8.1 รูปภาพ

8.2 ของจริง

8.3 บัตรประโยค

9. การวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้

9.1 วิธีการวัดผลและประเมินผล

9.1.1 ทำแบบฝึกหัดการพุดถามและตอบการนัดหมาย(K)

9.1.2 ประเมินความสามารถด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ (P)

9.1.3 ประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)

9.2 เครื่องมือการวัดผลและประเมินผล

9.2.1 แบบฝึกหัดการพุดถามตอบการนัดหมาย(K)

9.2.2 แบบประเมินความสามารถด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ(P)

9.2.3 แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)

10. เกณฑ์การประเมินการวัดผลและประเมินผล

10.1 แบบฝึกหัดการพุดถามตอบการนัดหมาย (K)

เกณฑ์การประเมิน/ระดับคุณภาพ

ทำถูกได้ 1 คะแนน

ทำผิดได้ 0 คะแนน

เกณฑ์การผ่าน ร้อยละ 60 ถือว่าผ่านเกณฑ์

10.2 แบบประเมินความสามารถด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ (P)

เกณฑ์การประเมิน/ระดับคุณภาพ

ระดับคุณภาพดีมาก ระดับ 4

ระดับคุณภาพดี ระดับ 3

ระดับคุณภาพพอใช้ ระดับ 2

ระดับคุณภาพปรับปรุง ระดับ 1

นักเรียนได้คะแนน ระดับพอใช้ ขึ้นไป ถือว่าผ่านเกณฑ์การประเมิน

10.3 การประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)

เกณฑ์การประเมิน/ระดับคุณภาพ

ระดับคะแนน	3	หมายถึง	ดีเยี่ยม
ระดับคะแนน	2	หมายถึง	ดี
ระดับคะแนน	1	หมายถึง	ปรับปรุง

แบบฝึกหัดเสริมทักษะท้ายบทเรียน

Put the sentences in order to make a conversation

Exercise 1

..... I'm sorry, she's busy at that time. Would 12 be okay?

..... I could make it at 11:30.

..... Excellent. I will see you tomorrow at 12, then!

..... I would like to arrange an appointment to see her.

..... She's available tomorrow morning.

..... Goodbye!

..... Hello! Can I speak to Dr. Merissa, please?

..... I'm afraid she's in a meeting, but I can leave her a message.

Key :

...6... I'm sorry, she's busy at that time. Would 12 be okay?

...5... I could make it at 11:30.

...7... Excellent. I will see you tomorrow at 12, then!

...3... I would like to arrange an appointment to see her.

...4... She's available tomorrow morning.

...8... Goodbye!

...1... Hello! Can I speak to Dr. Merissa, please?

...2... I'm afraid she's in a meeting, but I can leave her a message.

Exercise 2

..... Let me see first OK. Your appointment will be Friday at 9.00 a.m.

..... When do you want to see him?

..... Good morning. I would like to make an appointment to see Mr. Smith.

..... Thank you very much.

..... Is Friday at 9.00 a.m. convenient for him?

Key :

...4... Let me see first OK. Your appointment will be Friday at 9.00 a.m.

...2... When do you want to see him?

...1... Good morning. I would like to make an appointment to see Mr. Smith.

...5... Thank you very much.

...3... Is Friday at 9.00 a.m. convenient for him?

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6

รหัสวิชา อ21101 รายวิชา ภาษาอังกฤษ 1

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564

ชื่อผู้สอน นางกุลรดี ทับทิมทอง

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 English for Communication เรื่อง cooking

เวลา 2 ชั่วโมง

1. มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด

สาระที่ 1 : ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.2 : มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด

ม. 1/1 สนทนา แลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรม และสถานการณ์ต่าง ๆ
ในชีวิตประจำวัน

ม. 1/3 พูดและเขียนแสดงความต้องการขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความ
ช่วยเหลือในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างเหมาะสม

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 : เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมหรือเรื่องต่าง ๆ ของเจ้าของภาษา
และนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

ตัวชี้วัด

ม.1/1 ใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางสุภาพเหมาะสมตามมารยาทสังคมและ
วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนโลก

มาตรฐาน ต 4.1 : ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ตัวชี้วัด

ม. 1/1 ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและ
สถานศึกษา

2. สาระสำคัญ

การพูดบรรยายเกี่ยวกับลำดับขั้นตอนในการทำอาหาร เป็นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร
ผู้เรียนต้องเรียนรู้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างทางภาษาที่เกี่ยวข้อง จึงจะทำให้การพูดเป็นไป
อย่างถูกต้องและเหมาะสม

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. บอกความหมายคำศัพท์และสำนวนภาษาที่เกี่ยวข้องได้ (K)
2. พูดอธิบายขั้นตอนการทำอาหารได้ (P)
3. มีมารยาททางสังคมและมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น (A)

4. สาระการเรียนรู้

4.1 ความรู้ (K)

4.1.1 หน้าที่ภาษา

- Ask & talk about cooking

4.1.2 โครงสร้างประโยค/ไวยากรณ์ (K)

A : What are you cooking?

B : I am cooking papaya salad

A : How to make it

B : The first put chili, garlic into mortar and crush them

A : What do you do after that?

B : Then put papaya chopped, tomatoes, long bean, sugar fish sauce and lime juice. Next mix it to combine. The last serve to a dish with vegetable.

4.1.3 คำศัพท์และสำนวนภาษา (K)

- ingredient, chili, garlic, fish sauce, sugar, and then, after that, next, the first, the second, finally, the last

4.2 ทักษะการสื่อสารและทักษะการสร้างสัมพันธภาพ(P)

- Ask & talk about cooking

4.3 คุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)

มีมารยาททางสังคมและมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น

5. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การใช้ทักษะชีวิต

6. สาระการเรียนรู้สู่การบูรณาการ

- บูรณาการกับสาระการเรียนรู้การทำงานอาชีพ คณิตศาสตร์ และพลศึกษา

7. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอน

7.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

- 7.1.1 ทบทวนความรู้ด้านคำศัพท์ขั้นพื้นฐานเกี่ยวกับเนื้อหาก่อนเข้าสู่บทเรียน โดยการเล่น เกม Bingo

7.1.2 ครูถามนักเรียนเกี่ยวกับอาหารที่นักเรียนชอบทำ นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับอาหารที่นักเรียนชอบทำ

T : What kind of food do you like to cook?

Ss : I like cooking fried egg.

-ครูแนะนำสำรับซึ่งเป็นอาหารขึ้นชื่อของไทยให้นักเรียนฟัง

7.1.3 ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ และในหน่วยการเรียนรู้นี้ นักเรียนต้องสามารถพูดบรรยายลำดับขั้นตอนในการทำอาหารได้

7.2 ขั้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

7.2.1 ครูให้นักเรียนช่วยกันบอกส่วนประกอบของสำรับเป็นภาษาอังกฤษ เช่น chili, garlic, papaya chopped

- นักเรียนช่วยกันบอกส่วนประกอบของสำรับเป็นภาษาอังกฤษ

7.2.2 ครูสอนบทสนทนาเกี่ยวกับการทำอาหาร โดยแจกบัตรประโยคกลุ่มละ 1 ประโยค แล้วให้แต่ละกลุ่มช่วยกันเรียงบัตรประโยคให้ถูกต้องตามลำดับขั้นตอนการทำสำรับ จากนั้นฝึกพูดบทสนทนา

7.2.3 ครูสาธิตการทำสำรับและอธิบายขั้นตอนการทำเป็นภาษาอังกฤษให้นักเรียนดู โดยใช้สื่อของจริง

7.2.4 ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มคิดเมนูอาหารที่จะนำมาประกอบอาหาร กลุ่มละ 1 อย่าง โดยไม่ซ้ำกัน นักเรียนช่วยกันเตรียมวัสดุและอุปกรณ์ในการทำอาหาร และแต่ละกลุ่มออกมาสนทนาโต้ตอบกันเกี่ยวกับขั้นตอนการทำอาหารเป็นภาษาอังกฤษ

7.2.5 ครูประเมินการพูดอธิบายขั้นตอนการประกอบอาหาร โดยใช้เกณฑ์การประเมินทักษะด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ และใช้เกณฑ์ผ่านระดับพอใช้

7.3 ขั้นสรุป

7.3.1 นักเรียนและครูร่วมกันอภิปรายถึงข้อสรุปเรื่องการพูดอธิบายขั้นตอนในการประกอบอาหาร

7.3.2 นักเรียนทำแบบฝึกหัดเรื่องการพูดอธิบายขั้นตอนการประกอบอาหารเพิ่มเติม ครูและนักเรียนช่วยกันเฉลยในชั่วโมงต่อไป

8. สื่อ/แหล่งการเรียนรู้

8.1 รูปภาพ

8.2 สถานการณ์จริง (การประกอบอาหาร)

8.3 ของจริง

8.4 บัตรประโยค

9. การวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้

9.1 วิธีการวัดผลและประเมินผล

- 9.1.1 ทำแบบฝึกหัดการพูดอธิบายขั้นตอนการประกอบอาหาร (K)
- 9.1.2 ประเมินความสามารถด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ (P)
- 9.1.3 ประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)

แบบฝึกหัดเสริมทักษะท้ายบทเรียน

Put the sentences in order to make a conversation

Exercise 1

How to make “Apple Juice”

- Finally, pour it into a glass. Enjoy!
- Then, add salt and syrup.
- First, chop an apple into small piece.
- After that, blend it until mix well.
- Next, put the pieces into the blender.

Key :

- ...5.. Finally, pour it into a glass. Enjoy!
- ...2.. Then, add salt and syrup.
- ...1.. First, chop an apple into small piece.
- ...4.. After that, blend it until mix well.
- ...3.. Next, put the pieces into the blender.

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7

รหัสวิชา อ21101 รายวิชา ภาษาอังกฤษ 1

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564

ชื่อผู้สอน นางกุลรดี ทับทิมทอง

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 English for Communication เรื่อง telephone

เวลา 2 ชั่วโมง

1. มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด

สาระที่ 1 : ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.2 : มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด

ม. 1/1 สนทนา แลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรม และสถานการณ์ต่าง ๆ
ในชีวิตประจำวัน

ม. 1/3 พูดและเขียนแสดงความต้องการขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความ
ช่วยเหลือในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างเหมาะสม

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 : เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมหรือเรื่องต่าง ๆ ของเจ้าของภาษา
และนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

ตัวชี้วัด

ม.1/1 ใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางสุภาพเหมาะสมตามมารยาทสังคมและ
วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนโลก

มาตรฐาน ต 4.1 : ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ตัวชี้วัด

ม. 1/1 ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและ
สถานศึกษา

2. สาระสำคัญ

การพูดถามและตอบเกี่ยวกับสถานการณ์การพูดคุยโทรศัพท์ เป็นการใช้ภาษาเพื่อการ
สื่อสาร ผู้เรียนต้องเรียนรู้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างทางภาษาที่เกี่ยวข้อง จึงจะทำให้การพูด
เป็นไปอย่างถูกต้องและเหมาะสม

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. บอกความหมายคำศัพท์และสำนวนภาษาที่เกี่ยวข้องได้ (K)
2. ถามและตอบเกี่ยวกับสถานการณ์การพูดคุยโทรศัพท์ ได้ (P)
3. มีมารยาททางสังคมและมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น (A)

4. สาระการเรียนรู้

4.1 ความรู้ (K)

4.1.1 หน้าที่ภาษา

- Ask & answer about talking on the phone

4.1.2 โครงสร้างประโยค/ไวยากรณ์ (K)

A : Good morning. This is ..ชื่อตนเอง.... speaking. May I help you?

A : I'm ...ชื่อตนเอง... Could I speak to ...ชื่อผู้ที่ต้องการพูดคุย..., please?

B : Please hold the line.

A : (He / She isn't here. Would you like to leave a message?

B : Please tell (him/her) call me back.

A : OK. I will tell (him/her) when (he/she) gets back.

B : Thanks a lot.

4.1.3 คำศัพท์และสำนวนภาษา (K)

- leave a message
- call back

4.2 ทักษะการสื่อสารและทักษะการสร้างสัมพันธภาพ(P)

- Ask and answer about talking on the phone

4.3 คุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)

มีมารยาททางสังคมและมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น

5. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การใช้ทักษะชีวิต

6. สาระการเรียนรู้สู่การบูรณาการ

-

7. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอน

7.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

- 7.1.1 ทบทวนความรู้ด้านคำศัพท์ขั้นพื้นฐานเกี่ยวกับเนื้อหาก่อนเข้าสู่บทเรียน โดยการเล่น เกม Mini-whiteboard spelling bee

7.1.2 ครูและนักเรียนร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับการพูดคุยทางโทรศัพท์ ครูแนะนำมารยาทในการพูดคุยทางโทรศัพท์

- นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการพูดคุยทางโทรศัพท์

7.1.3 ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ และในหน่วยการเรียนรู้นี้ นักเรียนต้องสามารถพูดถามและตอบเกี่ยวกับการพูดคุยทางโทรศัพท์ได้

7.2 ขั้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

7.2.1 ครูสอนบทสนทนาเกี่ยวกับการพูดคุยทางโทรศัพท์ เช่น

A : Good morning. This is Surasi speaking. May I help you?

A : I'm Sunisa. Could I speak to Phumikon, please?

B : Please hold the line.

A : (He isn't here. Would you like to leave a message?

B : Please tell him call me back.

A : OK. I will tell him when he gets back.

B : Many thanks.

7.2.2 นักเรียนจับคู่กับเพื่อนฝึกพูดบทสนทนาการพูดคุยทางโทรศัพท์

7.2.3 ครูแจกบัตรประโยคกลุ่มละ 1 ประโยค แล้วให้แต่ละกลุ่มช่วยกันเรียงบัตรประโยคให้ถูกต้องตามลำดับ จากนั้นฝึกพูดบทสนทนาอีกครั้ง

7.2.4 ครูให้นักเรียนตัวแทนกลุ่มละ 2 คน ออกมาแสดงบทบาทการพูดคุยทางโทรศัพท์หน้าชั้นเรียน โดยใช้สื่อโทรศัพท์มาจำลองในการสนทนา ให้นักเรียนแสดงบทบาทตามสถานการณ์ที่กำหนดให้

7.2.5 ครูประเมินการพูดคุยทางโทรศัพท์ โดยใช้เกณฑ์การประเมินทักษะด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ และใช้เกณฑ์ผ่านระดับพอใช้

7.3 ขั้นสรุป

7.3.1 นักเรียนและครูร่วมกันอภิปรายถึงข้อสรุปเรื่องการการพูดคุยทางโทรศัพท์

7.3.2 นักเรียนทำแบบฝึกหัดเรื่องการพูดคุยทางโทรศัพท์เพิ่มเติม ครูและนักเรียน

ช่วยกันเฉลยในชั่วโมงต่อไป

8. สื่อ/แหล่งการเรียนรู้

8.1 ของจริง (โทรศัพท์)

8.2 บัตรประโยค

9. การวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้

9.1 วิธีการวัดผลและประเมินผล

- 9.1.1 ทำแบบฝึกหัดการพูดคุยทางโทรศัพท์ (K)
- 9.1.2 ประเมินความสามารถด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ (P)
- 9.1.3 ประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)

9.2 เครื่องมือการวัดผลและประเมินผล

- 9.2.1 แบบฝึกหัดการพูดคุยทางโทรศัพท์ (K)
- 9.2.2 แบบประเมินความสามารถด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ(P)
- 9.2.3 แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)

10. เกณฑ์การประเมินการวัดผลและประเมินผล

10.1 แบบฝึกหัดการพูดคุยทางโทรศัพท์ (K)

เกณฑ์การประเมิน/ระดับคุณภาพ

ทำถูกได้ 1 คะแนน

ทำผิดได้ 0 คะแนน

เกณฑ์การผ่าน ร้อยละ 60 ถือว่าผ่านเกณฑ์

10.2 แบบประเมินความสามารถด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ (P)

เกณฑ์การประเมิน/ระดับคุณภาพ

ระดับคุณภาพดีมาก ระดับ 4

ระดับคุณภาพดี ระดับ 3

ระดับคุณภาพพอใช้ ระดับ 2

ระดับคุณภาพปรับปรุง ระดับ 1

นักเรียนได้คะแนน ระดับพอใช้ ขึ้นไป ถือว่าผ่านเกณฑ์การประเมิน

10.3 การประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)

เกณฑ์การประเมิน/ระดับคุณภาพ

ระดับคะแนน 3 หมายถึง ดีเยี่ยม

ระดับคะแนน 2 หมายถึง ดี

ระดับคะแนน 1 หมายถึง ปรับปรุง

นักเรียนได้คะแนน ระดับดี ขึ้นไป ถือว่าผ่านเกณฑ์การประเมิน

แบบฝึกหัดเสริมทักษะทำยบทเรียน

Put the sentences in order to make a conversation

Exercise 1

- Can you please tell her to call Kansini before 6pm if possible. I need to confirm our plane tickets to Phuket next week.
- Can I leave a message?
- Thank you very much.
- Sure, I'll let her know. She should be back in about an hour.
- You're welcome. Bye.
- Hello, is Khun Thanwa there?
- Sure.
- Sorry she's gone out to the bank.

Key :

- ...5... Can you please tell her to call Kansini before 6pm if possible. I need to confirm our plane tickets to Phuket next week.
- ...3... Can I leave a message?
- ...7... Thank you very much.
- ...6... Sure, I'll let her know. She should be back in about an hour.
- ...8... You're welcome. Bye.
- ...1... Hello, is Khun Thanwa there?
- ...4... Sure.
- ...2... Sorry she's gone out to the bank.

Exercise 2

- Sure. May I ask who's calling?
- Wait a moment please I'll go get her.
- It's Suthi.
- Thank you.
- Hello, may I speak to Khun Silachon please?

Key :

...2.. Sure. May I ask who's calling?

...4.. Wait a moment please I'll go get her.

...3.. It's Suthi.

...5... Thank you.

...1... Hello, may I speak to Khun Silachon please?

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8

รหัสวิชา อ21101 รายวิชา ภาษาอังกฤษ 1

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564

ชื่อผู้สอน นางกุลรดี ทับทิมทอง

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 English for Communication เรื่อง Birthday Party

เวลา 2 ชั่วโมง

1. มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด

สาระที่ 1 : ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.2 : มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด

ม. 1/1 สนทนา แลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรม และสถานการณ์ต่าง ๆ
ในชีวิตประจำวัน

ม. 1/3 พูดและเขียนแสดงความต้องการขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความ
ช่วยเหลือในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างเหมาะสม

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 : เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมหรือเรื่องต่าง ๆ ของเจ้าของภาษา
และนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

ตัวชี้วัด

ม.1/1 ใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางสุภาพเหมาะสมตามมารยาทสังคมและ
วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนโลก

มาตรฐาน ต 4.1 : ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ตัวชี้วัด

ม. 1/1 ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและ
สถานศึกษา

2. สาระสำคัญ

การพูดถามและตอบเกี่ยวกับสถานการณ์ในงานวันเกิด เป็นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร
ผู้เรียนต้องเรียนรู้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างทางภาษาที่เกี่ยวข้อง จึงจะทำให้การพูดเป็นไป
อย่างถูกต้องและเหมาะสม

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. บอกความหมายคำศัพท์และสำนวนภาษาที่เกี่ยวข้องได้ (K)
2. ถามและตอบเกี่ยวกับสถานการณ์ในงานวันเกิดได้ (P)
3. มีมารยาททางสังคมและมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น (A)

4. สารการเรียนรู้

4.1 ความรู้ (K)

4.1.1 หน้าที่ภาษา

- Ask & answer about birthday party

4.1.2 โครงสร้างประโยค/ไวยากรณ์ (K)

A : Hello, welcome to my birthday party

B : Happy birthday to you. This is a gift for you.

4.1.3 คำศัพท์และสำนวนภาษา (K)

- I wish you to have a wonderful time on your day.
- Happy birthday to my best friend.
- Happy birthday to you. (สุขสันต์วันเกิด)
- Happy birthday Peter. (สุขสันต์วันเกิดนะปีเตอร์)
- I wish you a happy birthday. (ผมขอให้คุณมีความสุขในวันเกิด)
- Many happy returns of the day. (ขอให้มีความสุขตลอดไปนะครับ)
- I wish you the best wishes. (ผมขออวยพรให้คุณประสบความสำเร็จ)
- This is a present from me for your birthday. (นี่เป็นของขวัญของผมเนื่องในวันเกิดของคุณ)
- This is my present for your birthday. (นี่เป็นของขวัญของผมสำหรับวันเกิดของคุณ)
- I wish all the best things come to you. (ขอให้สิ่งที่ดีที่สุดทั้งหลายมาสู่คุณ)
- Please wish him/her a happy birthday. (โปรดฝากอวยพรวันเกิดให้เขา/เธอ ด้วย)

คำตอบสำหรับการอวยพร

- Thank you very much for your blessing. (ขอบคุณมากครับสำหรับคำอวยพร)
- Many thanks for your blessing. (ขอบคุณมากสำหรับคำอวยพร)

4.2 ทักษะการสื่อสารและทักษะการสร้างสัมพันธภาพ(P)

- Ask & answer about birthday party

4.3 คุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)

มีมารยาททางสังคมและมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น

5. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การใช้ทักษะชีวิต

6. สาระการเรียนรู้สู่การบูรณาการ

- บูรณาการกับสาระการเรียนรู้สังคมศึกษาฯ

7. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

7.1 ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน

7.1.1 ทบทวนความรู้ด้านคำศัพท์ขั้นพื้นฐานเกี่ยวกับเนื้อหาก่อนเข้าสู่บทเรียน โดยการเล่น เกม

Running Dictation (วิ่งเขียนศัพท์)

7.1.2 ครูสอบถามนักเรียนว่า เดือนนี้มีวันเกิดใครบ้าง พร้อมให้นักเรียนร่วมกันร้องเพลง “Happy birthday” ให้กับเพื่อน

7.1.3 ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ และในหน่วยการเรียนรู้นี้ นักเรียนต้องสามารถพูดถาม และตอบเกี่ยวกับงานวันเกิดได้

7.2 ขั้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

7.2.1 ครูนำเสนอประโยคการอวยพรวันเกิดให้กับนักเรียน เช่น

- I wish you always be healthy.
- I wish you always be happy in your life.
- I wish you achieve your goal.
- I wish you have a wonderful day and get everything you want.

7.2.2 ครูสอนบทสนทนาเกี่ยวกับงานวันเกิด เช่น

A : Hello, welcome to my birthday party

B : Happy birthday to you. This is a gift for you.

A : Thank you so much and thank you for coming.

B : I wish you always be healthy.

A : Thank you so much.

7.2.3 นักเรียนจับคู่กับเพื่อนฝึกพูดบทสนทนาเกี่ยวกับงานวันเกิด

7.2.4 ครูจำลองห้องเรียนให้เป็นงานเลี้ยงวันเกิด ให้นักเรียนออกมาแสดงบทบาทในงานวันเกิด โดยนักเรียนคนหนึ่งรับบทบาทเป็นเจ้าของงานวันเกิด พูดกล่าวต้อนรับผู้มาเยือน และนักเรียนอีกคนหนึ่งเป็นแขกนำของขวัญวันเกิดมาให้พร้อมกับกล่าวคำอวยพรให้เพื่อน

7.2.5 ครูประเมินการพูดถามและตอบงานวันเกิด โดยใช้เกณฑ์การประเมินทักษะด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ และใช้เกณฑ์ผ่านระดับพอใช้

7.3 ชั้นสรุป

7.3.1 นักเรียนและครูร่วมกันอภิปรายถึงข้อสรุปเรื่องการพูดถามและตอบเกี่ยวกับงานวันเกิด

7.3.2 นักเรียนทำแบบฝึกหัดเรื่องการพูดถามและตอบเกี่ยวกับงานวันเกิดเพิ่มเติม ครูและนักเรียนช่วยกันเฉลยในชั่วโมงต่อไป

8. สื่อ/แหล่งการเรียนรู้

- 8.1 กล่องของขวัญ
- 8.2 สถานการณ์จำลอง (งานวันเกิด)
- 8.3 การ์ดอวยพร
- 8.4 บัตรประโยค

9. การวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้

9.1 วิธีการวัดผลและประเมินผล

- 9.1.1 ทำแบบฝึกหัดการพูดถามและตอบเกี่ยวกับงานวันเกิด (K)
- 9.1.2 ประเมินความสามารถด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ (P)
- 9.1.3 ประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)

9.2 เครื่องมือการวัดผลและประเมินผล

- 9.2.1 แบบฝึกหัดการพูดถามและตอบเกี่ยวกับงานวันเกิด (K)
- 9.2.2 แบบประเมินความสามารถด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ(P)
- 9.2.3 แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)

10. เกณฑ์การประเมินการวัดผลและประเมินผล

10.1 แบบฝึกหัดการพูดถามและตอบเกี่ยวกับงานวันเกิด (K)

เกณฑ์การประเมิน/ระดับคุณภาพ

ทำถูกได้ 1 คะแนน

ทำผิดได้ 0 คะแนน

เกณฑ์การผ่าน ร้อยละ 60 ถือว่าผ่านเกณฑ์

10.2 แบบประเมินความสามารถด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ (P)

เกณฑ์การประเมิน/ระดับคุณภาพ

ระดับคุณภาพดีมาก ระดับ 4

ระดับคุณภาพดี ระดับ 3

ระดับคุณภาพพอใช้ ระดับ 2

ระดับคุณภาพปรับปรุง ระดับ 1

นักเรียนได้คะแนน ระดับพอใช้ ขึ้นไป ถือว่าผ่านเกณฑ์การประเมิน

10.3 การประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)

เกณฑ์การประเมิน/ระดับคุณภาพ

ระดับคะแนน 3 หมายถึง ดีเยี่ยม

ระดับคะแนน 2 หมายถึง ดี

ระดับคะแนน 1 หมายถึง ปรับปรุง

นักเรียนได้คะแนน ระดับดี ขึ้นไป ถือว่าผ่านเกณฑ์การประเมิน

แบบฝึกหัดเสริมทักษะท้ายบทเรียน

Put the sentences in order to make a conversation

Exercise 1

..... Of course! Let's see.

.....Oh, what a lovely frame! I like it so much.

..... Happy birthday, Mary. This is a present for you. I'm sure you will like it.

..... Thanks a lot. Well, it is time for cake!

.....Thank you. Can I open the present now?

.....I wish you the best of luck.

Key :

...3... Of course! Let's see.

...4...Oh, what a lovely frame! I like it so much.

...1... Happy birthday, Mary. This is a present for you. I'm sure you will like it.

...6... Thanks a lot. Well, it is time for cake!

...2...Thank you. Can I open the present now?

...5...I wish you the best of luck.

ภาคผนวก ฉ

แบบทดสอบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน

แบบทดสอบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

โรงเรียนทับสะแกวิทยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

คำชี้แจง จากจำนวน 8 สถานการณ์ที่กำหนดให้ต่อไปนี้

1. ให้นักเรียนเลือกเพียง 1 สถานการณ์ โดยใช้วิธีจับฉลาก 2 ครั้ง เลือกสถานการณ์ที่ถนัด
2. นักเรียนมีเวลาเตรียมตัวเพื่อซักซ้อมก่อนเริ่มสอบ 5 นาที
3. สนทนาตามสถานการณ์ที่กำหนดในเอกสารของ Student A และ Student B
4. กำหนดเวลาสถานการณ์ละ 5 นาที
5. นักเรียนที่ทำแบบทดสอบแล้วจะถูกแยกออกจากกลุ่มเพื่อนเพื่อป้องกันการสอบถามข้อมูลซึ่งเป็นการหลีกเล้าในการทำแบบทดสอบ

Role plays cards

Situation 1	
Giving directions (การพูดบอกทิศทาง)	
<p>Student A</p> <p>You are a tourist from America. You want to go to Wat Phra Kaew but you don't know how to set there. You ask for directions.</p>	<p>Student B</p> <p>A tourist from America ask you directions to Wat Phra Kaew. You give the directions.</p>

Situation 2	
At the market (การพูดคุยซื้อของ)	
Student A	Student B
<p>You are a fruit seller at the market. You sell many fruits such as oranges, mangoes, durians, apple.</p> <p> = 110 Baht / kilogram</p> <p> = 70 Baht / kilogram</p> <p> = 160 Baht / kilogram</p> <p> = 55 Baht / kilogram</p>	<p>You are a customer. You go to the market. You want to buy one kilogram of apples and one kilogram of mangoes.</p>

Situation 3	
At the restaurant (ห้องอาหาร)	
Student A	Student B
<p>You are a customer. You go to Buawan's Restaurant for dinner.</p>	<p>You are a waiter/waitress at Buawan's Restaurant . You are taking an order from a customer. Use this menu to make the conversation.</p> <p style="text-align: center;"><i>Menu of Buawan's Restaurant</i></p> <p>Food :</p> <p> = steak = salad</p>

	 = hamburger = pizza = fried chicken Drink : = coke = orange juice = coffee = tea
--	--

Situation 4	
At the clothes shop (ร้านเสื้อผ้า)	
Student A	Student B
<p>You are a shopkeeper in the shop. There are many clothes such as :</p> = T-shirt = dress = sweater = swimsuit = pants = skirt = shorts = jacket	<p>You are a customer. You want to buy some clothes for yourself.</p>

Situation 5	
Making an Appointment (การนัดหมาย)	
Student A	Student B
You want to make an appointment with your friend to do homework on Sunday at 9 am.	You are free on Sunday and your friend want to make an appointment. You should ask : <ul style="list-style-type: none"> - appointment time - place

Situation 6	
Cooking (การทำอาหาร)	
Student A	Student B
You want to fried rice for lunch with your friend. Your friend asks you how to make fried rice. You should explain : <ul style="list-style-type: none"> - its ingredients - How to make fried rice 	You want to make fried rice with your friend but you don't know how to make it. You should ask your friend for a process to make fried rice.

Situation 7	
Telephone (การโทรศัพท์)	
Student A	Student B
You call Marina because you have some question about homework.	As Marina's mother, you answer the telephone. Marina is at the supermarket.

Situation 8	
Birthday party (งานวันเกิด)	
Student A	Student B
You are the host and today is your birthday. You invite friends to a birthday party at night.	You go to a birthday party. You give a gift and say birthday wishes to your friend.